

Л. ДЖ. СМИТ

ФАНТОМ

Част 8 от „Дневниците на вампира“

Превод от английски: Стамен Стойчев, 2012

chitanka.info

1

Елена Гилбърт пристъпи в гладката трева, меките стръкове се огънаха под нозете ѝ. Наоколо бе осеяно с храсти с червени рози и виолетови делфиниуми, а над главата ѝ висеше гигантски балдахин, по който блещукаха светлините на запалените фенери. Върху терасата пред нея се издигаха два извити мраморни фонтана, пръскащи водни струи високо във въздуха. Всичко беше красиво, елегантно и някак си познато.

Това е дворецът на Блудуед, изрече един глас в главата ѝ. Но когато беше тук за последен път, поляните бяха пълни със смеещи се и танцуващи гости. Сега ги нямаше, макар че следите от присъствието им се виждаха навсякъде: масите покрай моравата бяха отрупани с празни чаши; върху един стол бе метнат копринен шал; самотна обувка с висок ток бе кацнала на ръба на фонтана.

И още нещо беше странно. Преди всичко бе потънало в онази противна червена светлина, която грееше в Тъмното измерение, превръщайки синьото в пурпурно, бялото в розово, а розовото в кадифения цвят на кръвта. Сега наоколо струеше чиста светлина, а кръгла бяла луна плуваше кротко над главата ѝ.

Нещо прошумоля зад гърба ѝ и девойката мигом разбра, че не е сама. Една тъмна фигура изплува внезапно *там*, приближаваше към нея.

Деймън.

Разбира се, че беше Деймън, помисли си с усмивка Елена. Ако някой щеше да се появи изневиделица пред нея, в час, вещаещ края на света — или поне след края на вихрен купон — щеше да е Деймън. Господи, толкова беше красив. Черно върху черно: мека черна коса, очи, черни като нощта, черни джинси и гладко кожено яке.

Когато погледите им се преплетоха, радостта да го види я връхлетя с такава сила, че едва можеше да диша. Хвърли се в прегръдката му, обви ръце около врата му, почувства гъвкавите и твърди мускули на ръцете и гърдите му.

— Деймън — промълви с глас, тръпнещ от емоции. Тялото ѝ също трепереше, а Деймън погали ръцете и раменете ѝ, за да я успокои.

— Какво има, принцесо? Не ми казвай, че се страхуваш. — Озари я с ленивата си, доволна усмивка, докато силните му ръце я обгръщаха в здрава прегръдка.

— *Страхувам се* — отвърна тя.

— Но от какво се страхуваш?

Въпросът му я озадачи за миг. Сетне притисна бавно буза о неговата и промълви:

— Страхувам се, че това е само сън.

— Ще ти разкрия една тайна, принцесо — прошепна той в ухото ѝ. — Ти и аз сме единствените истински същества тук. Останалото е сън.

— Само ти и аз? — повтори Елена, а една тревожна мисъл я загложди, сякаш забравяше нещо — или някого. Върху роклята ѝ падна пращинка пепел и тя разсеяно я изтръска.

— Само ние двамата, Елена — рече Деймън остро. — Ти си моя. Аз съм твой. Ние се обичаме откакто свят светува.

Разбира се. Сигурно затова трепереше — от радост. Той беше неин. Тя — негова. Двамата си принадлежаха.

— Да — пророни протичко девойката.

Тогава той я целуна.

Устните му бяха меки като коприна, а когато целувката се задълбочи, тя наведе глава назад, разкривайки шията си, предвкушвайки двойното ужилване, което толкова много пъти бе изпитвала.

Когато нищо не се случи, тя отвори учудено очи. Луната бе ярка, както винаги, а въздухът бе напоен с уханието на рози. Но изваяните черти на Деймън бяха бледи под тъмната коса, а върху раменете и якето му продължаваше да се сипе пепел. Изведнъж, вкупом я връхлетяха дразнещи малки съмнения.

О, не. О, не.

— Деймън — ахна тя и се вгледа отчаяно в очите му, докато нейните се напълниха със сълзи. — Ти не може да си тук, Деймън. Ти си... мъртъв.

— Вече повече от петстотин години, принцесо — заслепи я той с усмивката си. Около тях продължаваше да пада пепел, като фин сив дъжд, същата сива пепел, под която бе погребано тялото на Деймън, отвъд светове и измерения.

— Деймън, ти си... мъртъв. Не само нежив, а... завинаги мъртъв.

— *Не*, Елена... — Той започна да трепка и избледнява като гаснеща крушка.

— Да. Да! Аз те държах, докато умираше... — Елена ридаше безутешно. Вече не усещаше ръцете на Деймън. Той чезнеше и се стопяваше в блещукащата светлина.

— Чуй ме, Елена...

Тя държеше лунна светлина. Мъчителна болка стисна сърцето ѝ.

— Трябва само да ме повикаш — мълвеше гласът на Деймън. — Трябва само...

Гласът заглъхна и се стопи сред полъха на вятъра, танцуващ в листата на дърветата.

Елена отвори рязко очи. През мъглата установи, че се намира в стая, обляна в слънчева светлина, а един огромен гарван бе кацнал на перваза на отворения прозорец. Птицата наклони глава настрани и изграчи, докато я гледаше със светлите си очи.

По гърба ѝ се спуснаха ледени тръпки.

— Деймън? — прошепна момичето.

Ала гарванът разпери криле и отлетя.

2

Мило дневниче,
Аз съм у дома! Още не смея да го повярвам, но е истина.

Събудих се с най-странното чувство. Не знаех къде съм и само лежах и вдъхвах чистия мирис на омекотител за памук, лъхащ от чаршафите, опитвайки си да си обясня защо всичко ми изглежда толкова познато.

Не бях в имението на лейди Улма. Там спях, сгушена сред най-гладкия сатен и най-мекото кадифе, а въздухът ухаеше на тамян. Не бях и в пансиона: госпожа Флауърс пере спалното бельо с някаква смес от билки със странна миризма, за която Бони каза, че пазела от зло и осигурявала здрав и спокоен сън.

И внезапно разбрах. Бях си у дома. Пазителите го бяха направили! Бяха ме довели у дома.

Всичко и нищо не се е променило. Това е същата стая, в която съм спала още откакто съм била малко бебе: тук е полираният ми скрин от черешово дърво; върху полицата се кипри малкото плюшено черно-бяло кученце, което Мат спечели през зимния карнавал, когато бяхме в единадесети клас; бюрото ми с извития, сгъваем капак и преградите за писма; старинното огледало с изящна инкрустирана рамка над скрина; плакатите на Моне и Климт от музейните изложби, които посетих, когато леля Джудит ме заведе във Вашингтон. Дори гребенът и четката ми за коса са подредени грижливо един до друг върху скрина. Всичко е така, както би трябвало да бъде.

Станах от леглото и със сребърния нож за отваряне на писма повдигнах тайната дъска на пода в дъното на дрешника, старото ми скривалище, и открих този дневник, точно там, където го бях скрила преди толкова много

месеци. За последен път съм писала преди парада за Деня на основателите през ноември, преди да... умра. Преди да напусна дома си и никога да не се върна. До този момент.

В онези редове съм описала нашия план как да откраднем обратно другия ми дневник, този, който Каролайн ми взе и възнамеряваше да прочете пред всички по време на драматизираното пресъздаване на историята на града, знаейки, че това ще съсипе живота ми. На следващия ден се удавих в реката под моста Уикъри и възкръснах като вампир. После умрях отново и се завърнах като човек, пътувах до Тъмното измерение и преживях хиляди приключения. А старият ми дневник си е стоял на същото място, под разхлабената дъска на пода на дрешника и ме е чакал.

Другата Елена, онази, която пазителите пресъздадоха в спомените на всички, е била тук през всички тези месеци, ходила е на училище и е живяла нормален живот. Онази Елена не беше писала в дневника. Това ме изпълни с облекчение. Колко ли зловещо щеше да бъде да видя редове, написани в дневника с моя почерк, а да не си спомням за описаните събития и преживявания? Макар че навярно щеше да ми е полезно. Нямам представа какво си мислят всички във Фелс Чърч, че се е случило през дните и месеците след Деня на основателите.

На целия град Фелс Чърч му бе дадена възможността за ново начало. Китсуне унищожиха града от чиста зла пакостливост. Насъскаха децата срещу родителите им, подтиквайки хората да унищожават себе си и всички, които обичаха.

Но сега нищо от това не се бе случило.

Ако пазителите са удържали на думата си, сега всички, които умряха, са живи: горката Вики Бенет и Сю Карсън, убити от Катрин, Клаус и Тайлър Смолуд през зимата; неприятният господин Танър; всички невинни, които китсуне убиха или станаха причина за гибелта им. Аз. Всички са отново тук, всичко започваше отново.

И, с изключение на мен и моите най-добри приятели — Мередит, Бони и Мат, моя скъп Стефан и госпожа Флауърс — никой друг не подозира, че животът във Фелс Чърч от Деня на основателите до днес не е следвал обичайния си ход.

На всички ни бе даден още един шанс. Ние го постигнахме. Ние спасихме всички.

Всички с изключение на Деймън. Накрая той спаси нас, ала ние не можахме да го спасим. Без значение колко усилено се опитвахме или колко отчаяно се молихме, пазителите заявиха, че не могат да го върнат обратно. Вампирите не се прераждат. Те не отиват на Небето, нито в Ада, нито водят някакъв задгробен живот. Те просто... изчезват.

Елена спря да пише за миг и пое дълбоко дъх. Очите ѝ се наляха със сълзи, но отново се наведе над листа. Трябваше да разкаже цялата истина, ако изобщо имаше някакъв смисъл да се води дневник.

Деймън умря в ръцете ми. Беше мъчително да го гледам как си отива от мен. Но никога няма да допусна Стефан да узнае какви са истинските ми чувства към брат му. Би било жестоко — а и какъв би бил смисълът сега?

Още не мога да повярвам, че си е отишъл. Нямахме по-жив от Деймън... никой не е обичал живота повече от него. Сега той никога няма да знае...

В този момент вратата на спалнята ѝ внезапно се разтвори широко и сърцето на Елена направо се качи в гърлото. Затвори припряно дневника. Но неканеният посетител беше само по-малката ѝ сестра Маргарет, облечена в розова пижама на щамповани цветя, а косата ѝ, копринена като царевична свила, стърчеше във всички посоки, сякаш бе перушина на дрозд. Петгодишното момиченце не се спря, докато не се озова почти до Елена, а сетне се метна отгоре ѝ.

Приземи се ничком върху по-голямата си сестра, изкарвайки дъха ѝ. Страните на Маргарет бяха мокри, очите ѝ блестяха, а малките ѝ ръце се вкопчиха здраво в Елена.

Стисната здраво, Елена усети тежестта на сестра си, вдъхна уханието на бебешки шампоан.

— Липсваше ми! — пророни с треперлив гласец Маргарет. — Елена! Толкова много ми липсваше!

— Какво? — Въпреки усилието да прозвучи нехайно, Елена долови треперенето в собствения си глас. Изведнъж осъзна, че не е виждала Маргарет — *истински* не я е виждала — повече от осем месеца. Ала Маргарет не би трябвало да го знае. — Липсвах ти толкова много, откакто си легна снощи, че реши да дойдеш тичешком, за да ме откриеш?

Маргарет се отдръпна леко от Елена и се втренчи в нея. Ясните сини очи на петгодишното дете имаха особено изражение — настоятелен, многозначителен поглед, от който по гърба на Елена полазиха ледени тръпки.

Ала Маргарет не каза нищо. Просто се вкопчи още по-здраво в сестра си, сви се на кълбо и отпусна глава на рамото ѝ.

— Сънувах лош сън. Сънувах, че си ме изоставила. Че си заминала *надалеч*. — Последната дума бе тихо ридание.

— О, Маргарет — Елена сгуши по-плътно малкото момиченце в топлатата си прегръдка, — било е само сън. Никъде няма да отида. — Затвори очи и се притисна в Маргарет, молейки се сестра ѝ наистина да е имала само кошмар, а да не се е изплъзнала през някои пролуки в магията на пазителите.

— Добре, бисквитке, време е да се раздвижим — подкани я след няколко минути Елена и нежно я смушка. — Ще си устроим ли заедно страхотна закуска? Искаш ли да ти направя палачинки?

Маргарет седна и се вгледа в Елена с големите си сини очи.

— Чичо Робърт прави гофрети — рече. — Той *винаги* прави гофрети в неделя сутрин. Забрави ли?

Чичо Робърт. Правилно. Двамата с леля Джудит се ожениха след смъртта на Елена.

— Разбира се, че не съм, зайо — заяви тя безгрижно. — Просто за миг забравих, че днес е неделя.

Сега, след като Маргарет го спомена, чу някой долу в кухнята, и долови уханието на разни вкусотиини.

— Това бекон ли е?

Маргарет кимна.

— Ще се надбягваме ли до кухнята?

Елена се засмя и се протегна.

— Дай ми минута, за да се разсъня напълно. Ще се видим долу.

— Отново ще говоря с леля Джудит, осъзна момичето и внезапно я заля огромна вълна на радост.

Маргарет скочи от леглото. При вратата се спря и погледна отново към сестра си.

— Наистина ще слезеш долу, нали? — попита колебливо.

— Наистина — увери я Елена, а детето се усмихна и пое надолу по коридора.

Докато я изпращаше с поглед, Елена отново остана поразена при мисълта какъв удивителен втори шанс — всъщност трети шанс — ѝ бе даден. Потопи се за миг в атмосферата на скъпия си, уютен дом, мястото, където никога не си бе представяла, че ще живее отново. Чуваше веселия глас на Маргарет да бърби нещо щастливо на долния етаж и дълбокото, плътно буботене на Робърт, докато ѝ отговаря. Въпреки всичко беше такава *късметлийка*, че най-после отново си е у дома. Кое би могло да е по-прекрасно?

Сълзи запариха в очите ѝ и тя стисна силно клепачи. Как можа да си помисли такава *глупост*. Кое би могло да е по-прекрасно? Ако гарванът на перваза на прозореца ѝ беше Деймън, ако знаеше, че той е някъде там, готов да я дари с ленивата си усмивка, или нарочно да я вбеси, ето кое щеше да е по-прекрасно.

Елена отвори очи и примигна няколко пъти, за да преглътне сълзите. Няма да рухне. Не и сега. Не и когато отново щеше да види семейството си. Сега щеше да се усмихне, да прегърне с радост обичните си същества. По-късно може да си позволи да се отдаде на острата болка, която я раздираше отвътре, да си позволи да поплаче. В крайна сметка разполагаше с цялото време на света да оплаква Деймън, защото болката от загубата му никога, никога нямаше да изчезне.

3

Яркото утринно слънце огряваше дългата, извита алея за коли, водеща към гаража зад пансиона. Бели пухкави облачета се носеха по чистото синьо небе. От сцената се излъчваше такова спокойствие и умиротворение, че бе невъзможно да си представиш, че нещо лошо се е случвало някога на това място.

Последният път, когато бях тук, помисли си Стефан, докато слагаше слънчевите си очила, това бе една опустошена земя.

Когато китсуне завладяха Фелс Чърч, градът се превърна във военна зона. Децата се обърнаха срещу родителите си, момичетата тийнейджърки се осакатяваха, градът беше наполовина разрушен. Кръв заливаше улиците, болка и страдания бяха навсякъде.

Входната врата зад него се отвори. Стефан се извърна бързо и видя госпожа Флауърс да излиза от къщата. Възрастната жена носеше дълга черна рокля, а очите ѝ бяха засенчени от сламена шапка, украсена с изкуствени цветя. Изглеждаше уморена и състарена, ала усмивката ѝ, както винаги, бе искрена.

— Стефан — рече тя, — тази сутрин светът е на мястото си, както трябва да бъде. — Госпожа Флауърс приближи и се взря в лицето му, проницателните ѝ сини очи бяха топли и пълни със симпатия. Сякаш искаше да го попита нещо, но изглежда в последния миг размисли и вместо това каза: — Мередит се обади, както и Мат. Изглежда, че колкото и да е невероятно, всички са оцелели, живи и здрави. — Поколеба се, после стисна ръката му. — Почти всички.

Нещо се сви болезнено в гърдите на Стефан. Не искаше да говори за Деймън. Не можеше, не още. Вместо това сведе глава.

— Ние сме ви изключително задължени, госпожо Флауърс — промълви, подбирайки внимателно думите си. — Никога не бихме могли да победим китсуне без вас — вие им се противопоставихте и толкова дълго защитавахте града. Никой от нас няма да го забрави никога.

Усмивката на госпожа Флауърс стана по-широка, а върху бузата ѝ неочаквано се появи трапчинка.

— Благодаря ти, Стефан — отвърна тя любезно. — За мен беше чест да се боря редом с теб и останалите. — Въздъхна и го потупа по рамото. — Но изглежда най-сетне започвам истински да остарявам; ще ми се да прекарам по-голяма част от днешния ден дремейки върху шезлонга в градината. Битката със злото ме изтощи повече, отколкото мислех.

Стефан ѝ предложи ръка, за да ѝ помогне да слезе по стъпалата на предната веранда и отново ѝ се усмихна.

— Кажи на Елена, че ще направя онези бисквити за чай, които тя обича. Разбира се, след като се види и порадва на семейството си и пожелае да дойде на гости.

Елена и семейството ѝ. Стефан си представи своята любима, копринено русата ѝ коса, спускаща се по раменете, малката Маргарет в скута ѝ. Сега Елена имаше още един шанс да води нормален човешки живот, което заслужаваше след всички жертви.

Стефан бе виновен, задето Елена за пръв път изгуби живота си — знаеше го със сигурност, която го разяждаше отвътре. Той бе довел Катрин във Фелс Чърч, а Катрин бе погубила Елена. Този път щеше да се погрижи Елена да е добре защитена.

Хвърли още един поглед към госпожа Флауърс в градината, изправи рамене и навлезе в гората. Птиците огласяха с песните си прошарените със слънчеви лъчи покрайнини на гората, ала Стефан се запъти по-навътре, където старите дъбове се извисяваха високо в небето, а храстите бяха по-гъсти. Където никой нямаше да го види, където можеше да ловува.

Спря на малка поляна, отдалечена на няколко километра, свали тъмните си очила и се послуша. Наблизо се чуваше тихия пукот, докато някакво животно се промъкваше сред храсталака. Стефан се концентрира, напрегна мислите си. Беше заек, сърцето му тупкаше ускорено, докато търсеше сутрешната си храна.

Стефан фокусира съзнанието си върху горския обитател. *Ела при мен*, изпрати му мисълта си, нежно и примамващо. Усети как заекът застина за миг; после изскочи бавно изпод храста с оцъкдени очи.

Приблужи покорно и с още малко мислено подканяне от страна на Стефан, спря пред краката му. Стефан се наведе, вдигна го и го

обърна, за да разкрие нежната шия, където туптеше пулсът му. Извини се мислено на животното и се предаде на глада, като зъби остриите си кучешки зъби в точното място. Разкъса гърлото на заека и започна да пие бавно кръвта му, опитвайки се да не потръпва отвратено от вкуса ѝ.

Когато китсуне заплашваха Фелс Чърч, Елена, Бони, Мередит и Мат настояваха той да се храни от тях, тъй като знаеха, че човешката кръв ще поддържа силите му, докато трае битката. Кръвта им бе като неземно блаженство: на Мередит бе пламтяща и силна; на Мат чиста и благотворна; на Бони сладка като десерт; на Елена опияняваща и укрепваща. Въпреки отвратителния вкус на зайчата кръв в устата му, зъбите му се бяха удължили от познатия глад.

Но сега няма да пие човешка кръв, зарече се твърдо Стефан. Не можеше да продължава да прекосява онази граница, дори те да го желаеха. Би нарушил обещанието си единствено, ако сигурността на приятелите му е застрашена. Промяната от човешка на животинска кръв щеше да е болезнена; спомняше си как се чувстваше, когато за пръв път спря да пие човешка кръв — зъбите го боляха, гадеше му се, беше раздражителен, имаше чувството, че умира от глад, макар стомахът му да беше пълен — ала това бе единствената възможност.

Когато сърцето на заека завинаги спря да тупти, Стефан нежно се отдръпна. Задържа за миг отпуснатото телце в ръцете си, после го остави на земята и го покри с листа. *Благодаря ти, мъниче*, помисли си той. Все още беше гладен, но тази сутрин вече бе отнел един живот.

Деймън щеше да се изсмее. Стефан сякаш го чуваше. *Благородният Стефан*, щеше да изрече с присмех, а черните му очи щяха да се присвият със снизходително презрение. *Изпускаш най-хубавото от това да си вампир, докато се бориш със съвестта си, глупако*.

Сякаш призован от мислите му, над главата му изграчи гарван. За миг Стефан наистина очакваше птицата да се спусне на земята и да се преобрази в брат му. Когато това не се случи, Стефан се изсмя кратко и горчиво на собствената си глупост. Изненада се, когато смехът му прозвуча като ридание.

Деймън никога нямаше да се върне. Брат му си бе отишъл завинаги. След вековете на горчивина помежду им, двамата тъкмо бяха започнаха да възстановяват отношенията си — обединиха силите си в

битката със злото, което изглежда Фелс Чърч винаги привличаше, както и за да защитят Елена. Но Деймън беше мъртъв и сега Стефан бе единственият, който трябваше да закриля Елена и приятелите ѝ.

В гърдите му се раздвижи дремещият червей на страха. Толкова много неща можеха да се объркат. Човешките същества бяха толкова уязвими, а сега, когато Елена вече не притежаваше специални сили, беше лесно ранима като всяко едно от тях.

Мисълта го накара тутакси да се затича към къщата на Елена от другата страна на гората. Сега Елена бе негова отговорност. И той никога няма да позволи нещо отново да я нарани.

Площадката на горния етаж беше почти същата, каквато си я спомняше Елена: излъскан, макар и потъмнял дървен под, застлан с ориенталска пътека, няколко малки масички с дребни украшения и снимки, диван до големия прозорец с изглед към алеята за коли.

Но на половината път до стълбите Елена се спря, зърнала нещо ново. Сред фотографиите в сребърни рамки върху една от малките масички беше една нейна, на Мередит и Бони. Трите момичета бяха сближили лица и се усмихваха широко с шапки на главите и тоги, гордо размахали дипломите си. Елена я взе, за да я разгледа поотблизо. Тя се бе дипломирала от гимназията.

Беше странно да види тази друга Елена, както неволно си мислеше за нея, русата ѝ коса, прибрана в елегантен френски кок, млечнобялата кожа, поруменяла от вълнение, да се усмихва сред най-добрите си приятелки, и да не си спомня нищо за това. Изглеждаше толкова безгрижна, тази Елена, толкова бликаща от радост, с надежда и очаквания за бъдещето. Тази Елена не знаеше нищо за ужаса в Тъмното измерение, нито за хаоса, причинен от китсуне. Тази Елена беше *щастлива*.

Като огледа набързо останалите снимки, Елена различи още няколко, които не беше виждала преди. Очевидно тази друга Елена е била избрана за кралица на бала по случай началото на учебната година, макар Елена да си спомняше, че след смъртта ѝ Каролайн бе спечелила короната. Но на тази снимка кралица Елена сияеше в цялата си красота в бледовиолетова рокля, заобиколена от вярната си свита: Бони, пухкава и сладка в лъскаво одеяние от синя тафта; Мередит,

елегантна и изискана в черно; Каролайн, с буйна кестенява коса, изглеждаща обидена в тясната сребриста рокля, която оставяше много малко на въображението; и Сю Карсън в хубав бледорозов тоалет, усмихваща се право в обектива на фотоапарата, съвсем жива. В очите на Елена отново запариха сълзи. Те я бяха спасили. Елена, Мередит, Бони, Мат и Стефан бяха спасили Сю Карсън.

Тогава погледът ѝ попадна върху друга снимка — на леля Джудит в дълга дантелена сватбена рокля и Робърт, застанал гордо до нея в официален костюм. С тях беше другата Елена, очевидно шаферка, облечена в рокля с цвета на пролетни листа, стиснала в ръце букет от розови рози. До нея бе застанала Маргарет, блестящата ѝ русокоса главица бе сведена срамежливо, стиснала с едната си ръка отстрани роклята на Елена. Беше облечена в дълга бяла рокля с широка като камбанка пола, пристегната в кръста със зелен шал, а в другата си ръка държеше кошничка с рози.

Ръцете на Елена трепереха леко, докато оставяше снимката. Изглежда всички са щастливи и са се забавлявали. Колко жалко, че в действителност не беше присъствала.

На долния етаж се чуваше подрънкваното на стъкло и прибори и тя чу смеха на леля Джудит. Изтласквайки назад в мислите си странностите на това ново минало, което тепърва трябваше да изучава, девойката забърза надолу по стълбите, готова да посрещне бъдещето си.

В трапезарията леля Джудит наливаше портокалов сок от синя кана, докато Робърт изливаше с лъжица тестото за гофретите в железния тиган. Маргарет бе коленичила зад стола си, увлечена да съчинява разговор между двете си любими играчки — плюшения си заек и тигъра.

Огромна радост избуя в гърдите на Елена и тя сграбчи леля Джудит в здрава прегръдка, като я завъртя наоколо. Портокаловият сок описа широка дъга върху пода.

— Елена! — сгълча я леля Джудит, но се засмя. — Какво ти става?

— Нищо! Просто те обичам, лельо Джудит — заяви момичето и я прегърна още по-плътно. — Наистина много те обичам.

— О — промълви леля ѝ и погледът ѝ омекна. — О, Елена, аз също те обичам.

— И какъв красив ден! — Елена се отдалечи с кръшен пирует. — Прекрасен ден да си жив. — Целуна русата глава на Маргарет. Леля Джудит се пресегна към книжните кърпи.

Робърт се прокашля.

— Да разбираме ли, че си ни простила, задето миналия уикенд ти забранихме да излизаш?

О. Елена се опита да измисли подходящ отговор, но след като цели месеци бе живяла самостоятелно, самата идея, че леля Джудит и Робърт са ѝ забранили да излиза, ѝ се струваше абсурдна. При все това тя разшири очи и доби подходящо разкаяно изражение.

— Наистина съжалявам, лельо Джудит и Робърт. Повече няма да се повтори. — *Каквото и да е то.*

Раменете на Робърт видимо се отпуснаха.

— В такъв случай, повече няма да го споменаваме — заяви той с очевидно облекчение. Плъзна горещата гофрета в чинията ѝ и ѝ подаде сироп. — Планирала ли си някакви забавления за днес?

— Стефан ще дойде да ме вземе след закуска — отвърна Елена и замълча. Последният път, когато бе говорила с леля Джудит, след катастрофалния завършек на честването на Деня на основателите, леля ѝ и Робърт бяха много сериозно настроени против Стефан. Те, както и повечето хора в града, подозираха, че е виновен за смъртта на господин Танър.

Но очевидно в този свят двамата нямаха нищо против Стефан, защото Робърт само кимна. А и, напомни си девойката, ако пазителите бяха изпълнили това, което бе пожелала, господин Танър си беше жив, така че нямаше как да подозират Стефан за убийството му... О, всичко беше толкова *объркано!*

— Ще се помотаем из града — продължи Елена — може би ще се срещнем с Мередит и останалите. — Нямаше търпение да види родния си град какъвто бе преди — спокойно и безопасно място за живеене. Копнееше да бъде със Стефан сега, когато за разнообразие, двамата нямаше да се борят с някое ужасяващо зло, а ще бъдат като всяка друга нормална млада двойка.

Леля Джудит се засмя.

— Значи предстои още един мързелив ден, а? Радвам се, че си прекарваш добре през лятото, преди да заминеш за колежа, Елена. Ти работи толкова упорито миналата година.

— Ммм — рече уклончиво момичето и отрязва парче от гофретата си. Надяваше се, както бе пожелала, пазителите да са я записали в „Далкрест“ — малък колеж, на два часа път от Фелс Чърч.

— Ставай, Меги. — Робърт мажеше с масло гофретата на малкото момиче. Маргарет се покатери на стола си, а Елена се усмихна като видя обичта, изписана върху лицето на Робърт. Маргарет наистина беше мило малко дете.

Уловила погледа на Елена, Маргарет изръмжа и тикна през масата тигъра към лицето на по-голямата си сестра. Елена подскочи. Малкото момиче се озъби и лицето ѝ се изкриви в злобна гримаса.

— Той иска да те изяде с големите си зъби — рече Маргарет с дрезгав глас. — Идва, за да те докопа.

— Маргарет! — скара ѝ се леля Джудит, а Елена потрепери. Краткотрайният израз на дива злоба върху лицето на сестра ѝ напомни на Елена за китсуне, за момичетата, които те бяха подлудили. Но в следващия миг детето ѝ се ухили широко и притисна пухкавата муцуна на тигъра в ръката на Елена.

Входният звънец иззвъня. Елена пхна последния залък от гофретата в устата си.

— Това е Стефан — смотолев. — Ще се видим по-късно. — Изтри устните си и провери косата си в огледалото, преди да отвори вратата.

И там наистина я очакваше Стефан, красив, както винаги. Изящни римски черти, високи скули, класически прав нос и чувствено извита уста. Държеше слънчевите си очила в ръка, а от наситенозелените му очи, които срещнаха нейните, струеше безкрайна любов. Елена разцъфтя неволно в широка усмивка.

О, Стефан, изпрати ми мислено послание, обичам те, обичам те. Толкова е прекрасно да си у дома. Деймън винаги ще ми липсва и винаги ще страдам, че не сторихме нещо друго, за да го спасим — и никога няма да спра да мисля за него — но независимо от всичко, не мога да спра да съм щастлива.

Зачака. Чувстваше се така, сякаш пътуваше с кола и някой е натиснал рязко спирачките, а тя е била отхвърлена рязко напред към предпазния колан на колата.

Макар че Елена изпрати думите си към Стефан, придружени с огромна вълна от любов и привързаност, нямаше отговор, нито ответни

емоции. Като че ли между нея и Стефан бе издигната невидима стена, която блокираше мислите ѝ, за да не го достигнат.

— Елена? — рече Стефан на глас, а усмивката му леко помръкна.

О. Тя не бе осъзнала. Дори не бе помислила за това.

Когато пазителите отнеха силите ѝ, сигурно бяха отнели *всичко*. Включително телепатичната ѝ връзка със Стефан. Тя съществуваше, макар и едва доловима... Беше сигурна, че все още го чуваше, достигаше съзнанието му, дори и след като изгуби връзката си с Бони. Ала сега бе напълно изчезнала.

Девојката се наведе напред, сграбчи го за предницата на ризата му, притегли го към себе си и пламенно го целуна.

О, благодаря ти, Господи, помисли си, когато усети познатото успокояващо усещане, когато съзнанията им се преплетоха. Устните на Стефан се извиха в усмивка под нейните.

Реших, че съм те изгубила, помисли си девојката, *че повече никога няма да мога да те достигна по този начин*. За разлика от телепатичната връзка, която споделяха, тя знаеше, че мислите ѝ не достигат до Стефан като думи, а като образи и емоции. Усещаше от него към нея прилив на безмълвен, но стабилен поток на непресекваща любов.

Зад тях някой се покашля многозначително. Елена пусна неохотно Стефан и се извърна, за да види леля Джудит, която ги наблюдаваше.

Стефан се изправи, изчервен от притеснение, а в очите му се мярна сянка на неспокойно очакване. Елена се ухили. Струваше ѝ се страшно трогателно, че макар да бе минал през ада — съвсем буквално — той все още се боеше да не разсърди леля ѝ. Девојката отпусна ръка върху неговата, опитвайки се да му изпрати мислено съобщение, че сега леля Джудит приема връзката им, но топлата усмивка на по-възрастната жена и сърдечният ѝ поздрав бяха достатъчно красноречиви.

— Здравей, Стефан. Ще се върнете до шест часа, нали, Елена? — попита леля Джудит. — Робърт има късна среща и аз си помислих, че ти, аз и Маргарет бихме могли да си устроим „момичешка“ нощ. — Изражението ѝ изразяваше надежда, ала в същото време се долавяше известно колебание. Приличаше на някой, който чука на врата, която

може да се затръшне в лицето му. Стомахът на Елена се сви на топка от чувство на вина. *Нима през цялото лято съм избягвала леля Джудит?*

Не ѝ бе трудно да си го представи. Ако не бе умряла, сигурно нямаше да има търпение да продължи с живота си и щеше да се дразни от близките си, които искаха да я закрилят и да я задържат у дома за по-голяма безопасност. Но тази Елена бе по-мъдра — тя знаеше какъв късмет е да има леля Джудит и Робърт. И изглежда тази Елена трябваше доста да се постарее, за да изглади грешките на предишната.

— Звучи страхотно! — заяви весело и надяна сияйна усмивка на лицето си. — Може ли да поканя Бони и Мередит? На тях ще им хареса „момичешката“ нощ. — *А и щеше да е добре*, додаде мислено, *да има наоколо приятели, които също като нея нямаха представа какво става в тази нова версия на Фелс Чърч.*

— Чудесно — присъедини се към възторга ѝ леля Джудит, която изглеждаше много по-щастлива и облекчена. — Приятно прекарване, деца.

Когато Елена се запъти към вратата, Маргарет изтича откъм кухнята.

— Елена! — извика момиченцето и обви здраво ръце около кръста на по-голямата си сестра. Елена се наведе и я целуна по главата.

— По-късно ще се позабавляваме, зайче — обеща тя.

Маргарет кимна на Елена и Стефан да коленичат, после приближи устни към ушите им.

— Този път не забравяйте да се върнете — прошепна, преди да изчезне в къщата.

За миг Елена застина неподвижно, както бе коленичила. Стефан стисна ръката ѝ и я изправи. И без телепатичната връзка, тя знаеше, че им е минала една и съща мисъл.

Докато се отдалечаваха от къщата, Стефан я прегърна през раменете. Зелените му очи се впиха в нейните и той се наведе, за да я целуне нежно по устните.

— Маргарет е малко момиче — заяви твърдо. — Може би просто не иска по-голямата ѝ сестра да замине. Може би се тревожи за отиването ти в колежа.

— Може би — промърмори Елена и се сгуши в прегръдката му. Вдъхна свежия му, чист аромат на зелени листа и гора и усети как дишането ѝ се успокоява, а тежестта в стомаха ѝ се стопява.

— А ако не е така — продължи бавно, — ще измислим нещо. Винаги се справяме. Но точно сега искам да видя какво са ни дали пазителите.

4

Малките промени бяха тези, които най-много изненадаха Елена. Тя очакваше пазителите да върнат стария Фелс Чърч. И те наистина го бяха сторили.

Последният път, когато бе видяла града, навярно една четвърт от къщите бяха в развалини. Бяха изгорели или взривени, някои напълно разрушени, от други бяха останали почернели руини, с полицейски отцепващи ленти пред това, което бе останало от входните им врати. Около и над рухналите къщи беше обрасло в дървета и храсти, разпрострели се в причудливи форми, над останките се виеха лози, придавайки на улиците на малкия град изглед на древна джунгла.

Сега Фелс Чърч беше — в по-голямата си част — такъв, какъвто Елена си го спомняше. Образец на малък, приветлив южняшки град с къщи, опасани с красиви веранди, заобиколени от грижливо поддържани цветни градини и големи стари дървета. Слънцето грееше, а въздухът бе топъл, обещавайки още един горещ и влажен летен ден, толкова характерен за Вирджиния.

От няколко пресечки се чуваше бръмченето на косачка за трева, а дъхавият мирис на свежо окосена трева изпълваше въздуха. Децата на семейство Кинкейд от къщата на ъгъла бяха опънали мрежа за бадминтон и си подхвърляха топчето с хилките. Най-малкото от момичетата махна на Елена и Стефан, когато минаха покрай тях. Всичко върна Елена отново към дългите юлски дни, които познаваше от предишните лета в живота си.

Макар че всъщност Елена не бе пожелала стария си живот. Точните ѝ думи бяха: *„Искам нов живот, но моят стар живот да е зад мен.“* Искаше Фелс Чърч да бъде такъв, какъвто би бил сега, месеци по-късно, ако злото никога не бе дошло в града в началото на последната ѝ година в гимназията.

Но не бе осъзнала колко дразнещи могат да бъдат малките промени. Малката къща в колониален стил по средата на следващата

улица беше боядисана в изненадващ розов нюанс, старият дъб на предната морава бе отрязан, а на негово място бе засаден цветен храст.

— Хм. — Елена се извърна към Стефан, докато минаваха покрай къщата. — Госпожа Макклоски сигурно е починала или се е преместила в старчески дом. — Стефан я погледна неразбиращо. — Тя никога не би им позволила да боядисат къщата ѝ в този цвят. Сигурно сега тук живеят нови хора — поясни девойката и леко потръпна.

— Какво има? — попита мигом Стефан, както винаги уловил настроението ѝ.

— Нищо, само дето... — Елена се опита да се усмихне, докато затъкваше копrienен кичур коса зад ухото си. — Когато бях малка, ме черпеше с курабийки. Странно е да разбере, че е починала от естествена смърт, докато ни е нямало.

Стефан кимна и двамата продължиха да крачат мълчаливо към малкия център на Фелс Чърч. Елена тъкмо щеше да посочи, че любимото ѝ кафене е заменено от дрогерия, ала изведнъж сграбчи ръката на спътника си.

— Стефан. *Погледни.*

Насреща им идваха Изобел Сайтоу и Джим Брайс.

— Изобел! Джим! — извика Елена радостно и се спусна към тях. Но когато улови ръцете ѝ, Изобел остана скована, а Джим я гледаше с любопитство.

— Ъ? Здравсти — пророни Изобел колебливо.

Елена тутакси отстъпи назад. *Леле.* Дали в този живот познаваше Изобел? Разбира се, двете бяха съученички от гимназията. Джим бе излизал няколко пъти с Мередит, преди двамата с Изобел да станат гаджета, макар че Елена не го познаваше добре. Беше напълно възможно никога да не е разговаряла с тихата, прилежна Изобел Сайтоу преди китсуне да дойдат в града.

Елена трескаво се опитваше да измисли как да се измъкне от неловката ситуация, без да я помислят за смахната. Ала в гърдите ѝ се надигаше топла вълна щастие, която ѝ пречеше да погледне по-сериозно на проблема. Изобел беше *добре*. Беше понесла толкова много страдания от китсуне: тя бе изпонадупчила цялото си тяло по ужасен начин и толкова жестоко бе сцепила езика си, че след като се изтръгна от обсебеността, причинена ѝ от китсуне, изговаряше думите

с леко заваляне. А най-лошото бе, че богинята на китсуне е била през цялото време в дома на Изобел, преструвайки се на нейна баба.

А горкият Джим... Заразен от Изобел, Джим се бе разкъсал, за да яде от собствената си плът. А ето го сега пред нея, красив и безгрижен — макар и леко сконфузен — както винаги.

Стефан се усмихна широко, а Елена не успя да сподави кикота си.

— Извинявайте, приятели, аз просто съм... толкова щастлива да видя познати лица от училище. Знаете ли, навярно добрата стара гимназия „Робърт Е. Лий“ ми липсва. Кой би си го помислил?

Беше доста неубедително извинение, но Изобел и Джим се усмихнаха и кимнаха.

— Да, беше добра година, нали? — рече Джим, като се покашля малко неловко.

Елена отново се засмя. Не можа да се сдържи. *Добра година.*

Те побъбриха още няколко минути, преди накрая Елена да попита:

— А как е баба ти, Изобел?

Изобел я погледна озадачено.

— Баба ми ли? — повтори. — Сигурно ме бъркаш с някой друг. И двете ми баби починаха преди години.

— О, грешката е моя. — Елена се сбогува с тях и успя да се овладее, докато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да я чуят. Тогава улови Стефан за ръката, притегли го към себе си и му даде звучна целувка, усещайки как помежду им се преливат радост и триумф.

— *Направихме* го — промълви девойката, след като се отдръпна от любимия си. — Те са добре! И не само те. — Взря се поизпитателно в зелените му очи, толкова сериозни и добри. — *Направихме* нещо наистина важно и прекрасно, нали?

— Да, направихме го — съгласи се Стефан, ала тя долови нещо твърдо в тона му, докато го изричаше.

Двамата продължиха да вървят, хванати ръка за ръка, и без да го обсъждат, се насочиха към края на града, минаха по моста Уикъри и изкачиха хълма. Завиха към гробището, минаха покрай руините на църквата, където се бе крила Катрин, сетне се спуснаха по малката долина под нея, където бяха новите гробища.

Елена и Стефан седнаха върху грижливо подрязаната трева край голям мраморен паметник, върху който бе издълбано „Гилбърт“.

— Здравейте, мамо и татко — прошепна момичето. — Съжалявам, че толкова отдавна не съм идвала.

През стария си живот тя посещаваше често гробовете на родителите си, просто така, за да им поговори. Имаше чувството, че някак си можеха да я чуват, че бдят над нея от която и далечна планета да се намираха. Винаги изпитваше облекчение да им разкаже за тревогите си, а преди животът ѝ да се усложни толкова много, им споделяше всичките си преживявания.

Протегна ръка и докосна нежно имената и датата на смъртта им, изписани върху надгробния камък. Елена сведе глава.

— Аз съм виновна за смъртта им. — Стефан издаде тих звук на несъгласие, а тя се извърна към него. — Вината е моя — додаде тя с блеснали очи. — Пазителите ми го казаха.

Стефан въздъхна и я целуна по челото.

— Пазителите са искали да убият *теб* — рече. — За да те направят една от тях. Ала вместо това са убили случайно родителите ти. Щеше да си също толкова виновна, ако бяха стреляли в теб и не те бяха улучили.

— Но аз разсеях баща си в критичен момент и станах причина за катастрофата — изтъкна Елена, а раменете ѝ увиснаха.

— Така казват пазителите — възрази Стефан. — Но те не биха искали да си признаят, че вината е тяхна. Те не обичат да признават грешките си. Единственият неопровержим факт е, че злополуката, убила родителите ти, нямаше да се случи, ако пазителите не са били там.

Елена наведе очи, за да скрие напирещите в тях сълзи. Думите на Стефан са истина, помисли си, ала не можеше да заглуши повтарящия се рефрен „вината е моя вината е моя вината е моя“, отекващ в главата ѝ.

Няколко диви теменужки бяха поникнали в краката ѝ и тя ги откъсна заедно със стръкчета лютичета. Стефан се присъедини, като ѝ подаде стъбла от кандилка, за да прибави жълтите им цветове, приличащи на кошнички, към букета си от диви цветя.

— Деймън никога не е вярвал на пазителите — промълви той тихо. — Е, и не би им се доверил — те имат доста ниско мнение за

вампирите. Но освен това... — протегна се към високата дръжка на един див морков, растящ край близкия надгробен паметник, — Деймън притежаваше изключително фин усет към лъжите, умееше тутакси да ги разпознава — лъжите, които хората казваха на себе си и тези, които изричаха на другите. Когато бяхме малки, имахме домашен учител — свещеник — когато аз харесвах, баща ми му се доверяваше, а Деймън го презираше. Когато мъжът избяга със златото на баща ми и младата ни съседка, Деймън беше единственият, който не беше изненадан. — Стефан се усмихна на Елена. — Каза, че имало нещо лошо в очите на свещеника. А и говорел прекалено гладко. — Сви рамене. — Баща ми аз не бяхме забелязали, но Деймън — да.

Елена се усмихна плахо.

— Той винаги разбираше, когато не бях напълно искрена с него. — Внезапно в съзнанието ѝ проблесна спомен: дълбоките черни очи на Деймън са впити в нейните, зениците му са разширени като на котка, главата му се накланя, докато устните им се срещат. Извърна се от топлите зелени очи на Стефан, толкова различни от тъмните дълбини на тези на Деймън, и уви дебелото стъбло на дивия морков около останалите цветя. Когато букетът бе готов, го положи върху гроба на родителите си.

— Той ми липсва — промълви Стефан тихо. — Имаше време, когато мислех... когато смъртта му навярно щеше да е облекчение за мен. Но толкова се радвам, че двамата отново се събрахме заедно — че отново се почувствахме като братя — преди да умре. — Пъхна нежно дланта си под брадичката на девойката и наклони главата ѝ, така че погледите им отново да се преплетат. — Зная, че го обичаше, Елена. Всичко е наред. Не е нужно да се преструваш.

От устните ѝ се изтръгна лек вик на болка.

Все едно в гърдите ѝ бе зейнала тъмна дупка. Можеше да се усмихва, да се смее и да се диви на възстановения град; можеше да обича семейството си; ала през цялото време усещаше тази тъпа болка, това ужасно усещане за невъзвратима загуба.

Най-после се предаде на сълзите и се отпусна в ръцете на Стефан.

— О, моя любов — отрони той със задавен глас, докато и двамата ридяха, намирайки утеха във взаимната си топлина.

Фината пепел се сипеше от дълго време. Сега най-сетне спря да се трупа и малката луна на Долния свят се покри с дебел, лепкав слой прах. Тук-там опалова, леко прозрачна течност проблясваше на малки локвички сред овъглената чернота, оцветявайки я в преливащите се цветове на дъгата върху разлят бензин.

Нищо не помръдваше. Сега, след като Великото дърво бе избухнало и се бе разпаднало на фина пепел, на това място нямаше живот.

Дълбоко под повърхността на разрушената луна имаше тяло. Отровената му кръв бе спряла да тече и той лежеше неподвижен, безчувствен, невиждащ. Ала капките течност се просмукваха в кожата му, хранеха го. Устойчивият ритъм на вълшебството, наречено живот, бавно туптеше.

От време на време у него проблясваше искрица съзнание. Беше забравил кой е и как бе умрял. Ала някъде дълбоко в него имаше един глас, ефирен, сладък глас, който той добре познаваше, и който му казваше: „*Затвори очите си сега. Върви си. Върви си. Върви.*“ Беше толкова успокояващо и последният проблясък на съзнанието се задържа още малко, колкото да го чуе. Не можеше да си спомни чий беше този глас, макар че нещо му напомняше за слънчеви лъчи, за злато и лапис лазули.

Върви си. Той чезнеше, последното пламъче мъждукаше, но всичко бе наред. Беше топло и приятно и той вече беше готов да си иде. Гласът щеше да го придружи по целия път до... докъдето трябваше да отиде.

И когато последната искра на съзнанието бе готова да угасне завинаги, друг глас — по-остър, по-властен глас, глас, принадлежащ на някой, свикнал заповедите му да се изпълняват — заговори в него.

Тя се нуждае от теб. Тя е в опасност.

Той не можеше да си отиде. Още не. Гласът се вкопчи болезнено в него, държеше го към нишката на живота.

С рязко разтърсване всичко се размести. Изтръгнат от това приятно, уютно място, той внезапно почувства смразяващ студ. Всичко го болеше.

Пръстите му се сгърчиха дълбоко в пепелта.

5

— Вълнуваш ли се, че Аларик пристига утре? — попита Мат. — Той води и приятелката си, изследователката Селия, нали?

Мередит го изрита в гърдите.

— Оох! — Мат се олюля назад. Ударът го бе оставил бездиханен, въпреки защитната жилетка, която бе облякъл. Мередит го нападна отстрани, като описа широк полукръг с единия крак, а той се свлече на колене, като едва успя да вдигне ръце, за да се предпази да не получи силно кроше право в лицето.

— Ау! — извика той. — Мередит, време е за почивка, става ли?

Мередит се отпусна в елегантна позиция „тигър“ — задният ѝ крак поддържаше тежестта на тялото ѝ, докато предният бе издаден напред с чупка в коляното и се подпираше леко на пръстите на ходилото. Лицето ѝ бе спокойно, очите — хладни и бдителни. Изглеждаше готова да скочи мълниеносно, ако Мат внезапно понечи да се раздвижи.

Когато пристигна за спаринг тренировката с Мередит — с цел да ѝ помогне да поддържа уменията си на ловец убиец във върхова форма — Мат се зачуди защо му подаде шлем, предпазна еластична гума за уста, ръкавици, защитни кори за пицялите и жилетка, докато самата тя бе облечена само с лъскав черен спортен екип.

Сега вече знаеше. Не бе успял дори леко да я удари, а в същото време тя го млатеше най-безмилостно с юмруци. Младежът пхна ръка под жилетката и разтри гръдния си кош отстрани с мрачно изражение. Искрено се надяваше да не му се беше пукнало някое ребро.

— Готов ли си за нов рунд? — попита Мередит, вдигнала предизвикателно вежди.

— Моля те, не мога повече, Мередит — заяви Мат и вдигна ръце в знак, че се предава. — Хайде да си починем. Имам чувството, че ме налагаш от часове.

Мередит отиде до малкия хладилник в ъгъла на стаята за одих в дома на родителите ѝ, хвърли на приятеля си бутилка минерална вода

и се отпусна до него върху постелката.

— Извинявай. Предполагам, че малко се поувлякох. Никога досега не съм провеждала спаринг тренировка с приятел.

Мат се огледа, докато отпиваше щедра глътка от студената вода, и поклати глава.

— Не зная как толкова дълго си успяла да запазиш в тайна това място. — Стаята на приземния етаж бе преобразувана в идеално място за тренировки: по стените висяха шурикени с различна форма и дебелина, ножове, мечове и най-различни видове бойни копия; в ъгъла висеше боксърска круша, а в другия бе подпряно боксово чучело. Подът бе застлан с постелки, а една от стените бе покрита с огледала. В средата на срещуположната стена висеше дългата *бойна тояга*: специално оръжие за борба със свръхестествените сили, която се предаваше от поколение на поколение в семейството на Мередит. Беше смъртоносно, но елегантно оръжие. Идеално балансирано, то беше предназначено да се държи в средата, имаше изящни инкрустации със скъпоценни камъни около дръжката, със странно оформени краища със стърчащи шипове от сребро, дърво и бял ясен и игли, пълни с отрова. Мат го огледа предпазливо.

— Е — поде Мередит, като отмести поглед, — семейство Сулес винаги е умеело да пази тайни. — Започна да изпълнява основните комбинации от позиции и удари в таекуондо: стъпка назад, двоен блокаж с ръце, стъпка встрани, страничен удар. Беше грациозна като гъвкава черна котка в спортния си екип.

След минута Мат завинти капачката на бутилката минерална вода, изправи се и започна да повтаря движенията ѝ. Ляв двоен удар с крак напред, ляв вътрешен блок, двоен удар с ръка. Знаеше, че изостава и се чувстваше тромав и непохватен до нея, но се намръщи и се концентрира. Винаги е бил добър спортист. Можеше да се справи и с това.

— А и не съм водила тук гаджетата си — поясни Мередит с полуусмивка, след като направи една серия. — Не беше толкова трудно да се скрие. — Наблюдаваше Мат в огледалото. — Не, блокирай ниско с лявата ръка и високо с дясната, ето така. — Показа му отново, а той повтори движенията ѝ.

— Добре, да — измърмори Мат, сега само наполовина концентриран върху разговора, съсредоточил вниманието си върху

позицията. — Но можеше да кажеш на *нас*. Ние сме най-добрите ти приятели. — Придвижи левия си крак напред и изимитира удара с лакът назад на Мередит. — Поне можеше да ни кажеш след цялата история с Клаус и Катрин — поправи се той. — Преди това сигурно щяхме да те сметнем за луда.

Мередит сви рамене и отпусна ръце, а Мат повтори движенията, преди да осъзнае, че не са част от бойните техники в таекуондото.

Сега двамата стояха редом и се взираха един в друг в огледалото. Хладнокръвното и изящно лице на Мередит изглеждаше бледо и изпито.

— Бях възпитана да пазя наследството си на ловец убиец като дълбока и тъмна тайна — заговори тя. — Не бих могла дори и да помисля да кажа на *кого* и да било. Дори Аларик не знае.

Мат се извърна от образа на Мередит в огледалото и се вторачи изумено в нея. Та Аларик и Мередит на практика бяха *сгодени*. Мат никога не бе имал толкова сериозна връзка с някого — момичето, към което можеше да се каже, че изпитва чувства близки до любовта, беше Елена, ала с нея не се получи — но все пак знаеше, че ако си отдал сърцето си някому, то би трябвало да му споделяш всичко.

— Аларик не изследва ли паранормалните явления? Не мислиш ли, че би разбрал?

Мередит се намръщи и отново сви рамене.

— Вероятно — рече раздражено и донякъде презрително, — но не искам да бъда за него нещо, което да изучава или изследва, а най-малко пък бих желала да го изплаша. Но след като ти и останалите вече знаете, ще трябва да му кажа.

— Хмм. — Мат се разтри отново отстрани, където го боляха ребрата. — Затова ли толкова агресивно се нахвърли отгоре ми? Защото се тревожиш да му кажеш?

Мередит срещна погледа му. Лицето ѝ все още бе напрегнато, ала в очите ѝ блестяха дяволити пламъчета.

— Агресивно? — попита с най-сладкия си глас и отново застана в поза „тигър“. Мат усети как ъгълчетата на устата му се извиха в ответна усмивка. — Още нищо не си видял.

Елена оглеждаше ресторанта, който Джудит бе избрала, с нещо като развеселен ужас. Бибикащи автомати за игри зовяха за внимание със старите си аркадни игри като „Whas-A-Mole“ и „Skee-Wall“. Гроздове разноцветни балони висяха над всяка маса, а какофония от мелодии се носеше от различни ъгли, докато пеещите сервитьори разнасяха пица след пица. Сякаш стотина деца тичаха на воля из заведението, пицяха и се смееха.

Стефан я бе изпратил до ресторанта, но след като метна разтревожен поглед върху стените, боядисани с луминесцентна боя, отклони предложението ѝ да влезе.

— О, не би трябвало да се натрапвам на една „момичешка“ вечер — заяви неопределено, а след това изчезна толкова бързо, че Елена заподозря, че е използвал вампирската си бързина.

— Предател — промърмори девойката, преди да отвори яркорозовата врата. След посещението им на гробището, тя се чувстваше по-силна и по-щастлива, но не би възразила срещу малка подкрепа и тук.

— Добре дошли в „Щастливия град“ — изчурулика необичайно веселата управителка на ресторанта. — Маса за един или очаквате компания?

Елена успя да овладее потръпването си. Не можеше да си представи, че някой ще дойде тук сам.

— Мисля, че видях приятелите си — отвърна учтиво, след като зърна леля Джудит да ѝ маха от единия ъгъл.

— Това ли е представата ти за забавна „момичешка“ вечер, лельо Джудит? — попита тя, когато стигна до масата. — Представях си нещо като малък уютен ресторант.

Леля Джудит кимна към другия край на помещението. Като се вгледа по-внимателно, Елена разпозна Маргарет, която щастливо размахваше дървен чук, за да гони къртиците играчки.

— Винаги влачим Маргарет в заведения за възрастни, където очакваме от нея да се държи прилично — обясни леля Джудит. — Реших, че е време да я доведем на място, където ще се забавлява. Надявам се, че Бони и Мередит няма да имат нищо против.

— Тя определено *изглежда* като някой, който здравата се забавлява — заключи Елена, докато наблюдаваше малката си сестра. В спомените ѝ през последната година Маргарет беше доста напрегната

и загрижена: през есента момиченцето беше разстроено, задето Елена се бе скарала с леля Джудит и Робърт, както и от мистериозните неща, които се случваха във Фелс Чърч, а след това, разбира се, бе съкрушено от смъртта на Елена. След смъртта си, Елена бе наблюдавала сестра си през прозорците и я бе видяла как ридает неутешимо. Беше страдала много повече, отколкото всяко петгодишно дете би трябвало, дори и сега да не си го спомняше.

Аз ще се погрижа за теб, Маргарет, обеща си Елена пламенно и мълчаливо, докато наблюдаваше усърдното, съсредоточено личице на момиченцето. Маргарет се бе вживяла в ролята си, проявявайки малко старомодна панаирджийска жестокост. *В този свят никога повече няма да се измъчваш така.*

— Бони и Мередит ще дойдат ли? — извади я от унеса ѝ нежният глас на леля Джудит. — Покани ли ги да се присъединят към нас?

— О — тръсна глава Елена. Пресегна си, за да загребе с шепата си малко пуканки от кошничката, поставена в средата на масата. — Не можах да се свържа с Мередит, но Бони ще дойде. Тук ще ѝ хареса.

— Харесва ми абсолютно и напълно — съгласи се един глас зад тях. Елена се извърна и видя копринените ягодовочервени къдрици на Бони. — Особено изражението ти, Елена. — В големите кафяви очи на приятелката ѝ танцуваха весели пламъчета. Двете с Елена си размениха многозначителни погледи, които казваха: „Ние се върнахме, ние се върнахме. Те спазиха обещанието си и Фелс Чърч отново е такъв, както някога“, думи, които не можеха да изрекат пред леля Джудит, след което се прегърнаха бурно.

Елена стисна силно Бони, а приятелката ѝ зарови за миг лице на рамото ѝ. Дребното ѝ тяло потрепери леко в ръцете на Елена и тя осъзна, че не е единствената, пристъпваща по тънката линия между радостта и покрусата. Те бяха спечелили толкова много, ала бяха заплатили много висока цена.

— Всъщност — забърбори Бони с премерено весел тон, като се отдръпна от Елена — отпразнувах деветия си рожден ден на място, което много приличаше на това. Спомняш ли си онази сладкарница, където продаваха евтин сладолед? Там беше любимото място на всички ни, докато бяхме в началното училище. — Очите ѝ блестяха от влага, която може би беше сълзи, ала брадичката ѝ бе решителното

вирната. — Бони, помисли си Елена с възхита, щеше да се забавлява, дори и вътрешно да страда.

— Спомням си онова празненство — заяви Елена оживено със същия леко приповдигнат тон. — Върху тортата ти имаше голяма снимка на някаква момчешка банда.

— Аз бях зряла за възрастта си — осведоми Бони жизнерадостно леля Джудит. — Падах си по момчета доста време преди моите приятелки.

Леля Джудит се засмя и махна на Маргарет да дойде на масата.

— По-добре да поръчаме, преди представлението да започне — заяви тя.

Очите на Елена се разшириха и тя повтори беззвучно „представление?“ към Бони, която само се ухили и сви рамене.

— Решихте ли какво ще хапнете, момичета? — попита леля Джудит.

— Предлагат ли нещо друго, освен пица? — попита Елена.

— Пилешки пръсти^[1] — отвърна Маргарет, като се изкачи на стола си. — И хотдог.

Елена се усмихна, загледана в разрошената коса на сестра си и щастливото ѝ, поруменяло лице.

— Ти какво ще си поръчаш, зайче? — попита я тя.

— Пица! — без колебание заяви момиченцето. — Пица, пица, пица.

— Тогава и аз ще си поръчам пица — реши Елена.

— Това е най-вкусното тук — довери ѝ Маргарет. — Хотдозите имат странен вкус. — Завъртя се на стола си. — Елена, ще дойдеш ли на моя танцов рецитал? — погледна я въпросително детето.

— Кога е той?

Маргарет се намръщи.

— Вдругиден. Но ти го знаеш.

Елена стрелна с поглед Бони, чиито очи се бяха разширили.

— Не бих го пропуснала за нищо на света — увери тя с обич Маргарет, а сестра ѝ кимна сериозно и се изправи на стола си, за да стигне до пуканките.

Под прикритието на мъмренето на леля Джудит и на романтичната песен, лееца се от устата на приближаващия келнер, Бони и Елена си размениха усмивки.

Танцови рецитали. Пеещи сервитьори. Пица.
Беше хубаво за разнообразие да живееш в *такъв* свят.

[1] Панирани късчета пилешко месо, най-често от гърдите, с хрупкава, златиста коричка. — Бел.прев. ↑

6

Следващата сутрин отново бе слънчева и топла, предстоеше още един красив летен ден. Елена се протегна лениво в удобното си легло, после навлече тениска и шорти и слезе долу в кухнята, за да хапне купа овесени ядки. Край масата леля Джудит сплиташе косата на Маргарет.

— Добро утро — поздрави Елена и наля мляко в купата си.

— Здравей, поспаланке — отвърна леля Джудит, а Маргарет я дари с широка усмивка и размаха пръст. — Стой мирно, Маргарет. Тъкмо тръгвахме на пазар — каза лелята на Елена. — Какво ще правиш днес?

Елена преглътна лъжица от кашата.

— Ще отидем да посрещнем Аларик и приятелката му на гарата, а после ще се помотаем. Има да си споделяме доста неща, откакто не сме се виждали.

— Кого? — попита леля Джудит и присви очи.

Мислите на Елена препуснаха.

— О, ъ, нали си спомняш, той замества миналата година господин Танър, учителя по история — отвърна девойката, питайки се дали това беше вярно в този свят.

Леля Джудит се намръщи.

— Не е ли малко възрастен, за да общува с момичета от гимназията?

Елена завъртя очи.

— Ние вече не сме ученички в гимназията, лельо Джудит. А и той е само шест години по-голям от нас. И няма да сме само момичета. Мат и Стефан също ще дойдат.

Щом това беше реакцията на леля Джудит на новината, че ще прекарат известно време с Аларик, Елена напълно разбираше защо Мередит изпитва колебания да оповести връзката им пред други хора. Беше напълно разумно да изчака още две години, докато всички започнат да гледат на нея като на зряла млада жена. Тъй като никой не

подозираше какво бе видяла и направила Мередит, за останалите тя не се отличаваеше по нищо от едно обикновено осемнайсетгодишно момиче.

Добре че леля Джудит не подозира, че Стефан е с петстотин години по-голям от мен, помисли си Елена и вътрешно се усмихна самодоволно. *След като смята, че Аларик е твърде стар.*

Входният звънец иззвъня.

— Това са Мат и останалите. — Елена стана, за да остави купата в мивката. — До довечера, момичета.

Маргарет разшири очи в мълчалива молба към сестра си и Елена се отклони от пътя си към вратата, за да стисне рамото на малкото момиче. Нима Маргарет продължаваше да се тревожи дали Елена ще се върне?

В преддверието девойката прокара пръсти през косата си, преди да отвори вратата.

Ала на прага пред нея стоеше не Стефан, а напълно непознат. Наистина много хубав непознат, отбеляза машинално тя — момче на нейната възраст с къдрава златисторуса коса, изваяни черти и искрящи светлосини очи. В едната си ръка държеше тъмночервена роза.

Елена се изправи, опъна несъзнателно рамене назад и прибра косата зад ушите си. Обожаваше Стефан, но това не означаваше, че не може да *поглежда* други момчета или да разговаря с тях. В крайна сметка не беше мъртва. *Вече не,* каза си и се усмихна на шегата, която споделяше със самата себе си.

Момчето също ѝ се усмихна.

— Здравей, Елена — поздрави я бодро.

— Кейлеб Смолуд! — възкликна леля Джудит, която бе излязла в преддверието. — Ето те и теб!

Елена изтръпна вътрешно от отвращение и неволно отстъпи назад, но запази усмивката си.

— Роднина ли си с Тайлър? — попита, външно спокойна, докато погледът ѝ се плъзна по него, опитвайки се дискретно да провери за... за какво? За признаци, че е върколак? Осъзна, че дори не знае какви са те. В хубавия външен вид на Тайлър винаги се усещаше животински привкус заради големите му бели зъби и широко лице, но дали всичко това не беше просто съвпадение?

— Тайлър ми е братовчед — отвърна Кейлеб, усмивката му леко помръкна и той се намръщи озадачено. — Мислех, че го знаеш, Елена. Гостувах на родителите му, докато Тайлър... го няма.

Елена усилено мислеше. Тайлър Смолуд беше избягал, след като Елена, Стефан и Деймън победиха съюзника му — пъкления вампир Клаус. Тайлър изостави бременна гаджето си — и понякога пленница — Каролайн. Елена не бе обсъждала с пазителите съдбата на Тайлър и Каролайн, така че нямаше представа какво се е случило с тях в тази действителност. Дали Тайлър сега беше върколак? Бременна ли беше Каролайн? А ако беше, дали носеше бебе на върколак или на човек? Поклати леко глава. Наистина различен, нов свят.

— Е, не дръж Кейлеб на верандата. Покани го — инструктира я леля Джудит зад гърба ѝ. Елена отстъпи настрани, а Кейлеб мина покрай нея и влезе в преддверието.

Елена се опита да разтвори съзнанието си и да усети аурата на Кейлеб, да прочете дали е опасен, но за пореден път се изправи срещу онази тухлена стена. Щеше да ѝ е нужно известно време, за да свикне отново да бъде нормално момиче и внезапно се почувства ужасно уязвима.

Кейлеб пристъпваше от крак на крак, явно смутен и тя бързо се окопити.

— От колко време си в града? — попита и тутакси се срита мислено, задето третираше като непознат това момче, което би трябвало да познава.

— Ами — поде той бавно, — в града съм цялото лято. Да не би през уикенда да си ударила главата си, Елена? — Усмихна ѝ се закачливо.

Елена повдигна рамо, замислена за всичко, което бе изстрадала през уикенда.

— Нещо такова.

Той ѝ подаде розата.

— Това трябва да е за теб.

— Благодаря ти — отвърна Елена сконфузено. Един трън убоде пръста ѝ, когато хвана стъблото и тя го пъкна в устата си, за да изсмуче кръвта.

— Не ми благодари — рече Кейлеб. — Когато дойдох, розата просто лежеше върху предните стъпала. Сигурно имаш таен обожател.

Елена се намръщи. В училище много от момчетата я харесваха и ако това се бе случило преди девет месеца, би могла съвсем точно да предположи кой е оставил розата. Ала сега нямаше ни най-малка представа.

Очуканият стар форд седан на Мат спря отпред и се разнесе звукът от клаксона на колата.

— Трябва да бягам, лельо Джудит — рече тя. — Те дойдоха. Приятно ми беше да те видя, Кейлеб.

Докато вървеше към колата на Мат, стомахът на Елена се бе свил на топка. Не само странната среща с Кейлеб ѝ бе повлияла, осъзна, докато въртеше разсеяно розата между пръстите си. А самата кола.

Старият форд на Мат беше колата, с която тя се бе отправила през зимата към моста Уикъри, паникьосана и преследвана от зли сили. Тя бе умряла в тази кола. Прозорците се бяха строшили, когато падна в реката, а купето се изпълни с ледена вода. Издраскания волан и нацърбения преден капак на колата, покрити с вода, бяха последното, което видя в онзи живот.

Но ето я сега колата пред нея — отново цяла и невредима, Елена изтласка спомена за смъртта си от мислите си и махна на Бони, чието лице, с изписано нетърпение по него, се виждаше през прозореца на колата. Трябваше да забрави онези стари трагедии, защо в този свят те никога не се бяха случвали.

Мередит се бе настанила грациозно в люлката на предната веранда на дома си и се люлееше леко напред-назад с един крак. Силните ѝ, тънки пръсти бяха неподвижни; тъмната ѝ коса падаше на гладки вълни по раменете; изражението ѝ бе ясно и спокойно, както винаги.

Нямаше нищо в Мередит, което да издава колко трескави и тревожни са мислите ѝ, какви планове се превъртат забързано в мозъка ѝ, зад хладната ѝ фасада.

Прекара вчерашния ден, опитвайки се да разбере какво бе променила магията на пазителите за нея и семейството ѝ — особено за брат ѝ Кристиан, който Клаус бе отвлякъл преди десет години. Все още не разбираше всичко, но започваше да осъзнава, че сделката на Елена

имаше много по-важни и трайни последици, отколкото всеки от тях си бе представял.

Ала днес мислите ѝ бяха заети с Аларик Залцман.

Пръстите ѝ потропаха нервно по облегалката на люлката. После тя отново застина неподвижно.

Самодисциплината бе това, от което девойката черпеше силата си и ако се окаже, че Аларик, нейното гадже — или поне беше нейно гадже... всъщност нейният евентуален бъдещ годеник, преди да напусне града — е променил чувствата си към нея през месеците, през които бяха разделени, ами, тогава никой, дори и Аларик, нямаше да разбере колко щеше да я нарани това.

Аларик бе прекарал последните няколко месеца в Япония, където изследваше паранормални явления — осъществена мечта за всеки, който пише докторат по парапсихология. Изследванията му за трагичната история на Унмей но Шима, Острова на гибелта, малка общност, в която децата и родителите се бяха обърнали един срещу друг и се бяха унищожили, бяха помогнали на Мередит и приятелите ѝ да разберат какво правят китсуне във Фелс Чърч и как да се борят с тях.

Аларик работеше в Унмей но Шима заедно с доктор Селия Конър, съдебен патолог, която въпреки всичките ѝ академични степени беше връстничка на Аларик, само на двайсет и четири. Така че очевидно тази доктор Конър бе блестящ учен.

От писмата и имейлите на Аларик се разбираше, че си прекарва страхотно в Япония. И определено бе открил сродна душа по интереси у доктор Конър. Навярно много повече, отколкото в Мередит, току-що завършила гимназистка от малък град, независимо колко умна и прозорлива беше.

Мередит се разтърси мислено и изпъна рамене. Беше абсурдно да се тревожи за отношенията между Аларик и колежката му. Беше абсолютно сигурна, че се държи абсурдно. Абсолютно.

Стисна по-силно дръжките на люлката. Тя беше ловец на вампири. Отговорността ѝ бе да закриля града си, и тя и приятелите ѝ вече го бяха защитили. Не беше обикновена тийнейджърка и ако трябваше отново да го докаже пред Аларик, бе убедена, че ще съумее, независимо от съществуването на доктор Селия Конър.

Таратайката на Мат — раздрънканият форд седан — спря с грохот до тротоара. Мат и Бони бяха отпред, а Стефан и Елена се гушеха на задната седалка. Мередит стана и прекоси моравата, забързана към тях.

— Всичко наред ли е? — попита Бони с ококорени очи, когато приятелката ѝ отвори вратата. — Имаш вид все едно си се запътила към бойното поле.

Мередит се постара да добие безстрастно изражение и да измисли някакво обяснение, което да не прозвучи като: „Тревожа се дали гаджето ми все още ме обича“. Много бързо и лесно осъзна, че съществува и друга причина, поради която е напрегната, при това съвсем истинска.

— Бони, сега на мен се пада отговорността да помагам в грижите за всички — отвърна Мередит просто. — Деймън е мъртъв. Стефан не иска да наранява човешки същества, а това е в негов уцърб. Силите на Елена ги няма. Въпреки че китсуне са победени, ние все още се нуждаем от закрила. Винаги трябва да сме много внимателни.

Ръката на Стефан стисна по-силно раменете на Елена.

— Това, което прави Фелс Чърч толкова привлекателен за свръхестествените сили, са лей линиите, които от поколения са толкова примамливи за всякакви създания. Те все още са тук. Усецам ги. И други хора, други същества, също ще ги усетят.

— Значи всичко това *отново* ще се случи, така ли? — извиси се тревожният глас на Бони.

Стефан потри горната част на носа си.

— Не мисля. Ала нещо друго може. Мередит е права, трябва да сме нащрек. — Целуна рамото на Елена и притисна лице към косата ѝ. Нямахме никакво съмнение, помисли си Мередит сухо, защо конкретно това свръхестествено същество е било привлечено във Фелс Чърч и това не беше заради лей линиите.

Елена си играеше с тъмночервена роза, която навярно Стефан ѝ бе подарил.

— Това ли е единствената причина, поради която си разтревожена, Мередит? — подхвърли нехайно. — Отговорността ти за Фелс Чърч?

Приятелката ѝ усети как леко се изчервява, ала когато заговори, гласът ѝ бе сдържан и спокоен:

— Мисля, че това е основателна причина, нали?

Елена се засмя.

— О, разбира се, че е основателна причина. Но дали няма и още някоя? — Смигна на Бони, чието изражение светна в отговор. — Кого познаваме, който ще бъде очарован от всичко, което ще му разкажеш? *Особено*, когато открие, че историята още не е свършила?

Бони се извърна почти на сто и осемдесет градуса в седалката си, разцъфнала в усмивка.

— О. О. Разбирам. Той няма да може да мисли за нищо друго, нали? Или за никого другиго.

Сега раменете на Стефан се отпуснаха, а на предната седалка Мат се изкиска и поклати глава.

— Вие трите сте наистина много опасни — изрече с обич. — Ние, момчетата, нямаме никакъв шанс.

Мередит се взираше право напред и вирна леко брадичка, пренебрегвайки ги. Елена и Бони я познаваха прекалено добре, а трите бяха прекарвали достатъчно дълго време заедно, така че тя би трябвало да знае, че тутакси ще прозрат плана ѝ. Обаче нямаше намерение да си го признава.

Въпреки това сериозното настроение в колата се разсея. Мередит осъзна, че всички го правят нарочно, разменят си леки шегички и закачки, опитвайки се да заглушат болката, която навярно изпитваха Елена и Стефан.

Деймън беше мъртъв. И докато Мередит бе започнала да изпитва, макар и предпазливо уважение, към непредсказуемия вампир, докато бяха в Тъмното измерение, а Бони, както Мередит подозираше, нещо по-топло, Елена го бе *обичала*. Наистина го бе обичала. И макар че отношенията между Деймън и Стефан бяха доста нестабилни, да кажем, най-малко от векове, той си оставаше брат на Стефан. Стефан и Елена страдаха и всички го знаеха.

След малко Мат погледна в огледалото за обратно виждане към Стефан.

— Хей — рече, — забравих да ти кажа. В този свят ти не си изчезнал на Хелюин — ти си останал като уайд рисийвър и сме извели футболния отбор до щатската шампионска титла. — Ухили се, а върху лицето на Стефан се изписа искрено удоволствие.

Мередит почти бе забравила, че Стефан бе играл заедно с Мат във футболния отбор на гимназията, преди учителят им по история, господин Танър, да умре на Хелоуин в Къщата на духовете и всичко да отиде по дяволите. Беше забравила също, че Стефан и Мат бяха приятели, спортуваха и се забавляваха заедно въпреки факта, че и двамата обичаха Елена.

А, може би двамата все още обичат Елена? запита се тя и метна изпод мигли бърз поглед към тила на Мат. Не беше сигурна какви са чувствата на Мат, ала той винаги ѝ се бе струвал от онези момчета, които се влюбват завинаги. Но в същото време той беше от онези младежи, които са твърде почтени, за да се опитат да разрушат нечия връзка, независимо от чувствата, които изпитват.

— И — продължи Мат — като куотърбек на щатските шампиони, предполагам, че ме очаква много добро бъдеще в колежа. — Замълча, сетне устните му се разтеглиха в широка, щастлива усмивка. — Очевидно са ми дали пълна спортна стипендия за „Кент Стейт“.

Бони изписка възторжено, Елена плесна с ръце, а Мередит и Стефан изригнаха в поздравления.

— Сега съм аз, аз! — обяви Бони. — Предполагам, че съм учила по-съвестно в тази действителност. Което навярно е било по-лесно, след като най-добрата ми приятелка не е умряла през първия семестър и ми е помогнала с уроците.

— Хей! — възмути се Елена. — Мередит винаги е била по-добър учител от мен. Не можеш да ме обвиняваш за това.

— Както и да е — продължи Бони, — аз съм приета в четиригодишен колеж! В другия живот дори не си направих труда да кандидатствам, защото годишният ми бал от гимназията *не беше* висок. Смятах като Мери да се запиша в курса за медицински сестри в евтиния общинския колеж, макар че никак не съм сигурна дали имам призвание за медицинска сестра, защото не понасям гледки с кръв и разни други течности. Но, както и да е, тази сутрин мама ми каза, че трябва да отидем да пазаруваме за стаята ми в „Далкрест“ преди Деня на труда. — Сви леко рамене. — Искам да кажа, знаей, че не е Харвард, но съм много развълнувана.

Мередит ѝ изказа тихо поздравленията си. Тя, всъщност, беше приета именно в Харвард.

— Оох! И! И! — Бони заподскача развълнувано на седалката си. — Тази сутрин налетях на Вики Бенет. Тя определено не е мъртва! Мисля, че се изненада, когато я прегърнах. Забравих, че всъщност не сме приятелки.

— Как е тя? — попита заинтригувано Елена. — Спомня ли си нещо?

Бони наклони глава.

— Изглежда ми добре. Не можех да я попитам напрано какво си спомня, но тя не каза нищо, че е умряла, нито пък спомена за вампири или каквото и да било от този сорт. Искам да кажа, че тя винаги си е изглеждала малко заваяна, нали се сещате? Каза ми, че те е видяла миналия уикенд в центъра, а ти си я посъветвала какъв гланц за устни да си купи.

Елена повдигна вежди.

— Наистина ли? — Замълча и продължи несигурно. — Някой друг чувства ли се непривично с всичко това? Имам предвид, че е върхът — не ме разбирайте погрешно. Но в същото време и странно.

— *Смуцаващо* е — призна Бони. — Ясно е, че съм благодарна, че онези ужасни неща ги няма и всички са добре. Очарована съм да вода пак стария си живот. Но тази сутрин баща ми избухна, когато го попитах къде е Мери. — Мери беше една от по-големите сестри на Бони, последната, която бе останала да живее в дома на родителите си, разбира се, освен Бони. — Реши, че се опитвам да бъда забавна. Очевидно тя се е изнесла да живее с гаджето си преди три месеца и можете да си представите как се чувства баща ми заради *това*.

Мередит кимна. Бащата на Бони беше от закрилническия тип на патриархален родител и много старомоден във възгледите си относно гаджетата на дъщерите си. Ако Мери действително живееше с гаджето си, той сигурно беше на прага на апоплектичен удар.

— Двете с леля Джудит сме имали сериозни търкания — поне така мисля. Но не мога да разбера заради какво точно — призна Елена. — И не мога да попитам, защото очевидно би трябвало да зная.

— Не трябва ли сега всичко да е идеално? — промълви замислено Бони. — Струва ми се, че всички достатъчно преживяхме.

Настъпи кратко мълчание, което Мередит наруши, като смени темата, за да ги откъсне от тъжните мисли.

— Много хубава роза имаш, Елена. Подарък от Стефан ли е?

— Не съвсем — отвърна Елена. — Тази сутрин лежеше върху предните стъпала. — Завъртя цветето между пръстите си. — Макар че не е от някоя градина на нашата улица. В никоя от тях не растат такива красиви рози. — Усмихна се закачливо на Стефан, който обаче тутакси настръхна. — Истинска мистерия.

— Сигурно е от някой таен обожател — заключи Бони. — Може ли да я видя?

Елена ѝ подаде цветето, а Бони завъртя внимателно дръжката, оглеждайки розата от всички ъгли.

— Великолепна е — рече накрая. — Една-единствена роза. Колко романтично! — Престори се, че припада, като вдигна розата към челото си. В следващия миг потръпна. — Оох! Оох!

По ръката ѝ покапа кръв. Много повече кръв, отколкото би трябвало да има от едно убождане от трън, отбеляза Мередит и затършува в джоба си за кърпичка. Мат отби колата от пътя и спря.

— Бони... — поде младежът.

Стефан издиша остро въздуха от дробовете си и се наведе напред с разширени очи. Мередит забрави за кърпичката, изплашена, че внезапната гледка на пряспа кръв може да събуди вампирските инстинкти на Стефан.

Тогава Мат ахна, а Елена рече рязко:

— Бързо, трябва да се снима! Някой да ми даде мобилния си! — Тонът ѝ бе толкова властен, че Мередит машинално ѝ подаде своя.

Когато Елена насочи камерата към Бони, Мередит най-сетне видя това, което толкова бе втрещило останалите.

Тъмночервена струйка кръв се стичаше по ръката на Бони, като при това чертаеше ясни завъртулки на букви от китката до лакътя. Кървавата диря отново и отново изписваше едно име. Името, което от месеци преследваше Мередит.

СелияСелияСелия

— Коя е Селия? — попита негодуващо Бони, веднага щом избърсаха кръвта. Бе оставила внимателно розата в средата на предната седалка между нея и Мат, като всички много внимаваха да *не* я докоснат. Колкото и да бе красива, сега им се струваше по-скоро зловеща, помисли си мрачно Стефан.

— Селия *Конър* — рече Мередит остро. — Доктор Селия Конър. Веднъж я зърна в едно от виденията си, Бони. Тя е съдебен антрополог.

— Тази, която работи с Аларик? — сети се Бони. — Но защо името и ще се изписва с кръв върху ръката ми? С *кръв*?

— И аз бих искала да зная — намръщи се Елена.

— Може да е някакво предупреждение — предположи Елена. — Все още не знаем достатъчно. Ще отидем на гарата, ще посрещнем Аларик и Селия, а после...

— После? — подкани я Мередит, като срещна студените сини очи на приятелката си.

— После ще направим това, което трябва — отвърна Елена. — Както обикновено.

Когато пристигнаха на гарата, Бони все още се оплакваше.

Търпение, напомни си Стефан. Обикновено се радваше на компанията на Бони, но точно в момента тялото му жадуваше за човешка кръв, към която бе привикнал, и се чувстваше... разлюлян. Разтри изтръпналата си от болка челюст.

— Наистина се надявах, че ще имаме поне няколко нормални дни — изхленчи Бони за хиляден път.

— Животът не е честен, Бони — обяви Мат унило. Стефан го погледна изненадано — Мат обикновено не се отчайваше и пръв се опитваше всячески да развесели момичетата — но сега високият блондин се бе облегал на затвореното гише за билети, с отпуснати рамене и ръце, пъхнати в джобовете.

Мат срещна погледа на Стефан.

— Всичко започва отново, нали?

Стефан поклати глава и огледа гарата.

— Не зная какво става — рече, — но трябва да сме бдителни, докато разберем.

— О, прозвуча много успокояващо — измърмори Мередит, докато тъмносивите ѝ очи се стрелкаха зорко по перона.

Стефан скръсти ръце пред гърдите си и пристъпи по-близо до Елена и Бони. Всичките му сетива, нормални и паранормални, бяха нащрек. Разпростря Силата си, опитвайки се да долови свръхестествено присъствие около тях, но не почувства нищо ново или тревожно, само спокойната суетня на обикновени хора, заети с делата си.

При все това не можеше да спре да се притеснява. Стефан бе видял много неща в своето петстотин годишно съществуване: вампири, върколаци, духове, ангели, вещици и всякакви създания, които дебнеха или влияеха върху човешките същества по начини, които повечето хора никога дори не биха могли да си представят. А като вампир знаеше много за кръвта. Повече, отколкото искаше да признае.

Видя как Мередит го стрелна подозрително с поглед, когато Бони започна да кърви. Беше права да се съмнява в него: как можеха да му вярват, когато в природата му бе заложено да ги убива?

Кръвта бе есенцията на живота; тя поддържаше вампирите живи векове след като нормално отреденото им време за живот би трябвало да свърши. Кръвта бе основна съставка на много магии — и добри, и лоши. Кръвта притежаваше собствени Сили, Сили, които беше трудно и опасно да се обуздаят. Но Стефан никога не бе виждал кръвта да прави такива неща, както днес върху ръката на Бони.

Изведнъж му хрумна една мисъл.

— Елена — обърна се той към нея.

— Хмм? — отвърна тя разсеяно, зареяла поглед към железопътните релси.

— Ти каза, че розата лежала върху стъпалата на верандата, когато тази сутрин си отворила вратата.

Елена отметна кичур коса от лицето си.

— Всъщност не. Кейлеб Смолуд я е намерил там и ми я подаде, когато му отворих.

— Кейлеб Смолуд? — Стефан присви очи. Елена бе споменала по-рано, че леля ѝ го наела, за да свърши някаква работа в къщата, но бе пропуснала да му каже за връзката на Кейлеб с розата. — Братовчедът на Смолуд? Типът, който се появи отникъде, за да се навърта около дома ти? Този, който навярно е *върколак* също като останалата част от семейството?

— Ти не го познаваш. Изглежда съвсем наред. Очевидно е бил в града през цялото лято, без да се случи нищо странно. Ние просто не го помним. — Тонът ѝ бе нехаен, ала усмивката ѝ не достигаше очите.

Стефан машинално разпростря съзнанието си, за да говори насаме с нейното, да разбере какво наистина чувства. Ала не можа. Толкова бе свикнал да се осланя на връзката помежду им, че постоянно забравяше, че вече я нямаше; все още усещаше емоциите на Елена, аурата ѝ, но повече не можеха да общуват телепатично. Дватамата с Елена отново бяха разделени. Стефан сви нещастно рамене, за да се предпази от вятъра.

Бони се намръщи, когато летният полъх разпиля ягодовите ѝ къдрици около лицето ѝ.

— Дали *Тайлър* е *върколак* сега? Защото щом Сю е жива, той не я е убил, за да се превърне във *върколак*, нали?

Елена вдигна длани към небето.

— Не зная. Както и да е, него го няма и аз не съжалявам. Дори преди да стане *върколак*, си беше истински гадняр. Забрави ли какъв грубиян беше в училище? И как винаги пиеше от онази плоска манерка и все ни преследваше и се задяваше с нас? Но аз съм напълно сигурна, че Кейлеб е обикновен младеж. Щях да усетя, ако има нещо нередно в него.

Стефан я погледна.

— Ти притежаваш невероятни инстинкти за хората — заговори внимателно. — Обаче сигурна ли си, че не се уповаваш на сетива, които вече не притежаваш, за да ти дадат информация какъв е Кейлеб? — Стефан си припомни как пазителите безмилостно отрязаха Крилете на Елена и унищожиха Силите ѝ, които тя и приятелите ѝ дори не разбираха напълно.

Въпросът му изненада Елена и тя тъкмо отвори уста, за да отговори, когато влакът навлезе в гарата, слагайки край на по-нататъшните дискусии.

Малко хора слязоха на гарата във Фелс Чърч и Стефан много скоро зърна познатата фигура на Аларик. След като слезе на перона, Аларик се извърна назад, за да подаде ръка на слабата афроамериканка, която се появи зад него.

Доктор Селия Конър със сигурност беше красавица — Стефан не можеше да го отрече. Беше слаба, дребна като Бони, с тъмна кожа и късо подстригана коса. Усмивката, с която дари Аларик, докато поемаше ръката му, бе едновременно чаровна и леко пакостлива. Младата жена имаше големи кафяви очи и дълга, грациозна шия. Дрехите ѝ бяха стилни, но практични. Обута бе с меки кожени ботуши, прилепнали джинси и сапфиреносиня копринена риза. Около врата ѝ бе увит дълъг прозрачен шал, който ѝ придаваше допълнителна изисканост.

Когато Аларик, с разрешената си пясъчноруса коса и момчешката си усмивка, прошепна нещо фамилиарно в ухото ѝ, Стефан усети как Мередит се напрягна. Видът ѝ издаваше, че в този момент изпитва горещо желание да изпробва някои нови бойни техники върху прекрасната съдебна антроположка.

Но когато Аларик зърна Мередит, той мигом хукна към нея, грабна я в прегръдките си и я завъртя буйно във въздуха. Тя видимо се отпусна. След миг двамата вече бърбеха оживено и се смееха. Не можеха да спрат да се докосват, като че ли искаха да се уверят, че най-после наистина са заедно.

Беше ясно, каза си Стефан, че тревогите на Мередит за отношенията между Аларик и доктор Конър са лишени от основание, поне що се отнасяше до Аларик. Стефан насочи отново вниманието си към Селия Конър.

Първите предпазливи лъчи на Силата му, разпрострени като фини пипала, доловиха леко трептене на надигащо се негодувание откъм антроположката. Напълно разбираемо: тя беше човек, беше доста млада, въпреки самоувереното ѝ държание и многото професионални постижения и бе прекарала доста дълго време в съвместна работа с привлекателния Аларик, по време на която несъмнено се бяха сблизихи. Нямахше да е изненадващо, ако изпитва донякъде собственически чувства към него. И ето че изведнъж една тийнейджърка ѝ го отнемаше, притегляйки го в своята орбита.

Но по-важно беше, че Силата му не откри никаква свръхестествена сянка около нея, нито ответна Сила. Каквото и да бе значението на изписаното с кръв име на Селия, изглежда доктор Конър нямаше нищо общо с появата му.

— Някой да направи снимки! — подвикна смеещата се Бони. — Не сме виждали Аларик от месеци. Трябва да документираме завръщането му!

Мат извади мобилния си телефон и направи няколко снимки на прегърнатите Аларик и Мередит.

— Снимай и всички нас! — настоя Бони. — И вие, също, доктор Конър. Да застанем пред влака — страхотен фон е. Ти направи тази, Мат, а след това аз ще те снимам с тях.

Направиха различни пози: как се блъскат развълнувано един в друг, как се извиняват, как се представят на Селия Конър, как се прегръщат възторжено. Стефан се озова избутан в края на групата, ръката на Елена бе сплетена с неговата, а той дискретно вдъхваше сладкия мирис на косата ѝ.

— Всички да се качват! — извика кондукторът и вратите на влака се затвориха.

Изведнъж Стефан осъзна, че Мат бе спрял да снима и се взираше в тях, а сините му очи бяха разширени от безкраен ужас.

— Спрете влака! — изкрещя той. — Спрете влака!

— Мат? Какво има, *за Бога!* — промълви Елена слисано. И тогава Мередит погледна зад тях към влака с изражение на нарастваща тревога и разбиране.

— Селия! — рече настойчиво и се протегна към жената.

Стефан гледаше объркано как Селия се отдръпна рязко от тях, сякаш някаква невидима ръка я бе сграбчила. Когато влакът бавно потегли, Селия тръгна редом, после се затича с неестествени, обезумели движения, докато ръцете ѝ се мятаха диво около гърлото.

Внезапно полезрението на Стефан се измести и той разбра какво ставаше. Прозрачният шал на Селия някак си се бе защитил от затворената врата на влака и сега с всяка минута все повече се пристягаше около шията ѝ. Тя тичаше, за да не се удуши, а шалът я държеше като с каишка. И тогава влакът започна да увеличава скоростта си. Ръцете ѝ теглеха отчаяно шала, но и двата му края бяха

затиснати от вратата и дърпането само още повече го затягаше около врата ѝ.

Селия приближаваше края на перона, а влакът се движеше все по-бързо. Краят на перона се издигаше на няколко метра над твърдата, покрита с едър чакъл земя. След няколко минути Селия щеше да падне, да си счупи врата, а влакът щеше да продължи да я влечи с километри.

Стефан осъзна всичко това за по-малко време, отколкото му бе нужно, за да си поеме дъх, и мигом се задейства. Усети как кучешките му зъби се удължават, когато Силата се надигна в него. И той се затича към Селия, по-бърз от всеки човек, по-бърз от влака.

С едно светкавично движение я взе в прегръдките си, освободи натиска около шията ѝ и разкъса шала.

Спря и пусна Селия на перона, докато влакът ускори и излезе от гарата. Останките от шала се плъзнаха от врата ѝ, а вятърът ги поде и заплете в краката ѝ. Двамата със Стефан бяха приковали погледи един в друг, задъхани и омаломощени. Зад тях се чуваха виковете на останалите, тропота на краката им, докато тичаха към тях.

Тъмнокафявите очи на Селия бяха разширени от сълзи и болка. Тя облиза нервно устните си и пое няколко пъти въздух, притиснала ръце към гърдите си. Докато се концентрираше да прибере обратно зъбите си и да възстанови човешкия си облик, Стефан чуваше забързаните удари на сърцето ѝ, кръвта пулсираща във вените. Младата жена се олюля внезапно и Стефан обви ръце около нея.

— Всичко е наред — увери я. — Вече си добре.

Селия нададе кратък, истеричен кикот и изтри очите си. После се изправи, изпъна рамене и пое дълбоко дъх. Стефан разбра, че се опитва да се овладее и въпреки че пулсът ѝ продължаваше да препуска бясно, той се възхити на силата ѝ.

— И така — заговори тя и протегна ръка, — ти трябва да си вампирът, за който Аларик ми разказа.

Останалите вече приближаваха и Стефан стрелна тревожно Аларик.

— Това е нещо, което предпочитам да не се разгласява — каза на Селия. Испита яд към Аларик, задето бе издал тайната му. Но думите му бяха почти заглушени от ахването на Мередит. Тъмносивите ѝ очи,

обикновено толкова спокойни и ведри, сега бяха станали почти черни от ужас.

— Виж — изрече тя и посочи. — Виж какво е изписано. — Стефан насочи вниманието си към парчетата прозрачен плат в краката им.

Бони изхълца леко, а веждите на Мат се смръщиха. Красивото лице на Елена пребледня от шока, а Аларик и Селия изглеждаха напълно шашнати.

В първия миг Стефан не видя нищо. Сетне картината дойде на фокус, зрението му се избистри и той съзря това, което останалите гледаха. Разкъсаният шал бе паднал, образувайки сложна плетеница, като отделните гънки на плата съвсем ясно бяха оформили букви, които гласяха:

Мередит.

8

— Това наистина беше адски зловещо — отбеляза Бони. Всички се бяха наблъскали в колата на Мат — Елена се бе сушила в скута на Стефан, а Мередит в този на Аларик (от което, както Бони забеляза, доктор Селия никак не остана възхитена). Всички бързаха да се върнат в пансиона, за да свикат спешен съвет.

След като пристигнаха, се събраха в салона и разказаха историята на госпожа Флауърс, говорейки един през друг от възмущение.

— Първо името на Селия — с *кръвта* ми — изникна от нищото — поде Бони, — а след това и този странен инцидент, който можеше да я убие, а сетне се появи и името на Мередит. Беше наистина, ама наистина зловещо.

— Аз бих употребила дори по-силна дума — рече Мередит. Елегантната ѝ вежда се повдигна. — Бони, това несъмнено е първият път, когато съвсем сериозно мога да се оплача, че не си била достатъчно драматична в описанието си.

— Хей! — възмути се Бони.

— Надминахте дори себе си — пошегува се Елена. — Продължавайте да гледате с лекота на нещата. Последната откачалщина направи дори Бони сдържана.

Мат поклати глава.

— Госпожо Флауърс, знаете ли какво става?

Госпожа Флауърс, излегнала се в удобен шезлонг на верандата, се усмихна и го потупа по рамото. Когато се върнаха, тя плетеше, но сега бе оставила розовото кълбо прежда настрани и се взираше в тях със спокойните си сини очи, пълни с внимание, докато ѝ разказваха преживелиците си.

— Скъпият Мат — въздъхна старицата, — винаги право в целта.

Горката Селия седеше на дивана до Аларик и Мередит и откакто бяха пристигнали имаше съвсем замаян вид. Едно беше да изучаваш свръхестественото, но присъствието на истински вампир, мистериозно появяващи се имена и полъха на смъртта сигурно бяха достатъчни, за

да изпадне в шок. Аларик бе праметнал закрилнически ръка през раменете ѝ. Бони си каза, че тази ръка би трябвало да обгръща раменете на Мередит. В крайна сметка нали тъкмо името на Мередит бе изписано от гънките на шала. Ала Мередит просто седеше там и наблюдаваше Аларик и Селия с безстрастно лице и неразгадаем поглед.

Сега Селия се наведе напред и заговори за пръв път.

— Извинете ме — рече учтиво, с леко треперещ глас, — но не ми е ясно защо разказахме за този... този проблем... на... — Гласът ѝ заглъхна, а очите ѝ блеснаха многозначително към госпожа Флауърс.

Бони разбираше какво има предвид. Госпожа Флауърс беше истинско въплъщение на сладка, леко изкуфяла възрастна дама: мека посивяла коса, прибрана в хлабав кок, любезно отнесено изражение, дрехи в пастелни и убити тонове и навика да си мърмори тихо, очевидно на себе си. Само преди година самата Бони смяташе госпожа Флауърс за откачена старица, която само държеше пансиона, където живееше Стефан.

Ала външният вид можеше да лъже. Госпожа Флауърс си бе спечелила уважението и възхищението на всички тях с начина, по който защитаваше града с магията си. Силата си и здравия си разум. В тази възрастна дама се криеше много повече, отколкото се долавяше на пръв поглед.

— Скъпа моя — заговори с твърд тон госпожа Флауърс, — ти си имала много травмиращо преживяване. Изпий си чая. Това е специална успокояваща смес, чиято рецепта се предава от поколения в семейството ми. Ние ще направим всичко, което е по силите ни за теб.

Което, каза си Бони, беше много мил и елегантен начин да сложи доктор Конър на мястото ѝ. Тя щеше да изпие чая си и да се съвземе, а те щяха да измислят как да се справят с възникналия проблем. Очите на Селия блеснаха, но тя отпи послушно от чая си.

— Сега — продължи госпожа Флауърс и огледа останалите, — струва ми се, че първо трябва да се опитаме да отгатнем какво *намерение* се крие зад появата на имената. След като го направим, навярно ще имаме по-добра представа *кой* може да стои зад появата им.

— Може би са един вид предупреждение? — попита Бони колебливо. — Имам предвид, че се появи името на Селия, а след това

тя едва не умря, а сега Мередит... — Гласът ѝ пресекна и тя погледна извинително приятелката си. — Тревожа се, че може да си в опасност.

Мередит изпъна рамене.

— Със сигурност няма да ми е за пръв път — заяви.

Госпожа Флауърс кимна енергично.

— Да, възможно е появата на имената да е с добро намерение. Нека разгледаме тази теория. Някой може да се опитва да ви предупреди. Ако е така, то кой е той? И защо трябва да го прави по този начин?

Сега гласът на Бони прозвуча много по-тихо и колебливо. Ала щом никой друг нямаше смелост да го изрече, то тя щеше да го стори.

— Не би ли могъл да е Деймън?

— Деймън е мъртъв — отсече Стефан категорично.

— Но когато Елена ме предупреди за Клаус, тя също беше мъртва — не се предаваше Бони.

Стефан разтри слепоочията си. Изглеждаше уморен.

— Бони, когато Елена умря, Клаус бе заключил духа ѝ между измеренията. Тя не беше напълно умряла. А дори и тогава тя е могла да те посещава единствено в сънищата ти — не някой друг, а само теб, защото ти усещаш неща, които другите хора не могат. Тя не е могла да накара нещо да се случи в реалния свят.

— Бони, пазителите ни казаха, че за вампирите няма живот след смъртта — промълви Елена с треперещ глас. — Във всеки един смисъл на думата. Деймън си отиде. — Стефан се пресегна и хвана ръката ѝ с тревожно изражение в очите.

Бони изпита огромен прилив на симпатия към двамата. Съжаляваше, че спомена Деймън, ала не можа да се възпре. Мисълта, че той може да ги наблюдава, раздразнителен и подигравателен, но в същото време безкрайно мил и всеотдаен, за кратко повдигна огромната тежест, легнала на сърцето ѝ. Сега тя отново се стовари обратно.

— Ами — смотолеви глухо Бони, — тогава нямам ни най-малка представа кой би могъл да ни предупреждава. Някой сеца ли се?

Всички поклатиха озадачено глави.

— Кой от тези, които ни познават, притежава подобна сила? — поинтересува се Мат.

— Пазителите? — предположи Бони замислено.

Елена поклати глава с бързо, решително движение, а русата ѝ коса се разлюля.

— Не са те. В никакъв случай не биха ни изпратили съобщение, изписано с кръв. В техен стил са по-скоро виденията. А и съм съвсем сигурна, че пазителите си измиха ръцете, когато ни изпратиха обратно тук.

Госпожа Флауърс сплете пръсти в скута си.

— В такъв случай навярно е някой непознат или създание, което ви закриля, като ви предупреждава за надвисналата опасност.

Мат седеше изправен като бастун в един от изящните столове на госпожа Флауърс, който изскърца тревожно, когато той се наведе рязко напред.

— Хм. Мисля, че по-правилният въпрос е: „Какво е причината за тази опасност?“

Госпожа Флауърс разпери малките си, сбръчкани ръце.

— Ти си напълно прав. Нека разгледаме възможностите. От една страна това би могло да е предупреждение за нещо, което ще се случи по естествен път. Шалът на Селия — имаш ли нещо против да те наричам Селия, скъпа моя?

Селия, която все още имаше шокиран вид, поклати глава.

— Добре. И така, защипването на шала на Селия от вратата на влака би могло да е обикновена злополука. Извини ме, че го казвам, но тези дълги, ефектни шалове могат да са много опасни. Танцърката Айсидора Дънкан е била убита по този начин, когато шалът ѝ се е заплел в колелото на автомобила ѝ преди много години. Може би този, който е изпратил съобщението, просто е дал сигнал на Селия да е по-внимателна или на вас, за да се погрижите за нея. Следователно навярно и Мередит трябва да е предпазлива през следващите няколко дни.

— Но вие не го мислите наистина, нали? — попита Мередит остро.

Госпожа Флауърс въздъхна.

— Всичко това ми се струва твърде злонамерено. Аз мисля, че ако някой се опитва да ви предупреди за вероятни инциденти, щеше да намери по-добри начини от тези да изписва имената ви с кръв. И двете имена са се появили при доста брутални обстоятелства, нали? Бони се

е порязала, а Стефан е разкъсал шала, увит около врата на Селия, не греша, нали?

Мередит кимна.

— И разбира се, другата възможност е, че самата поява на имената е проява на зла воля — продължи госпожа Флауърс с обезпокоено изражение. — Може би появата на имената е необходима съставка от някое заклинание или насочващ метод от съответната магия, която *причинява* опасността.

Стефан се намръщи.

— Говорите за черна магия, нали?

Възрастната жена срещна прямо погледа му.

— Боя се, че да. Стефан, ти си най-възрастният и най-опитният от нас. Някога чувал ли си за нещо подобно?

Бони трепна от изненада. Разбира се, тя знаеше, че Стефан е много по-възрастен дори от госпожа Флауърс — в крайна сметка той е живял още когато не е имало електричество, нито канализация, автомобили и всичко останало, което те смятаха за неотменна част от модерния свят, докато госпожа Флауърс навярно беше малко над седемдесетте.

Но при все това беше съвсем лесно да забравят колко дълго бе живял Стефан. Той по нищо не се отличаваше от всеки друг осемнайсетгодишен младеж, само дето беше невероятно красив. Една предателска мисъл се мярна в съзнанието на Бони, мисъл, която и преди й бе хрумвала: как така Елена винаги имаше най-хубавите момчета?

Стефан поклати глава.

— Не, не съм срещал нищо подобно. Но смятам, че сте права и това навярно е черна магия. Може би, ако поговорите с майка си за...

Селия, която започваше да проявява все по-голям интерес към случващото се, погледна въпросително към Аларик. После хвърли поглед към вратата, като че ли очакваше някоя стогодишна старица да влезе. Въпреки сериозността на ситуацията, Бони се ухили на себе си.

Всички бяха толкова свикнали с честите разговори на госпожа Флауърс с духа на майка й, че никой от тях дори не мигна, когато госпожа Флауърс се втренчи в пространството и започна да мърмори бързо, с повдигнати вежди, а очите й се стрелкаха около едно празно

място, все едно някой невидим ѝ говореше. Но на Селия сигурно всичко това ѝ изглеждаше много необичайно.

— Да — рече госпожа Флауърс като отново насочи вниманието си към тях. — *Мама* казва, че наистина нещо тъмно се е раздвижило във Фелс Чърч. Но — вдигна длани, — тя не може да каже каква форма е приело. Просто ни предупреди да сме внимателни. Каквото и да е то, тя усеща, че е смъртоносно.

Стефан и Мередит се намръщиха, докато попиваха всяка нейна дума. Аларик зашепна нещо на Селия, вероятно ѝ обясняваше какво става. Мат сведе глава.

— Бони, ами ти? — заговори Елена, вече планирайки нещата от друг ъгъл.

— Ъ? — слиса се Бони, но сетне осъзна какво имаше предвид приятелката ѝ.

— Не. Не-е. Няма да зная нещо, което да не е известно на майката на госпожа Флауърс.

Елена само я погледна и Бони въздъхна. В крайна сметка това наистина беше важно. Името на Мередит беше следващото и ако нещо бе сигурно на този свят, то бе, че тя, Мередит и Елена можеха да разчитат една на друга. Винаги.

— Добре — смънка Бони неохотно. — Ще видя дали мога да открия нещо друго. Може ли да ми запалиш свещ?

— Сега какво ще последва? — попита озадачено Селия.

— Бони е медиум — обясни Елена просто.

— Очарователно — заяви приповдигнато Селия, но погледът ѝ се плъзна — студен и невярващ — по лицето на Бони.

Е, няма значение. На Бони не ѝ пукаше какво си мисли тя. Ако иска, можеше да предположи, че Бони се преструва или е откачена, но накрая ще се осъзнае. Елена донесе една свещ от полицата на камината, запали я и я остави върху масичката за кафе.

Бони преглътна, облиза устни, които внезапно пресъхнаха, и се опита да се фокусира върху пламъка на свещта. Макар че имаше значителна практика, не обичаше да прави това, не обичаше усещането, че губи себе си, все едно се потапя в дълбоки води.

Пламъкът потрепна и загоря по-ярко. Сякаш се издуваше, запълвайки полезрението на Бони. Сега виждаше само пламъка.

Зная каква си, изръмжа внезапно студен, груб глас в ухото ѝ и Бони потрепери. Мразеше гласовете, понякога толкова тихи, като че ли идваха от далечен телевизор, понякога гръмки, все едно звучаха редом, както бе в случая. Някак си успяваше да ги забрави до следващия път, когато започваше да изпада в транс. Далечен детски глас затананика нещо фалшиво и Бони се концентрира върху дишането си, стараяйки се да е бавно и равномерно.

Усети как погледът ѝ се замъглява. Кисел и противен вкус на нещо влажно и лепкаво изпълни устата ѝ.

Прониза я завист, остра и горчива. *Не е честно, не е честно*, нашепваше нещо враждебно в слепоочието ѝ. И тогава мракът я погълна.

Елена наблюдаваше неспокойно как зениците на Бони се разшириха и изцъклиха, отразявайки пламъка на свещта. Сега приятелката ѝ можеше да изпадне в транс много по-бързо, отколкото в началото, и това тревожеше Елена.

— Мракът се надига. — Равен, кух глас, който изобщо не звучеше като този на Бони, излезе от устата на приятелката ѝ. — Още не е тук, но иска да бъде. Студено е. Студено е от дълго време. Исква да е близо до нас, да се изтръгне от тъмнината, да е горещо като сърцата ни. То мрази.

— Вампир ли е? — побърза да се осведоми Мередит.

Гласът, който не беше на Бони, се изсмя с груб, дрезгав смях.

— Много по-силно е от всякакъв вампир. Може да намери подслон във всеки един от вас. Наблюдавайте се един друг. Наблюдавайте се взаимно.

— Какво е то? — попита Мат.

Това, което говореше през устата на Бони, се поколеба.

— Тя не знае — обади се Стефан. — Или не може да ни каже. Бони — продължи напрегнато, — някой ли е довел това нещо при нас? Кой го причинява?

Този път нямаше колебание.

— Елена — отвърна гласът. — Елена го е довела.

9

Бони потръпна от противния метален вкус в устата си и примигна няколко пъти, докато всичко наоколо дойде на фокус.

— Пфу! — промърмори тя. — *Мразя* да правя това.

Всички се взираха в нея с пребледнели и шокирани лица.

— Какво? — попита момичето притеснено. — Какво казах?

Елена бе застинала.

— Каза, че вината е моя — изрече бавно. — Каквото и да ни преследва, аз съм го довела тук. — Стефан се пресегна и покри ръката ѝ със своята.

Неканена, злобна мисъл, скрита в най-затънтеното кътче на съзнанието ѝ, прозвуча уморено в главата на Бони. *Разбира се. Винаги всичко се върти около Елена, нали?*

Мередит и Мат осведомиха Бони за останалото, което бе казала в транса си, ала погледите им все се стрелкаха към покрусеното лице на Елена и веднага щом свършиха, всички се извърнаха от Бони към Елена.

— Трябва да съставим план — каза ѝ Мередит тихо.

— Всички се нуждаем от нещо освежително — обяви госпожа Флауърс и стана, а Бони я последва в кухнята, за да избяга от напрегнатата обстановка в стаята.

И без това силата ми не е в планирането, напомни си момичето. Нейната специалност са виденията и тя даваше своя принос като медиум. Елена и Мередит бяха тези, на които всички разчитаха да вземат решения.

Но не беше *честно*, нали? Тя не беше глупава, макар че всичките ѝ приятели се отнасяха с нея като към „бебето“ на групата. Всички смятаха, че Елена и Мередит са *толкова умни* и *толкова силни*, но Бони постоянно ги бе спасявала в критични ситуации — не че някой си го спомняше. Прокара върха на езика си по краищата на зъбите си, опитвайки се да заличи неприятния вкус на прокиснато в устата си.

Госпожа Флауърс реши, че това, от което групата се нуждае, за да се успокои, е специалната ѝ лимонада от цветовете на бъз. Докато слагаше лед в чашите, наливаше питиетата и ги подреждаше върху поднос, Бони я наблюдаваше неспокойно. В нея се бе настанило някакво лошо усещане за празнота, все едно нещо липсваше. Не е честно, помисли си девойката отново. Никой от тях не я оценяваше, нито осъзнаваше всичко, което бе направила за тях.

— Госпожо Флауърс — рече внезапно, — как разговаряте с майка си?

Възрастната жена се извърна изненадано към нея.

— Ами, скъпа моя, много е лесно да общуваш с призраци, ако те искат да говорят с теб, или ако са духове на хора, които те обичат. Нали разбираш, духовете не напускат нашата планета и остават близо до нас.

— Но все пак — настоя Бони, — вие можете да правите повече от това, много повече. — Представи си госпожа Флауърс, отново млада, с искрящи очи и развяна коса да се бори със злата Сила на китсуне със Силата си, равна по мощ. — Вие сте много силна вещица.

— Много мило, че го казваш, скъпа — отвърна сдържано госпожа Флауърс.

Бони усугубено кичур коса около пръста си, премервайки внимателно следващите си думи:

— Ами... бихте ли, ако... разбира се, ако имате време... бих искала да ме обучите. На каквото вие решите. Мога да виждам разни неща и ставам все по-добра в това, но бих искала да науча всичко, всичко, което можете да ми покажете. Да предсказвам, да познавам билките. Заклинания за защита. Как да омагьосвам. Имам чувството, че съществуват толкова много неща, които не зная, а мисля, че притежавам талант. Поне се надявам.

Госпожа Флауърс я гледа преценяващо няколко минути и сетне кимна.

— Ще те науча — рече. — С удоволствие. Ти притежаваш голяма вродена дарба.

— Наистина ли? — попита Бони срамежливо. В гърдите ѝ се надигна топла вълна на щастие, изпълни празнотата, която я бе обгърнала само преди няколко минути.

Прокашля се и заговори с възможно най-нехайния си тон:

— И аз се питам... дали можете да говорите с някой, който е мъртъв? Или само с майка си?

Няколко минути госпожа Флауърс не продума нищо. Бони имаше чувството, че проникателните сини очи на старицата проникват право в нея, анализират ума и сърцето ѝ. Когато заговори, гласът на госпожа Флауърс беше нежен и ласкав.

— С кого искаш да се свържеш, скъпа?

Бони трепна.

— Ами с никого конкретно — побърза да я увери, изтривайки от съзнанието си образа на бездънните черни очи на Деймън. — Просто ми се струва, че е нещо, което може да бъде полезно. А и интересно. Като например, бих могла да науча много повече за историята на Фелс Чърч. — Извърна се от госпожа Флауърс и се престори на заета с подреждането на чашите с лимонада, решила засега да изостави темата.

Пак щеше да има удобен момент да попита, каза си девойката.
При това скоро.

— Най-важното нещо — казваше Елена с настойчива убеденост — е да защитим Мередит. — Получихме предупреждение и трябва да се възползваме от него, а не да седим и да се чудим откъде е дошло. Ако нещо ужасно — нещо, което аз, без да подозирам, съм привлякла към нас — идва, ще се справим с него, когато се появи тук. В момента трябва да се погрижим за Мередит.

Тя беше толкова красива, че на Стефан му се завиваше свят. Съвсем буквално: понякога я поглеждаше, улавяше я под някакъв ъгъл и виждаше, сякаш за пръв път, деликатната извивка на лицето ѝ, леката руменина върху бялата ѝ кожа, меките очертания на устните. Всеки път в такива мигове стомахът му се присвиваше, а главата му се замаиваше все едно току-що бе слязъл от влакче на ужасите. *Елена.*

Той ѝ принадлежеше; беше толкова просто. Като че ли стотици години бе пътувал към това единствено смъртно момиче и сега, след като го бе намерил, дългият му, предълъг живот най-последно бе добил смисъл.

Макар че ти не я притежаваш, нашепна нещо в него. Не цялата. Не наистина.

Стефан отблъсна предателската мисъл. Елена го обичаше. Тя го обичаше смело, отчаяно и страстно, много повече, отколкото той заслужаваше. И той я обичаше. Само това имаше значение.

И точно в момента това сладко смъртно момиче, което той обичаше, съставяше график, по който щяха да пазят Мередит, разпределяше задълженията със спокойното очакване, че ще ѝ се подчинят.

— Мат — каза тя, — ако утре вечер ще работиш, двамата с Аларик можете да поемете дневната смяна. Стефан ще застъпи през нощта, а Бони и аз ще го сменим сутринта.

— Би трябвало да бъдеш генерал — промърмори Стефан в ухото ѝ и си спечели бърза усмивка.

— Не се нуждая от пазачи — възрази Мередит раздражено. — Владея бойни изкуства, а и преди съм се срещала със свръхестественото. — На Стефан му се стори, че го изгледа за секунда и си заповяда да не се наежи под изпитателния ѝ поглед. — Бойната ми тояга е единствената защита, от която се нуждая.

— Бойната ти тояга не би могла да те защити в ситуация като тази на Селия — изтъкна Елена. — Без намесата на Стефан, тя щеше да загине. — На дивана Селия затвори очи и отпусна глава на рамото на Аларик.

— Добре тогава. — Мередит заговори с остър, насечен тон, без да откъсва поглед от Селия. — Вярно е, че от всички нас единствено Стефан можеше да я спаси. И това е още едно доказателство, че цялата тази история да се образува група за защитата ми е абсурдна. Притежаваш ли нужната сила и бързина, за да ме спасиш от движещ се влак, Елена? А ти, Бони! — Стефан видя Бони да влиза с поднос с чаши, пълни с лимонада, но когато чу думите на Мередит, се спря и се намръщи.

Той знаеше, разбира се, че след като Деймън е мъртъв, а Силите на Елена са отнети, той е единственият, способен да защити групата. Е, госпожа Флауърс и Бони притежаваха някои ограничени магически дарби. Всъщност с госпожа Флауърс не беше точно така, поправи се Стефан. Госпожа Флауърс притежаваше доста голяма сила, ала мощта ѝ значително бе намаляла след битката с китсуне.

И така отново се стигаше до същото: Стефан бе единственият, който сега трябваше да ги пази. Мередит може и да говореше за

отговорностите си като ловец на вампири, но в крайна сметка, въпреки обучението и наследството си, тя беше просто поредната смъртна.

Погледът му огледа групата, всички смъртни, *неговите* смъртни. Мередит, със сериозните тъмносиви очи, излъчващи непоколебима решителност. Мат, нетърпелив и по детски наивен *и смел*, почтен до мозъка на костите. Бони, слънчева и сладка, ала с твърда и силна сърцевина, която навярно дори не подозираше, че притежава. Госпожа Флауърс, една мъдра жена. Аларик и Селия... е, те не бяха *негови* смъртни по начина, по който бяха останалите, но докато се намираха във Фелс Чърч, трябваше да са под закрилата му. Той се бе закълел да защитава човешките същества винаги, когато можеше. Ако можеше.

Спомни си как Деймън веднъж му заяви, изпаднал в един от пристъпите на опасния си, но точен хумор, с весело изражение на лицето.

— Те просто са толкова крехки, Стефан! Можеш да ги пречупиш, дори без да го искаш!

И Елена, неговата Елена. Сега тя беше уязвима като останалите. Стефан потръпна. Ако нещо ѝ се случи, той знаеше с безпощадна сигурност, че ще свали пръстена, ще излезе на зазоряване, ще легне в тревата до гроба ѝ и ще зачака изгрева на слънцето.

Но същият глух глас, който се бе усъмнил в любовта на Елена към него, прошепна злорадо в ухото му: *Тя не би направила същото за теб. За нея ти не си всичко.*

И докато Елена и Мередит, прекъсвани от време на време от Мат и Бони, продължаваха да спорят дали Мередит има нужда цялата група да я пази, Стефан затвори очи и се отдаде на спомените за смъртта на Деймън.

Стефан гледаше, глупав и неразбиращ и недостатъчно бърз, как Деймън по-пъргав и ловък от него до последно, се хвърли към огромното дърво и запрати Бони — сякаш беше пух от глухарче — извън обсега на копиевидните клони, вече летящи към нея.

Докато я изхвърляше, един клон, подобен на извито копие, прониза гърдите на Деймън, приковавайки го към земята. Стефан зърна шока, проблеснал в очите на брат му, преди да се изцъклят

назад. Една-единствена капка кръв се плъзна от устата му надолу по брадичката.

— Деймън, отвори си очите! — крещеше Елена. Зад грубостта в тона ѝ напираше огромна мъка, каквато Стефан никога преди не бе съзирал у нея. Ръцете ѝ трепереха, вкопчени в раменете на Деймън, като че ли искаше да го разтърси силно, за да дойде на себе си, и Стефан я отдръпна.

— Той не може, Елена, не може — пророни, едва сдържайки риданията си.

Нима тя не виждаше, че Деймън умира? Клонът бе пронизал сърцето му, а отровата на дървото се разпростираше във вените и артериите му. Той си бе отишъл. Стефан положи нежно главата на Деймън върху земята. Щеше да остави брат си да си отиде.

Но Елена нямаше.

Когато се обърна, за да я вземе в прегръдките си и да я утеша, Стефан видя, че тя напълно бе забравила за него. Очите ѝ бяха затворени, а устните ѝ се движеха беззвучно. Всичките ѝ мускули бяха напрегнати, тя се бе вкопчила в Деймън и с притъпен шок Стефан осъзна, че двамата все още са свързани, че водеха последния си разговор на някаква тяхна лична честота, от която той беше изключен.

Лицето ѝ бе мокро от сълзите. Тя внезапно затърси ножа си и с едно бързо движение срязва каротидната артерия, откъдето бликна яркочервена кръв.

— Пий, Деймън — подкани го с отчаян и умоляващ глас, разтвори устните му и наведе шията си към тях.

Уханието на кръвта на Елена беше плътно и силно, кучешките зъби на Стефан го засърбяха от желание, въпреки ужаса му от лекотата и безгрижието, с които бе срязала шията си. Деймън не пи. Кръвта се стичаше навън от устата му, надолу по врата му, попиваше в ризата, образувайки червена локва върху коженото му яке.

Разтърсвана от ридания, Елена се хвърли върху гърдите му, целуваше студените му устни, без да отваря очи. Стефан знаеше, че тя продължава да общува с духа на Деймън, телепатична обмяна на любов и съкровени тайни, само между тях, между двамата души, които той най-много обичаше. Единствените, които обичаше.

Студеното пипало на ревността, чувството да си страничен наблюдател, този, който е оставен сам, пропълзя по гръбнака на Стефан, докато сълзи на болка и горест се стичаха по лицето му.

Иззвъня телефон и върна Стефан отново в настоящето.

Елена погледна мобилния си телефон и се обади.

— Здравей, лельо Джудит. — Направи пауза. — В пансиона с останалите. Посрещнахме Аларик и приятелката му на гарата. — Още една пауза и тя се намръщи. — Съжалявам, забравих. Да, ще бъда. Само след няколко минути, става ли? Добре. Дочуване.

Тя затвори и се изправи.

— Очевидно по някое време съм обещала, че тази вечер ще си бъда у дома за вечеря. Робърт извадил комплекта прибори за фондю, а Маргарет искала да ѝ покажа как да потапя късчета хляб в сиренето. — Тя завъртя очи, все едно от досада, но Стефан не можеше да бъде заблуден. Виждаше колко щастлива е Елена от обожанието и възхищението на малката си сестричка.

— Не съм сигурна дали тази вечер ще мога отново да изляза — продължи Елена и се намръщи, — но някой трябва да остане през цялото време с Мередит. Можеш ли да пренощуваш тук, Мередит, а не у вас?

Мередит кимна бавно. Дългите ѝ крака бяха подвити под нея на дивана. Изглеждаше уморена и угрижена, въпреки демонстрираната преди малко смелост. Елена докосна ръката ѝ за сбогуване, а Мередит ѝ се усмихна.

— Сигурна съм, че останалата ти свита ще се погрижи добре за мен, кралице Елена — заяви с привидно лековат тон.

— Не се и съмнявам — отвърна ѝ в същия дух Елена и се усмихна на останалите в стаята.

Стефан стана.

— Ще те изпратя до вас.

Мат също се надигна.

— Аз мога да те закарам — предложи и Стефан с изненада установи, че едва успя да потисне желанието си да бутне Мат обратно на мястото му. *Стефан* щеше да се погрижи за Елена. Тя беше *негова* отговорност.

— Не, и двамата останете тук — спря ги Елена твърдо. — До там има само няколко пресечки, а и още е светло. Погрижете се за Мередит.

Стефан се отпусна обратно на стола си, докато оглеждаше Мат. Елена им махна и излезе, а Стефан разпростря сетивата си, за да я последва колкото бе възможно по-надалеч, тласкайки Силата си да долови евентуална опасност, всичко, което се спотайва някъде наблизо. Макар че Силите му не бяха достатъчно мощни, за да следва неотлъчно Елена до дома ѝ. Стисна обезсърчено ръце в юмруци. Беше много по-силен, когато си позволяваше да пие човешка кръв.

Мередит го наблюдаваше. Очите ѝ бяха пълни със симпатия.

— Тя ще е добре — промълви. — Не можеш да я следиш през цялото време.

Но мога да се опитам, помисли си Стефан.

Когато Елена пое по пътеката към къщата, Кейлеб подрязваше лъскавите зелени листа на отрупаните с цветове храсти камелия отпред.

— Здравсти — поздрави го тя, изненадано. — Тук ли беше през целия ден?

Той спря с подрязването и избърса потта от челото си. С русата си коса и загорял тен приличаше на калифорнийски сърфист, телепортиран върху моравата във Вирджиния. Елена си каза, че Кейлеб изглежда съвсем на място в такъв идеален летен ден, докато косачката за трева бръмчи в далечината, а безоблачното небе се синее високо над тях.

— Да — отвърна младежът весело. — Имаше доста работа. Изглежда добре, нали?

— Да — съгласи се девойката. И беше съвсем вярно. Тревата бе окосена, живият плет — равномерно подрязан, а той бе насадил няколко маргарити в лехите близо до къщата.

— А ти какво прави днес? — поинтересува се Кейлеб.

— Нищо толкова дейно като теб — отвърна Елена, като потисна спомена за отчаяното тичане, за да спасят Селия. — С приятелите ми просто взехме едни познати от гарата, а след това не сме излизали.

Надявам се, че времето ще се задържи все така хубаво. Утре искаме да отидем на пикник до Топлите извори.

— Звучи забавно — рече Кейлеб любезно. За миг Елена се изкуши да го покани. Въпреки резервираността на Стефан, той ѝ се струваше мило момче и навярно нямаше много познати в града. Може би на Бони щеше да ѝ хареса. В крайна сметка той беше много готин. А и Бони от известно време не бе проявявала интерес към никое момче. *С изключение на Деймън*, поправи я един таен, тънък гласец в едно отдалечено кътче на съзнанието ѝ.

Но, разбира се, не можеше да покани Кейлеб. Къде ѝ беше умът? Тя и приятелите ѝ не можеха да са в компанията на непознати, докато обсъждат какво свръхестествено същество ги е набелязало този път.

Прободе я лек копнеж. Щеше ли някога да бъде обикновено момиче, което ще ходи на пикник, ще плува, ще флиртува и ще е свободно да говори с всеки, който ѝ хареса, защото няма да има никакви тъмни тайни за криене?

— Не си ли уморен? — попита тя, бързо сменяйки темата.

Стори ѝ се, че в очите му се мярна проблисък на разочарование. Дали бе доловил, че тя си мислеше да го покани на пикника, а след това се е отказала?

— О, леля ти ме почерпи с няколко чаши лимонада, а на обяд хапнах сандвич със сестра ти — отвърна той доста охотно. — Усмихна се. — Тя е голям сладур. И много сладкодумна. Разказа ми всичко за тигрите.

— Тя е говорила с теб? — изненада се Елена. — Обикновено е много стеснителна с непознати. Минаха месеци, докато проговори на гаджето ми Стефан.

— О, ами не знам — сви рамене Кейлеб. — След като ѝ показах няколко магьоснически фокуса, тя остана толкова очарована, че забрави да се стеснява. Когато тръгне на училище, вече ще е майстор магьосник. Има вроден талант.

— Наистина? — Елена усети как нещо остро прободе стомаха ѝ, усещане за загуба. Толкова много бе пропуснала от живота на малката си сестра. На закуска бе забелязала, че изглежда и звучи като по-голяма. Все едно Маргарет се бе превърнала в друг човек в нейно отсъствие. Елена мислено се скастри: трябва да престане да хленчи. Беше невероятна късметлийка, че може да е тук сега.

— О, да — кимна Кейлеб. — Виж, аз я научих на това. — Протегна загорелия си юмрук, обърна го и разтвори дланта си, разкривайки разцъфнала камелия — бяла и восъчна, сгущена в дланта му. После я затвори и отново отвори, за да покаже пъпка с плътно свити листа.

— Леле! — възхити се Елена. — Направи го пак.

Гледа напрегнато как той отваря и затваря ръката си няколко пъти, показвайки цвете, после пъпка, после пак цвете и пак пъпка.

— Показах на Маргарет как да го прави с монети, като сменях двайсет и пет цента с един цент — продължи момчето, — но принципът е един и същ.

— Виждала съм подобни фокуси и преди — рече Елена, — но така и не можах да разбера къде се крие предметът, който не показваш. Как го правиш?

— Магия, разбира се — усмихна се той и остави разцъфналата камелия да падне в краката на Елена.

— Ти вярваш ли в магии? — попита девойката, докато се взираше в топлите му сини очи. Той флиртуваше с нея, знаеше го — момчетата *винаги* флиртуваха с Елена, ако им позволиеше.

— Ами, дължен съм — отвърна Кейлеб меко. — Аз съм от Ню Орлиънс, сещаш ли се, царството на вуду.

— Вуду? — повтори тя и студени тръпки пролазиха по гърба ѝ. Кейлеб се засмя.

— Просто се майтапя. Вуду. Боже, пълни глупости.

— О, да. Абсолютно — засмя се Елена принудено.

— Обаче веднъж — продължи Кейлеб, — преди родителите ми да умрат, Тайлър ни беше на гости, и двамата отидохме във френския квартал, за да ни предскажат бъдещето при една стара вуду жрица.

— Родителите ти са умрели? — слиса се Елена. Кейлеб сведе глава за миг, а Елена се протегна, за да го докосне, и ръката ѝ се задържа върху неговата. — Моите също.

Кейлеб не помръдна.

— Зная — отрони накрая.

Погледите им се преплетоха и тя потръпна от симпатия. Имаше такава болка в топлите сини очи на Кейлеб, когато се взря в тях, въпреки непринудената му усмивка.

— Това беше преди години — промълви той тихо. — Макар че понякога все още ми липсват.

Тя стисна ръката му.

— Зная — рече нежно.

Тогава се усмихна, поклати леко глава и мигът на близост помежду им отлетя.

— Бях може би на дванайсет години, когато Тайлър ни дойде на гости. — Лекият му южняшки акцент се засили, когато продължи, а тонът му бе ленив и гърлен. — Аз също не вярвах в подобни неща и не мисля, че и Тайлър вярваше, но решихме, че може да е забавно. Знаеш обаче как понякога е забавно малко да се изплашиш. — Замълча. — Всъщност си беше доста зловещо. Навсякъде в стаята горяха черни свещи и бяха пръснати разни странни амулети и украшения, предмети, направени от кости и коси. Жрицата посипа някакъв прах по пода около нас и започна да гадае по различните следи и форми. Каза на Тайлър, че го очаква голяма промяна и че трябва много добре да помисли, преди да се остави във властта на нечия сила.

Елена неволно потрепери. В живота на Тайлър определено бе настъпила голяма промяна, а той се бе оставил във властта на вампира Клаус. Където и да беше Тайлър сега, нещата не се бяха развили, както беше очаквал.

— А какво каза на теб? — попита тя.

— Всъщност не много — призна Кейлеб. — Най-вече да съм добър. Да не си навличам неприятности, да се грижа за семейството си. Такива неща, които аз наистина се опитвам да правя. Сега, когато Тайлър изчезна, леля ми и чичо ми се нуждаят от мен. — Погледна отново надолу към нея, сви рамене и се усмихна. — Както вече ти казах, надрънка ми само тъпни. Магия и всякакви подобни откачалщини.

— Да — съгласи се с глух глас Елена. — Всякакви подобни откачалщини.

Слънцето се скри зад облак и момичето отново потрепери. Кейлеб се приближи до нея.

— Студено ли ти е? — попита я и протегна ръка към рамото ѝ.

В този миг откъм дърветата до къщата се разнесе силно и дрезгаво грачене и голям черен гарван полетя към тях, ниско и бързо. Кейлеб отпусна ръка и се приведе, като закри лицето си с ръце, но в

последната минута гарванът се отклони, плесна гневно с крила и се извиси високо над главите им.

— Видя ли това? — извика Кейлеб. — Едва не ни удари.

— Видях — отвърна Елена, докато гледаше как грациозният силует на птицата с разперени криле изчезва в небето. — Видях.

10

Цветовете от бъз могат да се използват за прогонване на демони и зли сили, защита или благоденствие, прочете Бони. Беше легнала по корем на леглото, подпряла брадичка на ръцете си. Смесете с черен оман и подбел и ги завържете с червен копринен конец при новолуние, за да си направите торбичка с магия за богатство. Дестилирайте на водна баня с лавандула, лайка и дяволска уста за лична защита. Изгорете заедно с исоп, салвия и черна калина, за да се получи дим, с който да се прогонват злите духове.

Черна калина? Дали това наистина е храст? За разлика от останалите не ѝ звучеше като нещо, което може да открие в градината на майка си. Въздъхна шумно и прескочи няколко реда.

Билките, които най-добре помагат на медитацията, са камшиче, лайка, дамиана, очанка и женшен. Те трябва да бъдат смесени заедно и изгорени, за да се получи дим. Ако се наберат при изгрев-слънце, трябва да се изсушат и поръсят в кръг около предмета.

Бони изгледа ядно дебелината книга. Страници, страници и пак страници, които описваха всевъзможни билки и свойствата им при различни случаи, кога да се събират и как да се използват. Всичко беше написано сухо и скучно като учебника ѝ по геометрия от гимназията.

Винаги бе мразила да учи. Най-хубавото нещо от лятото след завършването на гимназията и преди постъпването в колежа беше, че никой не очакваше от нея да прекарва времето си, седнала зад някоя тухла, опитвайки се да запомни безкрайно отегчителни факти. И ето я сега, заета точно с това, при това сама си го докара на главата.

Но когато помоли госпожа Флауърс да я научи на разни магии, тя очакваше нещо, ами... нещо *по-яко*, а не да ѝ връчи дебела книга за билки. Тайно се надяваше двете да си устроят сеанс, който да включва правене на магия, летене или призоваване на фантастични слуги, които да изпълняват заповедите ѝ. Нямаше ли начин, чрез който магическото знание някак си само да се вкара в мозъка ѝ? Като, да речем, с магия?

Прелисти още няколко страници. О, това изглеждаше малко по-интересно.

Амулет, представляващ торбичка, пълна с канела, иглика и листа от глухарче, може да помогне, за да спечелиш любовта на избраника си, както и в изпълняването на тайни желания. Наберете билките, когато ръми ситен дъжд, и след като ги изсушите, ги завържете с червено кадифе и златна нишка.

Бони се изкиска и изрита доволно матрака с крака. Определено можеше да измисли поне няколко тайни желания, които искаше да се сбъднат. Дали трябваше да набере канелата, или беше достатъчно просто да вземе пликчето от лавицата с подправките в кухненския шкаф? Обърна още няколко страници. Билки за проясняване на зрението, билки за пречистване, билки, които трябваше да се събират при пълнолуние или в слънчев юнски ден. Въздъхна отново и затвори книгата.

Минаваше полунощ. Ослуша се, но къщата бе тиха. Родителите ѝ спяха.

Много ѝ липсваше Мери — последната от трите ѝ по-големи сестри, която бе напуснала родния дом, за да живее с гаджето си. Но пък си имаше и предимства в това, че любопитната ѝ, голяма сестра, която обичаше да командва, вече не се навърташе наоколо.

Бони слезе колкото можа по-безшумно от леглото. Родителите ѝ нямаха толкова остър слух като Мери, но можеха да дойдат да я проверят, ако я чуят да става посред нощ.

Бони повдигна внимателно разхлабената дъска на пода под леглото. Още от малка криеше там разни неща. Отначало държеше там една кукла, която бе взела назаем от Мери без нейното позволение; после таен запас бонбони, купени с джобните ѝ; след това любимата си червена копринена панделка. По-късно криеше бележките от първото си гадже или тестовете, на които се бе провалила.

Нищо толкова зловещо като това, което криеше сега там.

Вдигна друга книга, също толкова дебела като тази, която госпожа Флауърс ѝ бе заела. Но тази изглеждаше по-стара, с тъмна кожена подвързия, смачкана и протрита от времето. Книгата също беше от библиотеката на госпожа Флауърс, но не тя ѝ я бе дала. Бони я измъкна от лавицата, докато госпожа Флауърс беше с гръб към нея, пъкна я в раницата си и си надяна най-невинната си физиономия,

когато малко по-късно острият взор на възрастната жена се задържа за кратко върху нея.

Бони се чувстваше малко виновна да мами госпожа Флауърс по този начин, особено след като тя се бе съгласила да ѝ бъде учител. Но, честно казано, първо на първо, никому другиму нямаше да му се налага да отмъкна тайно книгата. Всяка причина, която щяха да изтъкнат Мередит или Елена, за да я поискат, мигом щеше да бъде приета от всички като напълно основателна. Те дори *нямаше* да имат нужда да посочват причина, просто щяха да заявят, че книгата им трябва. Но ако беше Бони, щяха да последват въздишки и потупване по главата — *сладката, глупава Бони* — и да ѝ попречат да направи това, което искаше.

Бони вирна упорито брадичка и проследи заглавието върху корицата: „Прекосяване на границите между живите и мъртвите“.

Сърцето ѝ туптеше забързано, докато отваряше книгата на страницата, която бе отбелязала по-рано. Ала ръцете ѝ не потрепваха, докато вадеше четири свещи — две бели и две черни — изпод дъската.

Драсна клечка кибрит, запали една от черните свещи и я наклони, за да покапе малко восък на пода до леглото си. Когато се образува малка локвичка от разтопен восък, Бони притисна дъното на свещта в него, за да я закрепил права.

— Северен огън, закриляй ме — произнесе напевно. Протегна се към бялата свещ.

Мобилният ѝ телефон, който се зареждаше върху нощното шкафче до леглото, иззвъня. Бони пусна свещта и изруга.

Надигна се и взе телефона, за да провери кой се обажда. *Елена*. Разбира се, Елена никога не се съобразяваше дали е късно, когато искаше да говори с някого.

Бони се изкуши да откаже разговора, но размисли. Може би това беше знак, че не бива да изпълнява ритуала, поне не тази нощ. Може би първо трябваше да проучи още малко нещата, за да се увери, че го прави както трябва. Бони духна черната свещ и натисна бутона за отговаряне на обаждането.

— Здравей, Елена — рече, като се надяваше приятелката ѝ да не долови раздражението ѝ. В същото време отново прибра внимателно книгата под дъската. — Какво има?

* * *

Пепелта беше непоносимо тежка. Той се надигна, опитвайки се да повдигне сивото одеяло, което го притискаше надолу. Замята се обезумяло, паникьосана част от него се питаше дали някога ще се изправи, дали вместо това не се заравя още по-надълбоко в пепелта.

Една от ръцете му се вкопчи здраво в нещо наблизно — нещо фино и влакнесто, като тънки венчелистчета. Не знаеше какво е, но беше сигурен, че не бива да го пуска и въпреки че възпрепятстваше усилията му да се надигне, не се съмняваше, че трябва да продължи да се държи за него.

Имаше чувството, че цяла вечност гребе из дебелията пепел, но накрая другата му ръка се промуши през свличащите се пластове и го заля огромно облекчение. Беше на прав път; нямаше да остане погребан завинаги.

Протегна се слепешком, търсейки нещо, което да му помогне да се повдигне и излезе навън. Под пръстите му се плъзгаха пепел и кал, нямаше нищо твърдо, за което да се залови и той продължи да се движи, докато не напипа нещо, което приличаше на парче дърво.

Краищата на дървото се забиха в пръстите му, докато го стискаше отчаяно, все едно беше спасително въже в бурен океан. Постепенно успя да си проправи път нагоре, докато се плъзгаше в лепкавата кал. С едно последно свръхусилие той изтръгна тялото си от пепелта и калта. Разнесе се всмукващ звук, когато раменете му се появиха над повърхността. Пропълзя на колене, мускулите му изгаряха от болка, но накрая се изправи на крака. Сгърчи се и се олюля, повдигаше му се, ала в същото време се изпълни с приятна възбуда. Обви ръце около тялото си.

Обаче нищо не виждаше. Отново се паникьоса, докато не осъзна, че нещо държеше очите му затворени. Затърка лицето си, докато не изрони лепкавите бучки пепел и кал от миглите си. След миг успя най-после да отвори очи.

Беше заобиколен от безлюдна пустош. Почерняла кал, локви вода, затлачени с пепел. Преви се надве, но се прокле за моментната си слабост и въпреки болките отново се изправи.

Трябваше да...

Той...

Не можеше да си спомни.

Капка течност падна върху лицето му и той се запита разсеяно дали не плаче. Или гъстата, блещукаща течност, която като че ли беше навсякъде, се смесваше с пепелта и калта?

Кой беше той? Не знаеше и това, а мракът, който го разтърсваше целия, бе съвсем различен от тръпките, причинени от студ.

Ръката му все още здраво стискаше непознатия предмет. Вдигна юмрук и се втренчи в него. После бавно разтвори пръсти.

Черни влакна.

После капка от опаловата, прозирна течност с преливащи цветове се стече по дланта му върху средата на влакната. Когато ги докосна, те се преобразиха. Беше коса. Копринен рус и меден кичур коса. Много красиви.

Той затвори отново юмрук и го притисна към гърдите си. Нова решителност се надигна в него.

Трябваше да върви.

През мъглата в съзнанието му изникна ясна картина на посоката, в която трябваше да поеме. Затътри крака през пепелта и калта, към входа на крепостта, приличащ на замък с високите си кули и тежки черни врати, които някак си знаеше, че ще са там.

11

Елена затвори телефона. Двете с Бони обсъдиха всичко, което ставаше — от мистериозното изписване на имената на Селия и Мередит до предстоящия танцов рецитал на Маргарет. Ала не посмя да заговори за това, заради което всъщност се бе обадила.

Въздъхна. След миг девойката затърси пипнешком под матрака и измъкна дневника си в кадифена подвързия.

Мило дневниче,

Този следобед разговарях с Кейлеб Смолуд на предната морава пред вкъщи. Почти не го познавам, но въпреки това усещам някаква интуитивна връзка с него. Много обичам Бони и Мередит, ала те нямат представа какво е да изгубиш родителите си, а това отваря известна пропаст помежду ни.

А в Кейлеб сякаш виждам себе си. Той е толкова красив и изглежда така безгрижен. Сигурна съм, че повечето хора смятат, че животът му е идеален. Зная какво е да се преструваш, че всичко ти е наред, дори когато се разпадаш. Това може да е най-самотното занимание на земята. Надявам се, че той има своите Бони или Мередит, приятел, на който да може да разчита.

Докато разговаряхме с Кейлеб, се случи най-странното нещо. Един гарван полетя право към нас. Беше голям, един от най-големите, които някога съм виждала, с черни пера, които на светлината на слънцето се преливаха в цветовете на дъгата, и огромни извити нокти и клюн. Може да е същият, който бе кацнал вчера сутринта на перваза на прозореца ми, но не съм сигурна. Кой може да различава гарваните?

И, разбира се, двата гарвана ми напомниха за Деймън, който ме наблюдаваше, приел формата на гарван, преди да се срещнем.

Това, което е необикновено — всъщност абсурдно — е тази безумна надежда, която избуя дълбоко в мен. Ами ако, не спирам да си мисля, ами ако някак си Деймън в крайна сметка не е мъртъв?

Ала в следващия миг надеждата повехна, защото той е мъртъв и аз трябва да го приема. Ако искам да съм силна, не бива да се самозалъгвам. Не мога да си измислям красиви вълшебни приказки, в които благородните вампири не умират, където правилата са променени, защото това е някой, на когото държа.

Но онази надежда отново пропълзя в мен: ами ако?

Би било твърде жестоко да разкажа на Стефан за гарвана. Понякога, когато се е умълчал, улавям едно особено изражение в зелените му очи, като че ли там се е спотаил някой, когото не познавам. Зная, че е потънал в мисли за Деймън и тези мисли са го отнесли някъде, където аз вече не мога да го последвам.

Помислих, че бих могла да разкажа на Бони за гарвана. Тя беше привързана към Деймън и го харесваше и няма да ми се изсмее, задето продължавам да се питам дали има някакъв начин все още да е жив, макар и в някаква друга форма. Не и след като днес самата тя предположи същото. Обаче в последната минута не можах да говоря с нея за това.

Зная защо и причината е долна, егоистична и глупава: аз ревнувам от Бони. Защото Деймън спаси живота ѝ.

Ужасно, нали?

Ето за какво става дума: от много дълго време, от всички милиони същества на тази земя, имаше само една личност, от която Деймън се интересуваше. Само една. И тази една-единствена личност бях аз. Що се отнасяше до него, всички останали можеха да вървят по дяволите. Той едва си спомняше имената на приятелите ми.

Но нещо се случи между Деймън и Бони, може би докато бяха сами в Тъмното измерение, може би по-рано. Тя винаги си е падала по него, когато не беше жесток, но постепенно той започна да забелязва своето малко червено птиченце. Той я наблюдаваше. Беше нежен с нея.

И когато тя се озова в опасност, той се хвърли да я спасява, без да се замисли нито за секунда какво може да му струва това.

И така аз съм ревнива. Защото Деймън спаси живота на Бони.

Аз съм ужасен човек. Но, защото съм толкова ужасна, не искам да споделя нищо повече за Деймън с Бони, нито дори мислите ми за гарвана. Искам да запазя тази част от него само за себе си.

Елена прочете написаното, устните ѝ бяха здраво стиснати. Не се гордееше с чувствата си, ала не може да отрече съществуването им.

Облегна се назад на възглавницата. Денят беше дълъг и изтощителен, а вече беше един след полунощ. Преди няколко часа бе пожелала „лека нощ“ на леля Джудит и Робърт, но все не ѝ се лягаше. След като си облече нощницата, просто се размотаваше из стаята: разчеса косата си, пренареди някои от вещите си, прелисти някакво списание, разгледа със задоволство модния си гардероб, до който от месеци нямаше достъп. Обади се на Бони.

Бони звучеше странно. Може би разсеяна. Или просто уморена. Все пак беше късно.

Елена също беше уморена, ала не искаше да спи. Най-накрая си го призна: малко се боеше да заспи. Миналата нощ Деймън беше толкова истински в съня ѝ. Докато го държеше, усещаше тялото му твърдо и солидно; копринената му черна коса беше мека до бузата ѝ. Мелодичният му глас звучеше ту саркастично, ту съблазнително, а понякога и властно, точно както при живия Деймън. И когато с болезнен ужас си припомни, че той се бе отишъл, имаше чувството, че все едно отново е умрял.

Но не можеше да остане будна до безкрайност. Беше толкова уморена. Елена угаси лампата и затвори очи.

Елена седеше на скърцаща стара скамейка в гимнастическия салон. Въздухът миришеше на потни маратонки и препаратата за полиране, с който лъскаха дървения под.

— Тук се срещнахме за пръв път — каза Деймън, който Елена чак сега осъзна, че седи до нея, толкова близо, че ръкавът на коженото му яке докосваше ръката ѝ.

— Колко романтично — отвърна Елена, повдигна вежди и огледа празната зала и баскетболните кошове, висящи от двата срещуположни края.

— Старая се — рече Деймън с развеселена нотка в иначе сухия си глас. — Но *ти* избра къде да сме. Това е твоят сън.

— *Това* сън ли е? — попита Елена внезапно и се извърна, за да огледа лицето му. — Не ми прилича на сън.

— Е — сви рамене той, — нека го кажа така. Ние всъщност не сме *тук*. — Лицето му беше сериозно и напрегнато, докато се взираше на свой ред в нея, но сетне я озари с една от неочакваните си, ослепителни усмивки и погледът му се отмести. — Радвам се, че докато бях ученик, не сме имали такива гимнастически салони — подметна небрежно и протегна крака. — Изглежда ми толкова непристойно, с всички тези шорти и гумени топки.

— Стефан каза, че тогава също сте спортували — възрази Елена, донякъде разсеяно. Деймън се намръщи при споменаването на името на брат му.

— Няма значение — изрече тя припряно. — Може би не разполагаме с много време. Моля те, Деймън, моля те, ти каза, че не си тук, но изобщо *някъде* ли си? Добре ли си? Дори ако си мъртъв... имам предвид наистина мъртъв, мъртъв завинаги, пак ли си *някъде*?

Той я погледна остро.

— Това толкова ли е важно за теб, принцесо? — попита и устните му се извиха леко.

— Разбира се, че е важно! — възкликна шокирано Елена. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Когато заговори, тонът му беше нехаен, но очите му бяха толкова черни, че тя не можеше да различи къде свършваха ирисите и започваха зениците.

— Всички останали — всичките ти приятели — целият този град — всички те са добре, нали? Ти си върна обратно своя свят. Има такива неща като непреднамерени, вторични щети, които трябва да очакваш, ако искаш да постигнеш желаното.

По изражението на Деймън Елена разбираше, че следващите й думи щяха да бъдат от огромно значение. И в най-съкровеното кътче на сърцето си не бе ли признала тя онзи ден, че колкото и много да обичаше Деймън, нещата бяха по-добре сега, че всичко можеше отново да бъде наред, след като градът бе спасен, а тя се бе върнала към стария си живот? И че тя искаше всичко да е по този начин, дори с цената на смъртта на Деймън? Че Деймън беше това, което... как го бе нарекъл? *Непреднамерена, вторична щета?*

— О, Деймън — пророни девойката безсилно накрая. — Просто толкова много ми липсваш.

Лицето му омекна и той се протегна към нея.

— Елена...

— Да? — откликна тя.

— Елена? — Ръката му нежно разтърсваше нейната. — Елена? — Някой погали косата й и тя се сгуши сънливо до невидимата ръка.

— Деймън? — отрони, все още в плен на съня.

Ръката спря да я гали, а после се отдръпна. Тя отвори очи.

— Боя се, че съм само аз — промълви Стефан. Седеше на леглото до нея, устните му бяха стиснати в права линия, а очите му извърнати настрани.

— О, Стефан. — Елена се изправи и го обви с ръце. — Нямах предвид...

— Всичко е наред — прекъсна я Стефан с глух глас и се отдръпна. — Зная какво означаваше той за теб.

Тя го притегли към себе си и се гледа в лицето му.

— Стефан. *Стефан*. — Зелените му очи имаха отнесено, далечно изражение. — Съжалявам — отрони умоляващо.

— Няма за какво да се извиняваш, Елена.

— Стефан, сънувах Деймън — призна девойката. — Ти си прав, Деймън беше важен за мен и аз... той ми липсва. — Един мускул заигра отстрани върху лицето на Стефан и тя погали брадичката му. — Никога няма да обичам някого повече, отколкото обичам теб, Стефан. Това би било невъзможно. *Стефан* — повтори, имайки чувството, че

ще заплаче, — ти си моята истинска любов и го знаеш. — Само ако можеше да го докосне мислено и да му покаже със съзнанието си, да го *накара* да разбере какво изпитва към него. Тя никога не бе изследвала докрай другите си Сили, всъщност никога не ги бе искала, но загубата на телепатичната им връзка направо я убиваше.

Изражението на Стефан омекна.

— О, Елена — промълви той бавно и я прегърна. — И на мен Деймън ми липсва. — Зарови лице в косата ѝ и следващите му думи бяха приглушени. — Прекарах стотици години в битки с единствения си брат, двамата изгаряхме от взаимна омраза. Ние се убихме, когато бяхме човешки същества и аз не мисля, че някой от нас някога успя да надмогне вината и шока, ужаса на онзи миг. — Тя усети как тялото му се разтърси от силна тръпка.

Той въздъхна, тих и тъжен звук.

— И когато най-после започнахме отново да намираме път един към друг и да изпитваме братски чувства, това беше заради теб. — Челото му все още почиваше на рамото ѝ. Стефан взе ръката на любимата си, задържа я между дланите си, обърна и я погали, унесен в мисли. — Той умря толкова внезапно. Предполагам, че никога не съм очаквал... никога не съм очаквал Деймън да умре преди мен. Той винаги е бил силният, този, който истински обичаше живота. Чувствам се... — Усмихна се леко, по-скоро едно тъжно свиване на устните. — Чувствам се... изненадващо самотен без него.

Елена преплете пръсти с неговите и стисна здраво ръката му. Той извърна лице към нейното, срещна погледа ѝ, а тя се отдръпна леко, за да го вижда по-ясно. В очите му имаше болка и мъка, но също и твърдост, каквата тя никога досега не бе виждала.

Целуна го, опитвайки се да я изтрие. За част от секундата той се възпротиви, но после отвърна на целувката.

— О, Елена — промърмори хрипкаво и отново я целуна.

Когато целувката им се задълбочи, девойката почувства в нея да се разпростира сладостното, доволно усещане, че всичко е наред. Винаги беше така: ако се почувстваше отдалечена от Стефан, докосването на устните им възстановяваше връзката. Заля я вълна на любов и благоговение и тя ѝ се отдаде. От нея заструиха същите емоции към него, нежността помежду им нарастваше. След като Силите ѝ бяха изчезнали, повече от всякога се нуждаеше от това.

Съзнанието и емоциите ѝ преминаха отвъд нежността, отвъд непоклатимата като скала любов, която винаги я очакваше в целувката на Стефан, и проникна дълбоко в неговото съзнание. Там я посрещна бурния огън на страстта му и тя откликна, емоциите им се преплетоха, докато ръцете им се стискаха здраво.

Под страстта имаше мъка, безкрайна горест, а още по-надълбоко, в самите дебри на чувствата му се бе спотаила болезнена самота, самотата на мъж, преживял векове без сродна душа.

И в тази самота имаше нещо познато. Нещо... твърдо и студено, с едва доловим метален привкус, все едно бе захапала фолио.

Имаше нещо, което Стефан криеше от нея. Елена беше сигурна в това, докато дълбаеше все по-навътре в съзнанието му, а целувките им се разпалваха. Искаше го целия... понечи да отметне косата си, да му предложи кръвта си. Това винаги ги бе сближавало почти до пълно единение.

Но преди той да приеме нейния дар, на вратата се почука.

Отвори се почти веднага и леля Джудит надникна. Елена примигна, озовала се сама. Дланите все още я пареха от бързината, с която Стефан се бе отдръпнал от нея. Огледа се припряно, но той беше изчезнал.

— Закуската е на масата — заяви леля Джудит весело.

— Тъхъ — избъбри Елена разсеяно, докато се взираше в дрешника, питайки се къде се е скрил Стефан.

— Добре ли си, скъпа? — попита леля Джудит и челото ѝ се сбърчи загрижено. Елена сякаш се видя отстрани: с разширени очи, зачервена, с разрешена коса, седи в разхвърляното легло и се озърта диво из стаята. Стефан отдавна не бе използвал вампирските си способности за нещо толкова обикновено като да не го заловят в спалнята ѝ.

Усмихна се успокояващо на леля Джудит.

— Извинявай, още не съм се разсънила. Ей сега ще сляза. По-добре да побързам, Стефан скоро ще дойде да ме вземе.

Когато леля ѝ излизаше от стаята, тя най-сетне видя Стефан да ѝ маха от поляната под отворения ѝ прозорец, а тя се засмя и му махна в отговор. Реши засега да не мисли за странните чувства, спотаени в глъбините на съзнанието на Стефан. Той посочи, че отива към входната врата, и че ще я види след минута.

Тя отново се засмя и скочи от леглото, за да се приготви за пикника при Топлите извори. Толкова беше хубаво отново да е обикновено момиче, което се бои да не го накажат за неприлично държание. Усещането беше толкова... приятно нормално.

Няколко минути по-късно, когато Елена, облечена в шорти и светлосиня тениска, с коса, прибрана на конска опашка, се запъти надолу по стълбите, входният звънец иззвъня.

— Това е Стефан — извика тя на леля Джудит, която се появи на вратата на кухнята.

— Елена! — скара ѝ се по-възрастната жена. — Трябва да хапнеш нещо, преди да излезеш!

— Няма време — отвърна племенницата и се усмихна при познатия спор. — По пътя ще хапна кифла или нещо друго. — Двете с леля Джудит си разменяха същите думи, или подобни, почти всяка сутрин, когато Елена тръгваше за училище.

— О, Елена. — Леля Джудит завъртя очи. — Не мърдай, млада госпожице. Веднага се връщам.

Елена отвори вратата и се усмихна на Стефан.

— Здравей, страннико — поздрави го нежно. Той я целуна, сладостно докосване на устните му до нейните.

Леля Джудит прекоси преддверието и пъкна в ръката ѝ десертно блокче с ядки.

— Ето — рече, — поне ще залъжеш с нещо стомаха си.

Елена бързо я прегърна.

— Благодаря ти, лельо Джудит. Ще се видим по-късно.

— Забавлявайте се, но не забравяй, че довечера е танцовият рецитал на Маргарет — напомни ѝ леля Джудит. — Тя е много развълнувана. — Махна им от вратата, докато двамата се отдалечаваха към колата на Стефан.

— Ще се срещнем с останалите в пансиона и оттам ще потеглим към Топлите извори — осведоми я Стефан. — И Мат и Мередит ще бъдат с колите си.

— О, добре, значи няма да сме толкова натъпкани както вчера. Не че имам нещо против да седя в скута ти, но по едно време ме беше страх да не смачкам Селия — рече Елена. Вдигна лице нагоре и се протегна като котка на слънце. Лекият бриз разроши косата ѝ и тя затвори очи, наслаждавайки се на усещането. — Идеален ден за

пикник — въздъхна доволно. Светът се огласяше от песните на птиците, а дърветата шумоляха от полъха на вятъра. Ефирни облачета се гонеха по ясното синьо небе. — Дали няма да ни урочасам, ако кажа, че нищо лошо не би могло да се случи в такъв ден? — попита тя.

— Да, определено ще ни урочасаш — отвърна сериозно Стефан, докато ѝ отваряше вратата.

— Тогава няма да го казвам — съгласи се момичето. — Дори няма да го мисля. Но се чувствам добре. От векове не съм ходила до Топлите извори.

Усмихна се доволно и Стефан ѝ се усмихна в отговор, но Елена отново остана поразена от онова ново нещо — нещо тревожно — надничашо в очите му.

12

— Ще бъде страхотен ден — идеален за пикник — заключи Мередит спокойно.

Бони тактично, но твърдо бе повела Селия към колата на Мат, така че Мередит остана сама с Аларик — най-послед! — за пръв път, откакто той бе пристигнал. Половината от нея искаше да отбие колата от пътя, да спре и да го обсипе с целувки, толкова беше радостна, че най-послед е тук. По време на цялата лудост през последните няколко месеца копнееше той да е тук, да се сражава рамо до рамо с нея, да може да разчита на подкрепата му.

Но другата ѝ половина искаше да отбие колата от пътя, да спре, да сграбчи Аларик и да настоява да ѝ обясни каква точно е връзката му с доктор Селия Конър.

Вместо това шофираше спокойно, а двете ѝ ръце стискаха горната част на волана, докато говореше нехайно за времето. Чувстваше се като страхливка, а Мередит Сулес никога не се е бояла от нищо. Но какво би могла да каже? Ами ако просто беше параноична и излишно се притесняваше заради едни напълно професионални отношения?

Погледна към Аларик с крайчеца на окото си.

— И така... — поде Мередит, — разкажи ми повече за проучванията си в Япония.

Аларик прокара ръце през и без това разрешената си коса и ѝ се ухили.

— Пътуването беше невероятно. Селия е толкова умна и опитна. С такава лекота подрежда всички факти и следи за цивилизацията. За мен беше истинско откровение да я наблюдавам как разчита и извлича толкова много информация от гробовете. Досега съм имал само бегла представа за съдебната антропология, но тя успя да възстанови забележително голяма част от културата на Унмей но Шима.

— Наистина звучи невероятно — отбеляза спътницата му. Сама усещаше язвителната нотка в гласа си.

Очевидно Аларик не я забеляза и леко се усмихна.

— Отне ѝ известно време, за да приеме насериозно моите изследвания върху паранормалното — додаде тъжно. — Учените експерти в различните области не гледат с добро око на парапсихологията. Те мислят, че хората като мен, които са избрали да прекарат живота си в изучаване на свръхестественото, са шарлатани или наивници. Или малко смахнати.

— Но все пак накрая си успял да я убедиш, нали? — Мередит се насили да зададе въпроса с приятен, неангажиращ тон. — Това е добре.

— Нещо такова — кимна Аларик. — Ние станавме приятели, така че тя престана да ме смята за пълен мошеник. Макар да мисля, че само след един прекаран ден тук, вече е склонна да вярва много повече. — Усмихна се сухо. — Тя се опитва да го скрие, но вчера бе здравата разтърсена, когато Стефан я спаси. Съществуването на вампирите потвърждава подозрението, че има много неща, за които традиционната наука не знае нищо. Сигурна съм, че ще иска да изследва Стефан, ако той ѝ позволи.

— Мога да си представя — промърмори Мередит сдържано, преборвайки се с желанието да попита Аларик защо си мисли, че Стефан ще му съдейства, след като явно изглеждаше недоволен от това, че е разказал на Селия за него.

Аларик плъзна ръка през седалката, докато се приближи достатъчно, за да прокара нежно пръст по ръката на Мередит.

— Докато ме нямаше, научих много неща — рече той сериозно, — но съм много по-загрижен за това, което става в момента във Фелс Чърч.

— Имаш предвид тази черна магия, която вероятно се надига тук? — попита момичето.

— Имам предвид черната магия, която е взела на прицел теб и Селия — отвърна Аларик пламенно. — Не съм сигурен дали някоя от вас го приема достатъчно сериозно.

Мен и Селия, помисли си Мередит. Той е точно толкова разтревожен за нея, колкото и за мен. Може би дори повече.

— Зная, че и в миналото сме се срещали с опасността, но се чувствам отговорен за Селия — продължи Аларик. — Аз я доведох тук и никога няма да си простя, ако ѝ се случи нещо.

Определено е повече, каза си Мередит горчиво и отдръпна ръката си от тази на Аларик.

Тутакси съжали. Какво ѝ ставаше? Та тя не беше такава. Винаги е била спокойна, трезвомислеща. А ето че сега се чувстваше като... ами като ревниво гадже.

— А сега това нещо заплашва и теб — не спираше да говори Аларик. Докосна колебливо коляното ѝ и този път Мередит не избута ръката му. — Мередит, зная колко си силна. Но съм ужасен, защото тази нова опасност не ми прилича на нито един от враговете, с които сме се сблъскали досега. Не можем да се борим с нещо, което дори не можем да видим, нали?

— Можем единствено да бъдем нащрек — заяви Мередит. Беше получила доста всестранно обучение, ала дори тя не разбираше това ново зло. При все това знаеше да се защитава много по-добре, отколкото Аларик предполагаше. Стрелна го крадешком с поглед. Прозорецът му беше отворен и вятърът рошеше пясъчнорусата му коса. Двамата се познаваха толкова добре, но той все още не подозираше най-голямата ѝ тайна.

За миг девойката се замисли дали да не му каже, но тогава той се извърна към нея и рече:

— Селия се опитва да се държи храбро, но аз зная, че е изплашена. Тя не е толкова корава като теб.

Мередит се скова. Не, сега не беше подходящият момент да признае на Аларик, че е ловец убиец. Не и докато шофира. Не и когато е толкова ядосана. Внезапно почувства ръката му тежка и лепкава върху коляното си, ала знаеше, че не може да я избута, без да издаде чувствата си. Вътрешно кипеше от яд, задето разговорът постоянно се връщаше към Селия. Аларик мислеше първо за нея. И дори когато говореше за опасността, застрашаваща Мередит, я описваше в светлината на случилото се със Селия.

Гласът на Аларик се превърна в далечно жужене, докато ръцете на Мередит стиснаха толкова силно волана, че кокалчетата ѝ побеляха.

Наистина, защо беше толкова изненадана, че той има чувства към Селия? Мередит не беше сляпа. Можеше да е обективна. Селия беше умна, красива, реализирала се млада жена. Селия и Аларик се намираха на еднакъв етап от живота си. Мередит дори не бе постъпила в колеж. Беше привлекателна — знаеше го — и определено

интелигентна. Но Селия беше всичко това и нещо повече: тя беше равна на Аларик по начин, по който Мередит все още не беше. Разбира се, Мередит беше ловец на вампири. Но Аларик не го знаеше. А и когато го узнае, дали щеше да се възхити на силата ѝ? Или ще се отвърне от нея, уплашен от способностите ѝ и ще се насочи към някоя по-академична личност като Селия?

Черните мехури на нещастieto забълбукаха в гърдите на Мередит.

— Започвам да си мисля, че би трябвало да отведа Селия оттук, ако успея да я убедя да си тръгне. — Аларик звучеше неохотно, но Мередит едва го чуваше. Изведнъж я обзе хлад, сякаш бе обгърната от мъгла. — Може би трябва да я отведа в Бостън. Мисля, че ти също трябва да напуснеш Фелс Чърч, Мередит, ако можеш да убедиш семейството си да ти позволи да заминеш за остатъка от лятото. Би могла да дойдеш с нас или може би имаш някой роднина, при когото да отседнеш, ако близките ти не одобряват идването ти с нас. Тревожа се, че тук не си в безопасност.

— Още нищо не ми се е случило — отвърна Мередит, изненадана колко спокойно прозвуча гласът ѝ, въпреки тъмните емоции, бушуващи в нея. — Освен това имам отговорност да съм тук и да защитавам града. Ако мислиш, че Селия ще е в по-голяма безопасност далеч оттук, постъпи така, както двамата смятате, че е най-добре. Но знаеш, че няма гаранция, че каквото и да ни заплашва, няма да я последва някъде другаде. Поне тук има хора, които вярват в опасността.

Освен това — додаде замислено — може би за Селия заплахата е отминала. Може би нападението се е отклонило и се е насочило към някой друг. Моето име се появи чак след като Стефан спаси Селия. Ако е така, опасността вероятно застрашава само мен.

Не че те е грижа, помисли си злостно Мередит и се изненада от себе си. Разбира се, че Аларик го беше грижа.

Само дето изглежда се интересуваше много повече какво ще се случи със Селия.

Ноктите ѝ се забиха в дланите ѝ, стискащи волана, докато отби внимателно от шосето след колата на Стефан и пое към паркинга на Топлите извори.

— Спри! — паникьосано извика Аларик, а Мередит машинално наби спирачките. Гумите изсвистяха и колата се закова на място.

— Какво? — попита Мередит задъхано. — Какво има?

И тогава я видя.

Доктор Селия Конър бе слязла от колата на Мат, за да пресече пътеката към изворите. Колата на Мередит летеше право към нея. Селия замръзна само на сантиметри от предната броня. Красивото ѝ лице бе посивяло от ужас, а устните ѝ оформяха едно идеално „О“.

Още секунда и Мередит щеше да я убие.

13

— Съжалявам. Толкова съжалявам — повтори Мередит за десети път. Обикновено спокойното ѝ, овладяно лице сега бе зачервено, а в очите ѝ блестяха напирещите сълзи. Мат не си спомняше някога да я бе виждал толкова разстроена за нещо, особено за нещо, което в крайна сметка не се бе оказало чак такава трагедия. Селия наистина можеше да пострада, но колата не я бе докоснала.

— Аз съм добре, наистина съм добре, Мередит — увери я отново доктор Конър.

— Просто не те видях. Не зная как, но не те забелязах. Слава Богу, че Аларик беше до мен — избъбри Мередит и стрелна с благодарен поглед Аларик, който седеше близо до нея и ѝ разтриваше гърба.

— Всичко е наред, Мередит — увери я той. — Всичко е наред. — Младият мъж изглеждаше по-загрижен за Мередит, отколкото за Селия и Мат не го винеше. Да бърби несвързано изобщо не беше в характера на Мередит. Аларик обви плътно ръка около раменете ѝ и Мередит видимо се успокои.

От друга страна Селия се напрегна видимо, когато Мередит се отпусна в прегръдката на Аларик. Мат и Бони се спогледаха мрачно.

В този миг Стефан се протегна и погали разсеяно рамото на Елена, а Мат се изненада от силната ревност, която го прободеше. Нима никога нямаше да преживее Елена Гилбърт? Изминало бе повече от година, откакто бяха гаджета, пък и имаха направо цял век преживян опит.

Бони продължаваше да го наблюдава с многозначителен блясък в очите, а Мат ѝ се усмихна успокоително. Нямаше представа какво бе съзряла Бони в изражението му, докато гледеше Елена и Стефан.

— Зад този завой, а после нагоре по склона се намират изворите — заобяснява той на Селия, като я поведе към пътеката. — Трябва малко да се повърви пеша, но наоколо това е най-страхотното място за пикник.

— Абсолютно най-страхотното — присъедини се Бони весело. — Можем да скочим във водопада. — Тя се озова от другата страна на Селия, за да помогне на Мат да я отдалечи от двете двойки, които си шепнеха тихо един на друг, докато ги следваха отзад.

— Безопасно ли е? — попита със съмнение Селия.

— Напълно — увери я Бони. — Всички скачат във водопада и досега никой не е пострадал.

— Обикновено е безопасно — рече Мат по-предпазливо. — Но смятам, че вие двете с Мередит е по-добре да не плувате, Селия.

— Мразя това — тропна с крак Бони. — Мразя да внимавам допълнително заради някакво тайнствено зло, за което нищо не знаем. Всичко би трябвало да е *нормално*.

Нормално или не, но пикникът беше върховен. Постлаха одеялата близо до началото на водопада. Водата се спускаше надолу по стръмната скала и се събираше в дълбоко езеро от пенлива вода, образувайки нещо като естествен фонтан, който бликаше над чистите искрящозелени води.

Госпожа Флауърс им бе опаковала салати, пресен хляб и десерти, както и месо и царевица, които да изпекат в хибачи^[2], който Стефан бе взел от пансиона. Имаха достатъчно храна за два дни лагеруване, освен днешния обяд. Елена бе напълнила хладилната чанта с освежителни напитки и след разходката под палещите лъчи на лятното слънце на Вирджиния, всички бяха доволни да си отворят кутия с лимонада или сода.

Дори Стефан взе бутилка вода и отпиваше, докато загреваше грила, макар всички да знаеха, че той няма да яде. Мат винаги бе намирал факта, че Стефан не се храни, за малко зловещ, дори още преди да знае, че Стефан е вампир.

Момичетата се измъкнаха от джинсите и тениските си, за да останат по бански. Преобрази се, както гъсениците се превръщаха в пеперуди. Мередит беше загоряла и стройна в черния си цял бански костюм. Бони бе облякла миниатюрни синьо-зелени бикини. Елена носеше златист бански „бандо“^[3] в тон с косата ѝ. Мат наблюдаваше Стефан, който я изпиваше прехласнато с поглед и отново го прободеше ревност.

И Бони, и Елена почти веднага нахлузиха отново тениските върху банските си. Винаги го правеха, тъй като бялата им кожа

изгаряше, вместо да почернява. Селия се излегна върху една плажна кърпа. Изглеждаше възхитително в семплия си, но дръзко изрязан бял бански костюм. Контрастът между снежнобялата еластична материя и кожата на Селия с цвят на кафе беше невероятен. Мат забеляза, че погледът на Мередит се плъзна по нея, а после остро изгледа Аларик.

Но той беше прекалено зает да сваля дрехите си, докато остана по червени бански гащета. Стефан се пазеше от пряката слънчева светлина и не съблече тъмните си джинси и тениската.

Не беше ли и това малко зловещо? запита се Мат. Пръстенът на Стефан го защитаваше от слънчевите лъчи, нали? Защо трябваше да стои в сенките? И каква беше тази мания да носи черни дрехи? Да не би сега да се изживяваше като Деймън? Мат се намръщи при мисълта: един Деймън им беше достатъчен.

Мат разтърси глава, протегна ръце и крака и извърна лице към слънцето, опитвайки се да пропъди нежеланите мисли. Харесваше Стефан. Винаги го бе харесвал. Стефан беше добро момче. *Един вампир*, обади се сух глас от едно затънтено кътче в съзнанието му, *макар и безопасен, едва ли може да се определи като добро момче.*

Мат не обърна внимание на гласа.

— Хайде да скачаме! — извика и се насочи към водопада.

— Не и Мередит — заяви Стефан решително. — Нито Мередит, нито Селия. Двете остават тук.

За кратко надвисна тягостна тишина, а когато извърна поглед от грила видя, че приятелите му се взират втренчено в него. Лицето му остана невъзмутимо, докато отвърщаше на погледите им. Ситуацията беше жизненоважна. Отговорност на Стефан беше да се погрижи за безопасността им, независимо дали им харесваше или не. Изгледа ги един по един, като задържа за миг погледа на всеки поотделно. Не, нямаше да отстъпи.

Мередит се бе изправила, за да последва Мат до края на водопада и се поколеба за миг. Не беше сигурна как да реагира. Лицето ѝ доби твърдо изражение и Стефан разбра, че е решила да му се противопостави.

Тя пристъпи към него.

— Съжалявам, Стефан — заговори с равен глас, — разбирам, че се тревожиш, но ще правя това, което аз съм решила. Мога да се грижа за себе си.

Понечи да се присъедини към Мат, който вече бе застанал на ръба на скалата, но ръката на Стефан сграбчи китката ѝ. Пръстите му я стегнаха в стоманената си хватка.

— Не, Мередит — процеди твърдо.

С крайчеца на окото си видя, че ченето на Бони увисна. Всички го гледаха с озадачени, тревожни лица и Стефан се опита да смекчи тона си.

— Просто се опитвам да направя най-доброто за теб.

Мередит изпусна дълга и шумна въздишка. Явно правеше усилие да овладее гнева си.

— Зная, Стефан — заговори помирително, — и го оценявам. Но не мога да живея във вечен страх в очакване на нещо незнайно да ме нападне.

Понечи да се отдръпне от него, но той препречи пътя ѝ.

Мередит погледна към Селия, която вдигна ръце и поклати глава.

— Не ме гледай — рече Селия. — Аз нямам желание да скачам от скалата. Просто ще полежа на слънце и ще ви оставя сами да се разберете. — Облегна глава на сплетените си ръце и извърна лице към слънцето.

Мередит присви очи и се извъртя към Стефан. Докато отваряше уста, Елена я прекъсна.

— Какво ще кажеш, Стефан, ако първо скочим ние? — предложи разумно тя. — Така ще се уверим, че там долу няма нищо опасно. А и ще сме близо до нея, когато тя ни последва. Никой не е пострадал, като е скачал оттук, или поне аз не съм чула. Става ли, приятели? — Мат и Бони кимнаха в знак на съгласие.

Стефан усети, че омеква. Винаги, когато Елена заговореше с този убеждаващ глас и го гледаше с широко отворените си, умоляващи очи, той се съгласяваше с планове, които дълбоко в сърцето си смяташе за чисто безразсъдство.

Елена видя колебанието му и побърза да се възползва от слабостта му.

— Ти можеш да застанеш долу, до самия ръб на водата. Ако има някакъв проблем, можеш веднага да се гмурнеш. Ти си толкова бърз,

че ще си там, преди да се случи нещо лошо.

Стефан *знаеше*, че това е погрешно. Не беше забравил онзи мъчителен прилив на отчаяние, когато осъзна, че е бил твърде *бавен*, за да спаси някого. Отново видя грациозния скок на Деймън към Бони и последвалото му рухване на земята със забит в сърцето дървен клон. Деймън беше умрял, защото Стефан беше прекалено *бавен*, за да го спаси, твърде *муден* да осъзнае опасността и сам да спаси Бони.

Закъсня с реакцията си и когато трябваше да спаси Елена, когато тя полетя с колата си от моста и се удави. Фактът, че сега отново беше жива, не означаваше, че тогава не се бе провалил. Припомни си светлорусата й коса да плува като водорасли в ледените води на реката под моста Уикъри, с ръце, отпуснати върху волана и затворени очи, и потръпна. Гмурка се няколко пъти преди да я открие. Тя беше толкова студена и бледа, когато я отнесе до брега.

Въпреки това се улови, че кима в знак на съгласие. Елена винаги получаваше това, което искаше. Щеше да стои наблизо и да пази Мередит колкото може и ще се моли — доколкото изобщо един вампир можеше да се моли — че това ще е достатъчно.

Останалите от приятелите му останаха на скалата още малко, докато долу, в подножието на водопада, Стефан съзерцаваше езерото в краката си. Бълбукащата и пенеща се вода се превръщаше в блестящ дъжд от пръски там където водопадът се разбиваше в повърхността. Топъл, бял пясък обграждаше краищата на водата, образувайки малък плаж, а средата на езерото изглеждала тъмна и дълбока.

Мат скочи пръв. Докато летеше надолу, от устата му се изтръгна дълъг, треперлив вик. Последва шумен плясък, когато тялото му удари повърхността и като че ли остана цяла вечност под водата. Стефан се наведе напред, вперил напрегнат поглед във водната повърхност. Не можеше да вижда добре през пяната от водопада и стомахът му се сви тревожно на топка.

Тъкмо се канеше да скочи, когато лъскавата, мокра глава на Мат изскочи над водата.

— Докоснах дъното! — обяви той, ухили се и разтърси глава като куче, посипвайки навсякъде искрящи капки вода.

Заплува към Стефан, силните му загорели крайници се движеха с мощни махове и Стефан си помисли колко лесно изглежда всичко за Мат. Той бе създание на светлината и естествената простота, докато

Стефан се промъкваше в сенките, живееше дълъг, но непълноценен живот на тайни и самота. Разбира се, пръстенът с лапис лазули му позволяваше да се разхожда под слънцето, но ако стоеше по-дълго на слънчева светлина, както днес, не се чувстваше комфортно, сякаш дълбоко в него го пареше и дразнеше нещо. Сега беше още по-зле, когато отново бе на диета с животинска кръв. Неудобството му беше още едно напомняне, че всъщност не принадлежеше на този свят. Не и като Мат.

Потуши озлобените чувства, изненадан от появата им. Мат е добър приятел. Винаги е бил. Сигурно дневната светлина си казваше думата.

Следващата, която скочи, беше Бони, която изскочи много по-бързо на повърхността, кашляйки и пухтейки.

— Ууф! — извика тя. — Влезе ми вода в носа! Пфу! — Излезе от водата и кацна на една скала близо до нозете на Стефан. — Ти не плуваш ли? — поинтересува се.

Стефан бе връхлетян от краткотраен спомен. Деймън, загорял и силен, го плиска с вода и се смее в един от редките си изблици на безгрижно веселие. Беше преди стотици години. Тогава братята Салваторе живееха на дневна светлина, по времето когато дори прабабите и прадедовците на приятелите му не са били родени.

— Отдавна не плувам — отвърна той.

Елена скочи със същата вродена грациозност, с която правеше всичко — права като стрела, насочена към дъното на водопада, една бляскава феерия в златно. Остана под водата по-дълго от Бони и Стефан отново се напрегна, вперила поглед в езерото. Когато изскочи от водата, тя му се усмихна тъжно.

— Не можах да стигна до дъното — оплака се. — Протяхах се колкото можах по-надолу. Видях пясъка, но водата ме изтласка нагоре.

— Аз пък дори не се опитах — заяви Бони. — Примирила съм се, че съм твърде ниска. Елена се отдалечи с плуване от водопада, излезе на пясъка и се нагласи до Бони в краката на Стефан. Мат също бе излязъл от водата и стоеше близо до водопада. Вдигна критично глава.

— Скачай с краката надолу, Мередит — подвикна ѝ шеговито. — И без това обичаш да се перчиш.

Мередит застана на ръба на водопада. Вдигна ръка за поздрав, после полетя надолу в съвършен лястовичи скок. Тялото ѝ се изви в грациозна дъга към езерото и изчезна плавно под водата със съвсем лек плясък.

— Тя беше в отбора по плуване — обясни Бони словоохотливо на Стефан. — Вкъщи има цяла полица с ленти и награди.

Стефан кимна разсеяно, докато погледът му обхождаше водата. Със сигурност главата на Мередит щеше да се покаже след секунда. Поне толкова им трябваше на останалите да се появят.

— Вече мога ли да скачам? — извика им Аларик отгоре.

— Не! — изкрещя Елена. Изправи се и двамата със Стефан се спогледаха разтревожено. Мередит беше под водата твърде дълго.

Мередит изплува, плюеща вода. Отметна мократа коса от очите си. Стефан си отдъхна.

— Направих го! — извика тя. — Аз...

Очите ѝ се разшириха и тя започна да пици, ала виковете ѝ секнаха, когато внезапно бе издърпана под водата от нещо, което те не можеха да видят. Докато мигнат, вече бе изчезнала.

За миг Стефан само се вираше в мястото, където до преди малко беше Мередит, неспособен да помръдне. *Твърде бавен, твърде бавен*, подигра го вътрешният глас и той си представи лицето на Деймън. Смееше се жестоко и казваше: „*Толкова са крехки, Стефан*“. Не можеше да види никъде Мередит под бистрата, пенеща се вода. Сякаш внезапно се бе изпарила. Всичко това прелетя през главата на Стефан само за един удар на сърцето, преди да се хвърли във водата.

Не видя нищо. Побелялата вода бълбукаше наоколо, разпръсквайки златист пясък и пяна.

Стефан настойчиво канализира Силата към очите си, изостри зрението си, но успя да различи единствено отделните мехурчета от пяна и миниатюрни зрънца пясък. Къде беше Мередит?

Клокочещата вода се опита да го изтласка към повърхността. Трябваше да се напруга, за да продължи да плува към мътната вода. Протегна се. Нещо докосна пръстите му и той го сграбчи, но се оказаха само хлъзгави водорасли.

Къде беше тя? Времето изтичаше. Хората можеха да издържат без кислород само няколко минути, без да настъпят трайни мозъчни увреждания. Няколко минути в повече бяха фатални, след това нямаше възстановяване.

Отново си припомни удавянето на Елена, крехката бяла фигура, която бе извадил от потрошената кола на Мат, с ледените кристали в косите. Водата тук беше топла, но със същата сигурност щеше да убие Мередит. Преглътна риданието си и отново размаха ръце в сенчестите дълбини.

Пръстите му докоснаха кожа и тя помръдна под ръката му.

Стефан сграбчи крайника, толкова силно, че със сигурност щеше да остави синина, и се оттласна напред. След по-малко от секунда видя, че е стиснал ръката на Мередит. Тя беше в съзнание, устните ѝ бяха здраво стиснати от страх, а косата ѝ плуваше около нея във водата.

Отначало той не можа да разбере защо тя не излиза на повърхността. Тогава Мередит посочи изразително към краката си, които се бяха заплели в дълги водорасли.

Стефан се гмурна надолу, порейки бялата вода на водопада и се опита да пъхне ръка под водораслите и да ги отскубне от нея. Те се бяха увили толкова плътно около краката на момичето, че той не можа да пъхне пръстите си. Там, където се бяха усукали хлъзгавите растения, кожата ѝ бе побеляла.

Стефан се бори с тях минута, после доплува по-близо и остави Силата да се разпростре в него, изострайки и удължавайки кучешките му зъби. Захапа, като внимаваше да не нарани краката на Мередит и дръпна силно водораслото, но то не поддаде.

Със закъснение осъзна, че еластичността на растението сигурно е свръхестествена: неговата Сила беше достатъчна, за да счупи кости, да разреже метал и не би трябвало да се затрудни с някаква водна трева.

И накрая — *толкова бавно*, скастри се той, както винаги, дяволски бавно — осъзна какво виждаше. Очите на Стефан се разшириха от ужас.

Плътно усуканите стъбла около краката на Мередит изписваха едно име.

Деймън.

[2] Древен японски огнеупорен съд за печене върху дървени въглища. — Бел.прев. ↑

[3] Бански костюм, най-често от две части с горнище без презрамки. — Бел.прев. ↑

Къде бяха те? Елена се взираше тревожно във водата. Ако нещо се бе случило с Мередит или Стефан, вината беше нейна. Тя бе убедила Стефан да позволи на Мередит да скочи във водопада.

Възраженията му бяха напълно основателни; сега го осъзнаваше. Мередит беше белязана да загине. За Бога, Селия едва не беше убита, докато просто слизаше от влака. Къде ѝ беше умът да подкрепи Мередит да скача от скалата във водата, когато бе застрашена от същата опасност? И къде ѝ бе умът да ѝ го позволи? Трябваше да подкрепи Стефан и да разубеди Мередит.

И *Стефан*. Тя знаеше, че той трябва да е добре: разумната част от мозъка ѝ ѝ напомняше, че Стефан е *вампир*. Той дори нямаше нужда да диша. Можеше да остане с дни под водата. Той беше невероятно силен.

Но не толкова отдавна тя си мислеше, че Стефан си е отишъл завинаги, отвлечен от китсуне. *Можеха* да му се случат лоши неща — независимо дали беше вампир или не. Ако го изгуби сега заради собствената си глупост, заради твърдоглавието си и настойчивостта всички да се преструват, че животът може да е такъв, както някога — че могат да се отдадат на някое обикновено забавление, без да ги застрашава гибел — Елена щеше да легне и да умре.

— Виждаш ли нещо? — попита я Бони с треперлив глас. Луничките ѝ изпъкваха като тъмни точки върху преbledнялото ѝ лице, а обикновено буйните ѝ червени къдрици сега изглеждаха потъмнели и бяха прилепнали към главата ѝ.

— Не. Не и оттук. — Елена ѝ хвърли мрачен поглед и преди да вземе съзнателно решение, скочи във водата.

Когато се озова под повърхността, зрението ѝ се замъгли от пяната и пясъка, разпръсквани от водопада. Заплува във водата, докато се взираше наоколо. В средата на езерото видя нещо тъмно, което приличаше на човешки фигури и се насочи натам.

Слава Богу, помисли си трескаво Елена. Когато наближи, тъмните силуети се очертаха като Мередит и Стефан. Изглежда се бореха с нещо във водата, лицето на Стефан беше близо до краката на приятелката ѝ, ръцете на Мередит се протягаха отчаяно към повърхността. Лицето ѝ бе посиняло от липсата на кислород, а очите — разширени от паника.

В мига, в който Елена ги приближи, Стефан подскочи рязко и Мередит се изстреля нагоре. Като в забавен кадър, Елена видя ръцете на Мередит да се размахват към нея, докато Мередит се издигаше. Внезапният удар изпрати Елена назад към скалите зад водопада. Завихрената вода я повлече надолу към дълбокото, докато девойката минаваше под тях.

Това е лошо, имаше време само да помисли и тогава главата ѝ се удари в скалите и всичко се забули в мрак.

Когато Елена се събуди, установи, че е в стаята си у дома, все още облечена в банския костюм. Слънчевите лъчи нахлуваха през отворения прозорец, но тя беше мокра и трепереше от студ. Водата се стичаше от косата ѝ и банския, струйките продължаваха надолу по ръцете и краката ѝ, образувайки малка локва върху килима.

Не се изненада да види, че Деймън е тук, красив, облечен в елегантни черни дрехи и самоуверен, както винаги. Разглеждаше книгите върху лавиците, явно чувствайки се удобно, все едно си беше у дома. Извъртя се и впи поглед в нея.

— Деймън — промълви тя отпаднало, смутена, но, както винаги, толкова щастлива да го види.

— Елена! — отвърна той и за миг изглеждаше зарадван, но после се намръщи.

— Не! — рече остро. — Елена, *събуди се!*

— Елена, *събуди се.* — Гласът беше изплашен и отчаян. Елена се напрегна, за да се пребори с мрака, който сякаш я държеше долу, и отвори очи.

Деймън? едва не се изплъзна от устните ѝ, но преглътна думите. Защото, разбира се, това беше Стефан, който се взираше тревожно в

очите ѝ, а дори милият и разбиращ Стефан можеше да възрази да го нарече два пъти в един ден с името на мъртвия му брат.

— Стефан — отрони девойката, когато спомените нахлуха в съзнанието ѝ. — Мередит добре ли е?

Стефан я притисна здраво в прегръдките си.

— Ще бъде. О, Господи, Елена, помислих, че ще те изгубя. Трябваше да те изтегля до брега. Не знаех... — Гласът му пресекна и той я прегърна по-плътно.

Елена набързо се прегледа сама. Чувстваше се като пребита. Гърлото и дробовете я боляха, навярно от погълната вода и изкашляното ѝ. Цялата беше покрита с пясък — по ръцете, банския и вече започваше да я сърби. Но беше жива.

— О, Стефан. — Момичето затвори очи и отпусна глава на гърдите му. Беше толкова студена и мокра, а Стефан толкова топъл. Чувстваше туптенето на сърцето му под ухото си. По-бавно от човешкото, но биеше с равномерни, успокояващи удари.

Когато отново отвори очи, Мат бе коленичил до тях.

— Добре ли си? — попита я и тя кимна, а той се извърна към Стефан. — Аз трябваше да скоча — рече виновно. — Аз трябваше да ти помогна да ги спасим. Всичко се случи толкова бързо, че когато осъзнах, че става нещо лошо, ти вече ги изваждаше от водата.

Елена вдигна глава и докосна ръката на Мат. Усети откъм него топла вълна на привързаност. Той беше толкова добър и се чувстваше отговорен за всички тях.

— Всички са добре. Мат — каза Елена. — Само това има значение.

На няколко метра от тях Аларик преглеждаше Мередит, а Бони се беше надвесила над тях. Селия стоеше малко по-встрани, обвила ръце около тялото си, докато наблюдаваше Аларик и Мередит.

Когато Аларик се отмести малко, Мередит срещна погледа на Елена. Лицето ѝ беше побеляло от болката, но успя да ѝ се усмихне извинително.

— Не исках да те ударя — промълви виновно. — И, Стефан, трябваше да те послушам или просто да проявя повече разум и да остана на брега. — Намръщи се. — Мисля, че съм си изкълчила глезена. Аларик ще ме закара до болницата, за да го превържат и обездвижат.

— Това, което искам да зная — заговори Бони, — е дали това означава, че всичко е свършило. Искам да кажа, че името на Селия се появи и тя едва не бе удушена от шала си, затиснат от вратите на влака. Появи се името на Мередит и тя едва не се удави. И двете бяха спасени от Стефан. Добре свършена работа, Стефан. И така, това означава ли, че вече са в безопасност? Не сме видели повече имена.

Сърцето на Елена се изпълни с надежда. Но Мат поклати глава.

— Не е толкова лесно — заяви той мрачно. — Никога не е толкова лесно. Само защото Мередит и Селия бяха спасени веднъж, това не означава, че каквото и да ги застрашава, все още не ги преследва. И макар че името ѝ не се появи, Елена също беше в опасност.

Ръцете на Стефан продължаваха да обгръщат Елена, здрави и силни. Когато тя вдигна поглед към лицето му, челюстта му бе стисната, а зелените очи пълни с болка.

— Боя се, че това не е краят. Появи се друго име — каза им той. — Мередит, не мисля, че ти можа да го видиш, но растението, което се бе увило около краката ти, изписваше буквите. — Всички ахнаха. Елена се вкопчи в ръката му, а стомахът ѝ се присви. Погледна към Мат, Бони и накрая към Стефан. Никога не ѝ се бяха стрували поскъпи. Кой от хората, които обичаше, бе в опасност?

— Е, не ни дръж в напрежение — подкани го Мередит с принудена усмивка. Елена забеляза, че лицето ѝ вече е възвърнало част от нормалния си цвят, а гласът ѝ отново звучеше решителен и компетентен, макар че потръпна, когато Аларик докосна нежно глезена ѝ. — Чие име беше изписано?

Стефан се поколеба. Погледът му се стрелна към Елена, сетне бързо се отмести. Облиза устни — нервен жест, който тя досега не бе забелязвала у него. Пое дълбоко дъх и накрая изрече:

— Името, изписано от растенията, беше на Деймън.

Бони се свлече на земята с глух звук, все едно краката ѝ се бяха подкосили.

— Но Деймън е мъртъв — промълви с широко отворени кафяви очи.

Ала поради някаква причина новината не разтърси Елена. Вместо това силно и светло чувство на надежда избуя в душата ѝ.

Имаше смисъл всичко това. Никога не бе повярвала, че някой като Деймън просто ще си *отиде*.

— Може би не е — чу се да казва, потънала в мисли, докато си припомняше Деймън от сънищата си. Когато загуби съзнание под водата, отново го видя и той ѝ каза да се събуди. Нима така се държи някой, който е само сън? Би могло подсъзнанието ѝ да я е предупредило, предположи несигурно, но *името* му се бе появило под водата.

Можеше ли да е жив? Той беше умрял — в това не се съмняваше. Но той беше вампир; и преди бе умираше и отново оживявал. Пазителите се бяха опитали, така ѝ казаха, след което заявиха, че няма начин да върнат Деймън обратно. Дали надеждата ѝ бе безсмислена? Нима забързаното туптене на сърцето ѝ при мисълта, че Деймън може да е жив, бе самозаблуда?

Елена се изтръгна от мислите си и се върна в настоящето. Видя напрегнатите лица на приятелите си, които сезираха в нея. Настъпи миг на пълна тишина, сякаш дори птиците бях замлъкнали.

— Елена — поде Стефан нежно. — Ние го видяхме да умира.

Девојката се вгледа в зелените очи на любимия си. Сигурно, ако имаше реална причина да се надяват, той щеше да се чувства по същия начин като нея. Ала погледът му бе твърд и тъжен. Съвсем ясно си личеше, че Стефан не се съмнява в смъртта на брат си. Сърцето ѝ се сви мъчително.

— Кой е Деймън? — попита Селия, но никой не отговори.

Аларик се намръщи.

— Ако Деймън наистина е мъртъв — заговори, — ако всички сте сигурни за това, тогава това, което причинява тези инциденти си играе с мъката ви, опитва се да ви удари там, където най-много ще ви заболи. Може би сме изправени пред емоционална опасност, която се опитва да предизвика физическа заплаха.

— Ако изписването на името на Деймън е имало за цел да ни разстрои, тогава е насочено срещу Стефан и Елена — обади се Мат. — Искам да кажа, не е тайна, че аз и Мередит не го харесвахме особено. — Скръсти отбранително ръце. — Съжалявам, Стефан, но е истина.

— Аз уважавах Деймън — намеси се Мередит, — особено след като работи толкова сплотено заедно с нас в Тъмното измерение, но е

истина, че смъртта му не... ми се отрази така, както на Елена и Стефан. Трябва да се съглася с Мат.

Елена погледна към Бони и забеляза, че устните ѝ са здраво стиснати, а очите ѝ блестят с гневни сълзи.

Докато Елена я гледаше, ясните очи на Бони се премрежиха и се зареяха някъде в далечината. Тя се скова и извърна лице към върха на скалата.

— Тя има видение! — Елена скочи на крака.

Бони заговори с по-равен и по-груб глас от нормалния си.

— Той иска теб, Елена. Той иска теб.

Елена проследи погледа ѝ нагоре към скалата. За един безумен миг онази силна, светла надежда отново избухна в гърдите ѝ. Цялото ѝ същество очакваше да види Деймън горе, да ги гледа с ехидната си усмивка. Щеше да е толкова типично за него, ако някак си бе оцелял от смъртта, да се появи внезапно, с величава драматичност, а сетне да омаловажи чудото с нехайно свиване на раменете и саркастично подмятане.

Наистина *имаше* някой, застанал на върха на скалата. Селия нададе задавен вик, а Мат изруга шумно.

Ала не беше Деймън. Елена тутакси го разбра. Очертаната фигура беше по-едра от гъвкавото, стройно тяло на Деймън. Но слънцето беше толкова ярко, че не може да различи лицето на непознатия, затова вдигна ръка, за да засенчи очите си.

Русата къдрава коса приличаше на златен ореол на слънчевата светлина. Елена се намръщи.

— Мисля — рече тя, когато прозрението я осени, — че това е Кейлеб Смолуд.

Веднага щом Елена изрече името на Кейлеб, човекът върху скалата се отдръпна назад от полезрението им. След кратък миг на колебание, Мат се втурна нагоре по пътеката към мястото, където го видяха.

Начинът, по който всички реагираха така, сякаш ги грози заплаха, би могъл да изглежда глупав, помисли си Елена. Всеки имаше право да се разходи по пътеките към Топлите извори и Кейлеб — ако наистина беше Кейлеб — не бе *направил* нищо, само се взираше към тях от ръба на скалата. Но въпреки това имаше нещо заплашително във фигурата, надвесена над тях, да ги наблюдава толкова внимателно. Затова реакцията им не *беше* глупава.

Бони ахна и тялото ѝ се отпусна, когато излезе от транса.

— Какво стана? — попита. — О, Боже, не искам *отново да се повтаря това*.

— Спомняш ли си нещо? — попита я Елена.

Бони поклати тъжно глава.

— Ти каза: „Той иска теб, Елена“ — отвърна Селия, докато оглеждаше с блеснали очи Бони, в които се четеше неподправения ентузиазъм и интерес на учения. — Не си ли спомняш за кого говореше?

— Предполагам, че щом той е искал Елена, би могъл да е и *всеки друг* — отвърна Бони и очите ѝ се присвиха. Елена я зяпна слисано. Наистина ли бе доловила необичаен злобен оттенък в тона на Бони? Но Бони ѝ се усмихна унило и Елена реши, че коментарът ѝ е бил просто шега.

След няколко минути Мат слезе надолу по пътеката, клатейки глава.

— Който и да е бил, просто е изчезнал — осведоми ги. Бръчки на объркване прорязваха челото му. — Не видях никого на пътеката и в двете посоки.

— Мислиш ли, че и той е върколак като Тайлър? — попита Бони.

— Ти не си първата, която ме пита — отвърна Елена и погледна към Стефан. — Не зная. Макар че не мисля, че е такъв. Кейлеб ми изглежда много мил и нормален. Спомняш ли си, че Тайлър приличаше на вълк дори преди да се превърне във върколак? Онези големи бели зъби и цялото му животинско излъчване? Кейлеб не е такъв.

— Тогава защо ще ни шпионира?

— Не зная — отвърна объркано Елена. Сега не можеше да мисли за това. В съзнанието ѝ продължаваше да изниква един и същи въпрос: можеше ли Деймън да е жив? Какво значение имаше Кейлеб в сравнение с това? — Може би просто се е разхождал. Не съм сигурна, че беше Кейлеб. Би могъл да е всяко друго момче с къдрава руса коса. Просто някакъв случаен турист, който се е изплашил, когато Мат се е втурна нагоре по хълма към него.

Продължиха да спорят, докато накрая Аларик заяви, че ще заведе Мередит в болницата, за да прегледат глезена ѝ. Останалите поеха по пътеката към горния край на водопада, за да съберат вещите си за пикника.

Похапнаха чипс, бисквити и плодове, а Мат си опече хотдог върху грила, но радостта на деня бе отлетяла.

Звънът на телефона на Елена бе посрещнат с всеобщо облекчение.

— Здравей, лелю Джудит — обади се тя, като се насили да прозвучи безгрижно.

— Здравей — отвърна леля Джудит припряно. — Виж, трябва да отида до залата, за да помогна с грима и прическите на момичетата, а Робърт и без това трябва да излезе по-рано от работа, за да успее навреме за рецитала. Ще ми направиш ли услуга и ще вземеш ли цветя за Маргарет, като идваш насам? Нещо сладко и балеринско, ако разбираш какво имам предвид.

— Няма проблем. Зная точно какво имаш предвид — увери я Елена. — Ще се видим там. — Искаше за кратко да забрави: да забрави мистериозните туристи, удавянето, което едва бяха избегнали, постоянно променящите ѝ се чувства на надежда и отчаяние във връзка с появата на името на Деймън. Да погледа как малката ѝ сестричка изпълнява пируети, облечена в балетна рокличка, ѝ се струваше отлично разсейване.

— Чудесно! — възкликна леля Джудит. — Благодаря ти. Е, ако още сте на Топлите извори, по-добре да поемате обратно.

— Добре, лельо Джудит. Веднага тръгвам — обеща Елена.

Приключила разговора, Елена затвори и започна да събира нещата си.

— Стефан, може ли да взема колата ти? Трябва да стигна навреме за танцовия рецитал на Маргарет. Ти ще го вземеш в твоята кола, нали, Мат? По-късно ще ви се обадя и ще решим какво да правим.

Стефан стана.

— Аз ще дойда с теб.

— Какво? — изуми се Елена. — Не, ти трябва да останеш със Селия, а и да отидеш до болницата, за да се погрижиш за Мередит.

Стефан улови ръката ѝ.

— Тогава не тръгвай. Сега не бива да оставаш сама. Никой от нас не е в безопасност. Има нещо, което ни преследва, и ние трябва да останем заедно. Ако сме разделени, няма да можем да се пазим един друг.

Искрящо зелените му очи бяха ясни и чисти, толкова пълни с любов, че Елена изпита мъчително съжаление, докато изтегляше ръката си.

— Трябва да вървя — рече тихо. — Ако трябва да прекарам целия си живот в страх и криене, тогава по-добре пазителите да ме бяха оставили мъртва. Имам нужда да бъда със семейството си и да живея нормален живот, поне доколкото е възможно.

Целуна го нежно и задържа за миг устните си притиснати в мекотата на неговите.

— А и ти знаеш, че още не са се насочили към мен — напомни му тя. — Нищо не е изписало името ми. Но обещавам да съм внимателна.

Очите на Стефан останах твърди.

— А това, което каза Бони? — възрази той. — Че той иска теб? Ами ако това означава Кейлеб? Той постоянно се навърта около къщата ти, Елена! Може по всяко време да те нападне!

— Е, аз не отивам у дома. Ще бъда на танцов рецитал, заобиколена от близките си — изтъкна тя. — Днес няма да ми се случи нищо лошо. Още не е дошъл моят ред, нали така?

— Елена, не бъди глупава! — срязва я Стефан. — Ти си в опасност.

Девойката настръхна. *Глупава?* Стефан, независимо колко разстроен или притеснен беше, винаги досега се бе отнасял към нея с безкрайно уважение.

— Моля?

Стефан се протегна към нея.

— Елена — настоя, — позволи ми да те придружа. Ще остана с теб докато се стъмни, а след това през цялата нощ ще наблюдавам къщата ти.

— Това наистина не е необходимо — отклони предложението Елена. — Вместо това пази Мередит и Селия. Те са тези, които се нуждаят от теб. — Лицето на Стефан помръкна. Изглеждаше толкова сломен, че тя малко омекна и додаде: — Моля те, не се тревожи, Стефан. Ще бъда внимателна и утре ще се видим.

Той стисна челюсти, но не каза нищо повече, а тя се обърна и пое надолу по пътеката, без повече да се обръща назад.

Върнаха се в пансиона, но Стефан не можеше да се успокои.

Не си спомняше някога, през целия си дълъг живот, да се е чувствал толкова изнервен и неспокоен в собственото си тяло. Не можеше да си намери място от притеснение. Все едно кожата бе опъната твърде плътно върху костите му. Кръстосваше раздражено наоколо, потропваше с пръсти по масата, разкършваше врата и раменете си, въртеше се на стола си.

Той иска теб, Елена. Какво, по дяволите, означаваше това? *Той иска теб*.

При вида на онази тъмна, надвиснала фигура над ръба на скалата, сянка, закриваща слънцето, чиито златисти къдрици сияеха като ореол над главата на фигурата...

Стефан знаеше, че трябва да е с Елена. Искаше единствено да я пази и закриля.

Но тя го бе *отпратила*, беше — поне метафорично — го потупала по главата и му бе наредила да остане, нали беше вярното й куче пазач, и да наблюдава някой друг. Да охранява безопасността на друг. Без значение, че тя несъмнено се намираще в опасност, че някой — някакъв неизвестен *той* — я искаше. Въпреки всичко точно сега тя не желаше Стефан да е с нея.

Какво *искаше* Елена? Сега, след като се замисли, изглеждаше, че Елена искаше невъзможни неща. Да има Стефан за свой верен рицар. Какъвто той, разбира се, винаги щеше да бъде, увери се Стефан, като стисна здраво юмруци.

Но също така искаше да къта спомените за Деймън и да пази тази част от нея, които бяха споделяли двамата, чиста и недостъпна за никого друго, отделена от всички останали, дори от Стефан.

Освен това тя искаше и нещо повече: да бъде спасител на приятелите си, на града, на света си. Да бъде обичана и да ѝ се възхищават. Да контролира всичко.

И отново да бъде нормално момиче. Е, онзи нормален живот, който бе имала, беше завинаги разрушен, когато тя срещна Стефан, когато той реши да я допусне в своя свят. Знаеше, че вината е изцяло негова, както и за всичко, последвало след това, но не можеше да се разкайва, че тя е с него сега. Толкова много я обичаше, че нямаше място за никакво съжаление. Тя беше центърът на света му, ала в същото време той не беше същото за нея.

Една празнота, пълна само с копнеж, зейна в гърдите му и той се размърда неспокойно на стола си. Не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствал толкова... гадно. Не можеше да избие образа на Кейлеб от главата си, как ги гледа от върха на скалата, все едно проверява дали злото, което се е надявал да им причини, ги е настигнало.

— Още чай, Стефан? — попита госпожа Флауърс меко, прекъсвайки гневните му мисли. Беше се навела над малката масичка с чайника в ръка, а големите ѝ сини очи го наблюдаваха внимателно иззад очилата. Изражението ѝ бе толкова пълно със съчувствие, че той се зачуди дали не чете душата му. Тази възрастна, мъдра жена изглежда винаги долавяше и усещаше много повече неща от всички останали; може би и сега разбираше как се чувства Стефан.

Осъзна, че тя все още очаква любезно отговора му с чайник в ръката и кимна машинално.

— Благодаря, госпожо Флауърс — промърмори и подаде чашата си, която все още бе наполовина пълна с истинския чай.

Всъщност не харесваше вкуса на обичайните човешки напитки; отдавна не му бяха приятни, но понякога пиенето им му създаваше усещането, че се вписва в околното общество, че кара останалите да се

чувстват по-спокойни в компанията му. Когато не ядеше или не пиеше нищо, усещаше как приятелите на Елена се напрягат, космите на тила им настръхват, като че ли някакъв подсъзнателен глас в тях им напомняше, че той не е като тях, добавяйки това към останалите различия, които не можеше да контролира, и заключавайки, че той *не* е наред.

Госпожа Флауърс доля чашата му и седна доволно на стола си. Взе плетката си — нещо розово и пухкаво — и се усмихна.

— Толкова е приятно, че всички вие, млади хора, сте се събрали тук — отбеляза. — Такава мила група деца.

Стефан изгледа останалите и се зачуди дали хазяйката на пансиона не е добродушно саркастична.

Аларик и Мередит се бяха върнали от болницата, където раната ѝ бе диагностицирана като средно тежко изкълчване и сестрата я бе превързала. Обикновено толкова спокойно, сега лицето на Мередит бе изопнато, навярно отчасти заради болката и яда, че няколко дни не биваше да се движи.

И отчасти, както подозираше Стефан, заради мястото, на което седеше. Поради някаква причина Аларик ѝ бе помогнал да доуцука до дневната, а след това до дивана, където я бе настанил точно до Селия.

Стефан не се смяташе за експерт по любовните дела — в крайна сметка бе живял стотици години, а се бе влюбвал само два пъти, а любовната му история с Катрин бе истинска катастрофа — но дори той не можеше да не долови напрежението между Мередит и Селия. Не беше сигурен дали Аларик не го осъзнаваше или се преструваше, че не го забелязва, с надеждата, че бурята ще го отмине и нещата ще се уталожат.

Селия се бе преоблякла в елегантна бяла лятна рокля и прелистваше списание „Съдебна антропология“. Изглеждаше хладна и овладяна. Мередит пък напротив, беше необичайно мрачна и напушена, красивите ѝ черти и гладката смугла кожа бяха белязани от умората и болката. Аларик се бе настанил на един стол до дивана.

Селия, пренебрегвайки Мередит, се наведе през нея към Аларик.

— Мисля, че това може да ти се стори интересно — каза му. — Това е статия за зъбната структура в мумифицираните тела, открито на един остров много близо до Унмей но Шима.

Мередит изгледа злобно Селия.

— О, да — промърмори тихо. — Зъби, колко очарователно. — Устните на Селия се стегнаха в плътна линия, но тя не каза нищо.

Аларик взе списанието и смотоледи нещо, че му е много интересно, а Мередит се намръщи.

Стефан също се намръщи. Цялото това напрежение, което клокочеше между Мередит, Селия и Аларик — а сега, след като ги наблюдава известно време, беше сигурен, че Аларик знае точно какво става между двете млади жени и се чувства в еднаква степен поласкан, раздразнен и притеснен — пречеше на Силите на Стефан.

Докато седеше и отпиваше първата си чаша чай, неохотно подчинявайки се на заповедта на Елена да „остане“ с приятелите ѝ, Стефан бе разпратил пипалата на Силата си, опитвайки се да разбере дали Елена се е прибрала благополучно у дома, дали нещо я е спряло по пътя ѝ. Дали Кейлеб я бе спрял.

Ала не успя да я открие, дори след като напрегна сетивата си до краен предел. Веднъж или два пъти улови нещо като мимолетно впечатление от нещо, което можеше да е специфичен звук, ухание и аура, които безпогрешно означаваха *Елена*, но после му се изплъзна.

Обвини отслабналите си Сили, че не може да установи местонахождението ѝ, но сега му стана ясно какво му пречи да я открие. Всички емоции в тази стая: биещите сърца, изблиците на гняв, острият мирис на ревността.

Стефан се опита да се изолира, да обуздае гнева, надигащ се в него. Тези хора — неговите *приятели*, напомни си той — не му пречеха нарочно. Те не можеха да възпрат емоциите си. Отпи от бързо изстиващия чай, опитвайки се да се овладее, преди да е изгубил контрол, и потръпна от вкуса му. Не за чай жадуваше, осъзна той. Трябваше да отиде в гората на лов. Нуждаеше се от кръв.

Не, трябваше да разбере какво точно е замислил Кейлеб Смолуд. Изправи се толкова рязко, толкова стремително, че столът се залюля нестабилно под него.

— Стефан? — попита го Мат с разтревожен глас.

— Какво има? — Очите на Бони бяха станали огромни.

Стефан огледа кръга от смутени лица. Сега всички бяха приковали погледи в него.

— Трябва да изляза. — Сетне се завъртя на пети и побягна навън.

Той вървя дълго, много дълго време, макар че околният пейзаж сякаш не се променяше. Същата мъждива светлина се процеждаше през надвисналите облаци пепел. Движеше се трудно през пепелта и лепкавата кал, през стигащи до глезените му локви тъмна вода.

От време на време разтваряше юмрука си и отново поглеждаше към кичурите коса. Всеки път магическата течност ги изчистваше още малко, променяйки черните нишки в два кичура блестяща коса — червена и златна.

Продължи да върви.

Всичко го болеше, но не можеше да спре. Ако го стореше, щеше да потъне отново в пепелта и калта, назад към гроба — назад към смъртта.

Нещо нашепваше в периферията на съзнанието му. Не знаеше точно какво се бе случило с него, но в главата му се вихреха думи и фрази.

Думи като „изоставен“ и „сам“.

Беше скован от студ, но продължи да върви. След малко осъзна, че мънка: „Оставиха ме съвсем сам. Те никога не оставиха *него* тук“. Не можеше да си спомни кой бе този „него“, но изпита нещо като болезнено задоволство от искрата негодувание. Улови се за това чувство, докато продължаваше да крачи.

След това, което му приличаше на неизменна вечност, нещо се случи. Пред него изплува крепостният вход, който си бе представил: със заострени кули като на замък, черен като нощта.

Закрачи по-бързо, стъпките му потъваха в пепелта. И тогава внезапно земята се разтвори под краката му. За един удар на сърцето полетя в нищото. Нещо в него изкрещя: „Не сега, не сега!“. Пръстите му сграбчиха, вкопчиха се в земята, ръцете му го задържаха във въздуха, краката му се люшкаха над празнотата под него.

— Не — простена той. — Не, те не могат... Не ме оставяйте тук. Не ме оставяйте отново. — Пръстите му се хлъзгаха, кал и пепел се

процеждаха под ръцете му.

— Деймън? — изрева невярващ глас. Огромна, мускулиста фигура се извисяваше над него, силуетът ѝ се очертаваше на фона на луните и планетите в небето. Имаше голи гърди и дълги, гъсто преплетени кичури коса, стелещи се като бронзов водопад по раменете. Мъжът, приличащ на огромна статуя, се протегна надолу, сграбчи го за раменете и го вдигна нагоре.

Той изкрещя от болка. Нещо под земята се бе залепило за краката му и го теглеше обратно надолу.

— Дръж се! — изръмжа другият мъж, а мускулите му изпъкнаха и се извиха като змии. Напрегна се и с цялата си мощ се опъна на това, което се бе вкопчило в Деймън — Деймън така го нарече гигантът и някак си му пасна. Другият мъж дръпна с як замах и накрая силата отдолу го пусна. Той се изстреля нагоре, като събори спасителя си по гръб.

Деймън се просна задъхан на земята, напълно изтощен.

— Предполагаше се, че си мъртъв — каза му по-възрастният мъж, като се изправи на крака и протегна ръка към Деймън. Отметна дълъг кичур коса от лицето му и се взря в Деймън със сериозни, тревожни очи. — Фактът, че не си... ами, май не съм толкова изненадан, колкото би трябвало да бъда.

Деймън примигна срещу избавителя си, който го гледаше внимателно. Облиза устни и се опита да заговори, ала не успя да издаде нито звук.

— Всичко се обърка, откакто приятелите ти си тръгнаха — каза мъжът. — Нещо съществено се промени в тази вселена. Нещата не са наред. — Поклати глава, а очите му останаха загрижени. — Но я ми кажи, *mon cher*, как така се озова тук?

Най-после Деймън възвърна гласа си. Когато излезе от устата му, беше дрезгав и треперлив.

— Аз... не зная.

Мъжът мигом се превърна в любезен домакин.

— Мисля, че случилото се заслужава да отворим бутилка „Черна магия“, *oui*? И може би малко кръв и хубава баня. А след това, Деймън, трябва да си поговорим.

Посочи към тъмния замък пред тях. Деймън се поколеба за миг, озърна се към пустотата и пепелта около тях, после се повлече след

домакина си към отворените врати.

След като Стефан излетя толкова внезапно от стаята, всички останаха да се взираат смаяно след него. Трясъкът на входната врата бе знак, че е напуснал къщата същото толкова бързо. Бони се обгърна с ръце. Цялата трепереше. Тъпичкият глас в дъното на главата ѝ нашепваше, че нещо никак, ама никак не е наред.

Селия първа наруши тишината.

— Интересно... — поде. — Той винаги ли е толкова... напрегнат? Или е нещо свойствено за вампирите?

Аларик се изсмя сухо.

— Вярваш или не, но на мен винаги ми се е струвал много съдържан и разумен. Не си спомням да е бил толкова експанзивен. — Прокара ръка през пясъчнорусата си коса и додаде замислено: — Може би контрастът с брат му го караше да изглежда толкова разумен. Деймън беше доста непредсказуем.

Мередит се намръщи дълбокомислено.

— Не, ти си прав. Стефан обикновено не се държи така. Може би е прекалено емоционален заради заплахата, надвиснала над Елена. Но това няма смисъл, след като... и преди е била в опасност. Дори когато тя умря — той беше съкрушен, но ако не друго, то мъката го направи по-разсъдлив, а не див.

— Но когато Елена беше мъртва — напомни ѝ Аларик, — най-лошото, което можеше да се случи, вече бе станало. Напълно възможно е това, което го прави толкова нервен, да е фактът, че този път не знае откъде идва заплахата.

Бони отпи отнесено от чая си, докато Мередит изхъмка замислено, а Селия повдигна скептично вежди.

— Все още не разбирам какво имаше предвид, когато каза, че Елена е умряла. Да не намекваш, че е възкръснала?

— Да — кимна Мередит. — Тя се превърна във вампир, после бе изложена на слънчева светлина и физически умря. Макар че сега отново е човешко същество.

— Трудно ми е да повярвам във всичко това — заяви Селия категорично.

— Ама наистина, Селия! — възкликна Аларик и вдигна раздражено ръце. — След всичко, което видя, откакто пристигна тук — шалът ти едва не те задуши, след това изписа име, Бони имаше видение, Стефан на практика полетя, за да те спаси — не разбирам защо сега се инатиш и твърдиш, че не вярваш, че едно момиче може да възкръсне. — Млъкна, за да си поеме дъх. — Не исках да прозвуча толкова грубо, но наистина ме изненадваш.

Мередит се подсмихна самодоволно.

— Вярваш или не, но е истина. Елена се върна от мъртвите.

Бони уви една дълга червена къдрица около пръста си. Загледа се в пръста си, който побеля и почервения от стегнатия кичур коса. Елена. Разбира се, говореха за Елена. Всички винаги говореха за Елена. Независимо дали беше с тях, или не, всичко, което останалите правеха или мислеха, постоянно се въртеше единствено около Елена.

— Стефан изглежда убеден, че „той иска теб“ означава Кейлеб, но аз не съм толкова сигурен — обърна се Аларик към цялата група. — От това, което разбрах за виденията на Бони, и от това, което вие, приятели, ми споделихте за тях, те явно никога не са се отнасяли за конкретни неща, които са пред нея. Появата на Кейлеб — ако наистина е бил Кейлеб — може да е обикновено съвпадение. Не мислиш ли и ти така, Мередит?

О, дори не си прави труда да пита мен за виденията, помисли си Бони горчиво. Аз съм само тази, която ги има. Макар че не беше ли винаги така? Тя бе тази, на която всеки гледаше снизходително, едва ли не с пренебрежение.

— Би могло да е съвпадение — промърмори Мередит замислено. — Но ако не е говорила за Кейлеб, тогава за кого? Кой иска Елена?

Бони стрелна изпод мигли Мат, но той се вираше през прозореца, очевидно напълно откъснат от разговора. Беше сигурна, че Мат все още обича Елена, дори и никой от останалите да не подозираше. А това беше много лошо: Мат беше ужасно готин. Можеше да си хване което си поиска момиче за гадже, но явно му беше нужно много време, за да превъзмогне Елена.

Но пък и изглежда никой не можеше да превъзмогне Елена. Половината от момчетата в гимназията „Робърт Е. Лий“ се мотаеха наоколо и зяпаха прехласнато след нея, сякаш тя внезапно ще се обърне и ще падне в прегръдките им. Със сигурност повечето от

момчетата, с които Елена бе излизала, си оставаха малко влюбени в нея, дори след като тя ги бе зарязала и вече не си спомняше имената им.

Не е честно, каза си Бони и уви още по-стегнато косата около пръста си. Всички винаги искаха Елена, а Бони никога не бе имала гадже за повече от две седмици. Какво не ѝ бе наред? Хората винаги ахкаха колко е сладка, колко е очарователна, колко забавна... а после погледите им се плъзваха покрай нея към Елена и като че ли Бони ставаше невидима и никой повече не я забелязваше.

И въпреки че Деймън, невероятният, толкова секси Деймън, я харесваше, понякога, когато не се опитваше да се самозалъгва, знаеше, че и той всъщност не я забелязва.

Аз съм просто добро другарче, това е моят проблем, помисли си мрачно Бони. Елена беше звезда; Мередит беше герой; Бони беше добро другарче.

Селия се покашля.

— Трябва да призная, че съм заинтригувана от появата на имената — поде сковано. — Действително приличат на заплаха. Независимо дали от целенасочените видения на Бони произтича нещо, или не — Бони я удостои с възможно най-злобния си поглед, но Селия го подмина — ние определено трябва да изследваме всички възможни основания или всеки контекст, който можем да открием, за необяснимата поява на имената. Трябва да разберем дали някъде е документирана появата на подобни явления в миналото. Дори, ако щете, това да са надписи върху стена. — Сви леко устни в някакво подобие на усмивка, доволна от шегата си.

— Но какво ще изследваме? — попита Бони, без да иска откликвайки на преподавателския маниер на Селия. — Дори няма да зная къде да започна да търся за подобни неща. В книги за проклетия, може би? Или прокоби? Имате ли нещо подобно в библиотеката си, госпожо Флауърс?

Възрастната жена поклати глава.

— Боя се, че не, скъпа. В моята библиотека, както знаеш, има най-вече книги за билки. Имам и няколко по-специализирани книги, но не мога да се сетя за нищо, което би могло да е полезно за разрешаването на този проблем.

Когато спомена за „по-специализирани книги“, бузите на Бони пламнаха. Помисли си за магическата книга за заклинания за призоваване на ангели, демони и мъртви, която все още бе скрита под дъската на пода в спалнята ѝ. Надяваше се госпожа Флауърс още да не е забелязала липсата ѝ.

След няколко секунди страните ѝ се охладиха достатъчно и тя се осмели да се озърне наоколо, но само Мередит я гледаше, а едната ѝ елегантна вежда бе извита в дъга. Ако Мередит реши, че нещо се крои, нямаше да миряса, докато не изкопчи цялата история от Бони, така че Бони ѝ се усмихна мило и невинно, като кръстоса пръсти зад гърба си за късмет. Мередит повдигна и другата си вежда и я изгледа с дълбоко подозрение.

— Всъщност — продължи Селия — аз имам една позната в университета във Вирджиния, която изучава фолклор и митология. Специалността ѝ е магьосничество, народни магии, проклетия и всякакви такива неща.

— Мислиш ли, че можем да ѝ се обадим? — попита Аларик с надежда.

Селия се намръщи.

— Струва ми се, че ще е по-добре, ако отскоча дотам за няколко дни. Библиотеката ѝ не е толкова добре организирана, както би трябвало да бъде — предполагам, че това е характерно за някой, който изучава легенди и предания, а не научни факти — и може да е нужно известно време, докато се разбере дали съдържа нещо полезно. А и без това мисля, че ще ми се отрази добре да се махна за известно време от града. След като за два дни два пъти се докоснах до смъртта — хвърли многозначителен поглед към Мередит, която се изчерви — започвам да си мисля, че Фелс Чърч не е най-здравословното място за мен. — Погледна към Аларик. — Ако искаш да дойдеш с мен, може да откриеш интересни неща в библиотеката ѝ. Доктор Белтрам е една от най-известните и уважавани експерти в своята област.

— Хм... — Аларик изглеждаше изненадан. — Благодаря, но по-добре да остана тук и да помогна на Мередит. С този изкълчен глезен и всичко останало.

— Ммм-хмм. — Селия отново погледна към Мередит. Мередит, която с всяка изминала секунда изглеждаше все по-доволна и щастлива, откакто Селия обяви заминаването си, не ѝ обърна внимание

и се усмихна на Аларик. — Е, предполагам, че е най-добре да ѝ се обадя и да си приготвя багажа. Няма време за отлагане.

Селия се изправи, приглади лятната си рокля и се запъти към вратата с високо вдигната глава. Докато минаваше, се блъсна леко в масичката близо до стола на госпожа Флауърс и събори плетката ѝ на пода.

Бони изпусна шумно дъх, когато Селия излезе от стаята.

— Ама наистина, що за нахалство! — възмути се Бони.

— Бони — предупреди я Мередит.

— *Зная* — тросна ѝ се Бони. — Можеше поне да каже едно „Извинете“, нали? И какво беше това да кара Аларик да отива с нея в университета във Вирджиния? Та той току-що пристигна. Не те е виждал от месеци. Разбира се, че точно сега няма да замине с нея.

— *Бони* — повтори Мередит със странно задавен глас.

— Какво? — попита Бони, доловила непривичната нотка в гласа ѝ, и се огледа. — О. О! О, не.

Плетката на госпожа Флауърс, която бе паднала на пода, бе повлякла след себе си и чилето прежда, което се бе търкулнало и размотало. И сега в гънките на меката светлорозова нишка всички съвсем ясно можеха да прочетат една дума, изписана върху килима:

Бони.

Когато се озова навън, Стефан си спомни, че Елена бе взела колата му. Затича се към гората, като използва Силата, за да увеличи скоростта си. Тропотът на краката му отекваше: „*Пази я, пази я*“.

Знаеше къде живее Тайлър Смолуд. След като Тайлър нападна Елена по време на бала, той го държеше постоянно под око. Стефан изскочи от гората в края на собствеността на Смолуд.

Семейството притежаваше грозна къща, според мнението на Стефан. Нескопосано подобие на старо южняшко имение, сградата беше твърде голяма за моравата, наред която бе разположена, изобилстваща от ненужни колони и украса в псевдостил рококо. Само един поглед на Стефан му бе достатъчен, за да разбере, че Смолуд имаха повече пари, отколкото вкус, а архитектът, който я бе проектирал, не е имал и понятие от класически форми.

Позвъни на звънеца на входната врата и мигом застина. Ами ако господин или госпожа Смолуд отвореха вратата? Щеше да се наложи да използва внушението, за да изкопчи от тях колкото може повече информация за Кейлеб, а след това да забравят, че Стефан е бил тук. Надяваше се да притежава необходимата Сила за това: не се бе хранил достатъчно, дори и с животинска кръв.

Но никой не се появи. След няколко секунди Стефан изпрати проучващите пипала на Силата си през къщата. Беше празна. Не можеше да влезе вътре, нито да претърси стаята на Кейлеб, както му се искаше. Без покана бе принуден да остане отвън.

Обиколи къщата, като надничаше през прозорците, но не откри нищо необичайно, освен прекаленото изобилие от позлатени рамки и огледала.

Зад къщата откри малка бяла барака. Изпрати Силата си към нея и усети нещо не съвсем... наред. Просто лек оттенък на мрак, усещане за смут и лошо намерение.

Бараката беше заключена с катинар, но за Стефан не бе трудно да го счупи. А и след като никой не живееше тук, нямаше нужда от

покана, за да влезе.

Първото нещо, което видя, беше лицето на Елена. Изрезки от вестници и снимки бяха закачени навсякъде по стените: Елена, Бони, Мередит, самият Стефан. Върху пода имаше пентаграм с още снимки и рози.

Увереността на Стефан, че нещо не беше наред, се засили. Елена беше в опасност. Като разпрати Силата си напред, отчаяно търсейки и най-малката дيريا от нея, той отново се затича.

Докато се отдалечаваше от цветарския магазин, Елена прехвърляше в ума си разговора със Стефан.

Какво ставаше с него, откакто се бяха върнали във Фелс Чърч? Имаше чувството, че съществуваше някаква част от него, до която не я допускаше, криеше от нея. Припомни си самотата, просмукващото се, замайващо чувство на изолация, което бе доловила, когато го целуна. Дали загубата на Деймън бе причина за промяната у Стефан?

Деймън. Само мисълта за него бе достатъчна, за да й причини почти физическа болка. Променчивият, труден, красив Деймън. Опасен. Любящ, посвоему. Мисълта за името му, изписано с водни растения през краката на Мередит, се мярна в съзнанието ѝ.

Не знаеше какво означава това. Но нямаше надежда. Трябваше да престане да се самозалъгва. Беше видяла Деймън да умира. При все това изглеждаше невъзможно, че някой толкова необикновен, силен и привидно непобедим като Деймън, би могъл да си отиде толкова бързо и лесно. Но тъкмо това се бе случило, нали? Тя би трябвало да знае, че много често смъртта не е придружена от грандиозно представление, че обикновено идва тогава, когато най-малко я очакваш. Знаеше го, преди всичко това... преди цялата тази *бъркотия* с вампири, върколаци и зли, загадъчни противници. От години знаеше всичко за внезапността и лекотата, с която настъпваше смъртта, още когато беше само нормалната Елена Гилбърт, която не вярваше в нищо свръхестествено, нито дори в хороскопи или предсказания за бъдещето, най-малко пък в чудовища.

Погледна към седалката до нея, където лежеше букетът розови рози, който бе купила за Маргарет. А до тях се виждаше семпла връзка

незабравки. *Като че ли бих могла някога да забравя*, помисли си девойката.

Елена си спомняше как през един обикновен неделен следобед се прибираще у дома с колата, заедно с родителите си и бебето Маргарет. Беше красив и слънчев есенен ден, листата на дърветата край шосето бяха започнали да се багрят в червено и златно.

Бяха излезли да обядват в малък ресторант извън града. Маргарет, на която вече й никнеха зъби, беше капризна и раздражителна и те се редуваха да я разхождат напред-назад по верандата пред заведението, докато останалите се хранеха. Но в колата беше притихнала и дремеше, а светлите й дълги мигли се затваряха за все по-дълго и по-дълго.

Спомняше си, че баща й шофираше, а радиото бе нагласено на местната станция, за да може да хване новините. Майка й се бе извърнала, за да погледне Елена на задната седалка, сапфирените й очи бяха същите като на Елена. Златистата й коса, тук-там прошарена със сиви нишки, бе прибрана във френска плитка, елегантна и практична. Тя се усмихна и каза:

— Знаеш ли какво си мисля, че ще е хубаво?

— Какво? — попита Елена и също й се усмихна. В този миг видя странно проблясване високо в небето и се наведе напред, без да отговори. — Татко, какво е това? — Посочи нагоре.

Последното, което Елена си спомняше, бяха звуците: ахането на баща й и скърцането на спирачките. Всичко след това беше пълен мрак, докато Елена се събуди в болницата с леля Джудит до леглото си. Тогава узна, че родителите й са мъртви. Бяха починали преди парамедиците да успеят да ги извадят от колата.

Преди да възстановят Фелс Чърч след разрухата, пазителите казаха на Елена, че тя е трябвало да умре при катастрофата, а родителите й да оживеят. Блясъкът в небето е бил тяхната кола, а Елена бе разсеяла баща си във възможно най-лошия момент, причинявайки смъртта на хора, които не е трябвало да умират.

Сега усещаше цялата тежест на случилото се, измъчваше я вина, задето е оцеляла, изгаряше от гняв към пазителите. Погледна към часовника на таблото. Все още имаше достатъчно време до началото на рецитала на Маргарет. Отби колата от шосето и навлезе в паркинга на гробището.

Елена паркира колата и пое забързано през новата част на гробището, понесла китката незабравки. Птиците чуруликаха весело над главата ѝ. Толкова много неща се бяха случили в това гробище през изминалата година. Бони бе преживяла едно от първите си видения сред тези надгробни камъни. Стефан я бе последвал тук, наблюдавайки я тайно, докато тя си мислеше колко страхотно е новото момче в училище. Деймън едва не бе удавил стария скитник под моста. Катрин бе преследвала Елена извън гробището с мъгла, лед и всевиждащо и вседостигащо зло. И, разбира се, Елена бе изблъскана от моста, за да намери смъртта си в ледените води на реката близо до гробището в края на онзи първи живот, който сега ѝ се струваше преди цяла вечност.

Елена мина покрай мраморния паметник на загиналите в Гражданската война жители на Фелс Чърч и пое надолу по сенчестата долчинка, където бяха погребани родителите ѝ. Малкият букет от диви цветя, който двамата със Стефан оставиха преди два дни, вече бе увехнал. Девойката го хвърли и постави незабравките на негово място. Почисти малко мъх, полепнал върху името на баща ѝ.

Чу се съвсем леко хрущене на чакъла по пътеката зад нея и Елена бързо се извърна. Нямаше никой.

— Просто съм нервна — промърмори на себе си. Гласът ѝ отекна странно високо в притихналото гробище. — Няма защо да се тревожа — додаде по-твърдо.

Отпусна се върху тревата край гробовете на родителите си и плъзна пръсти по буквите, изписващи името на майка ѝ върху надгробния камък.

— Здравейте — промълви момичето. — Зная, че мина доста време, откакто за последен път седях тук и говорих с вас. Съжалявам. Случиха се ужасно много неща... — Преглътна. — Съжалявам също, защото разбрах, че не вие е трябвало да умрете при катастрофата. Помолих пазителите да... да ви върнат обратно, но те казаха, че сега сте на по-добро място и те не могат да променят това. Иска ми се... Радвам се, че сте щастливи, където и да сте, но все още много ми липсвате.

Елена въздъхна, отдръпна ръка от камъка и я покара през тревата в краката си.

— Нещо отново ме преследва — продължи нещастно. — Предполагам, че преследва всички нас, но докато беше в транс, Бони каза, че аз съм го довела тук. А по-късно заяви, че той искал мен. Не зная дали двама различни хора — или каквото и да е — ни преследват, или е само един. Но като че ли винаги лошите неща се фокусират върху мен. — Завъртя стръкче трева между пръстите си. — Искане ми се нещата да са по-прости за мен, така както е при другите момичета.

Понякога... съм толкова щастлива да имам Стефан и толкова доволна, че мога да помогна да се защити Фелс Чърч, но... много е трудно. — В гърлото ѝ се надигна ридание и тя побърза да го преглътне. — И... Стефан винаги е с мен, но имам чувството, че вече не го познавам изцяло, особено след като вече не мога да чета мислите му. Той е толкова напрегнат и сякаш през цялото време полага усилия да се контролира...

Нещо се размърда зад нея, едва доловимо движение. Елена почувства топъл, влажен бриз, който лъхна тила ѝ като дихание.

Извърна рязко глава. Кейлеб бе клекнал зад нея, толкова близо, че двамата почти допряха носовете си. Тя изкрещя, но Кейлеб затисна устата ѝ с длан, заглушавайки вика.

Ръката на Кейлеб беше гореща и тежка върху устните ѝ и Елена задращи по нея с ноктите си. Той я улови здраво с другата си ръка и я задържа неподвижна, а пръстите му се забиха в рамото ѝ.

Елена се бореше бясно, мятеше ръце и заби с всичка сила юмрук в корема на Кейлеб. Ухапа силно ръката му, затискаща устата ѝ. Кейлеб се дръпна рязко назад, бързо я пусна и притисна ухапаната ръка към гърдите си. Веднага щом устата ѝ се освободи, тя закрепця с пълно гърло.

Кейлеб отстъпи от нея и вдигна ръце нагоре в знак, че се предава.

— Елена! — рече. — Елена, толкова съжалявам. Но нямах намерение да те изплаша. Просто не исках да крещиш.

Елена го гледаше предпазливо, докато дишаше тежко.

— Какво правиш тук? — попита го. — Защо се промъкваш зад гърба ми, след като не си искал да ме изплашиш?

Кейлеб сви рамене. Изглеждаше леко засрамен.

— Тревожех се за теб — призна, пхна ръце в джобовете си и сведе глава. — По-рано през деня се разходих до Топлите извори и видях теб и приятелите ти. Те тъкмо те измъкваха от водата и ми се стори, че ти не дишаш. — Взря се в нея през дългите си златисти мигли.

— Толкова се тревожиш за мен, че реши да ме сграбчиш и да запушиш устата ми с ръка, за да не крещя? — попита Елена. Кейлеб сведе още по-ниско глава и се почеса засрамено по тила.

— Не разсъждавах разумно — призна си. — Ти изглеждаше толкова бледа. Но отвори очи и седна. Мислех да слеза долу и да видя дали си добре, но твоят приятел хукна нагоре по пътеката към мен, сякаш се канеше да ми се нахвърли и предполагам, че просто се изплаших. — Внезапно се ухили. — Обикновено не съм такъв пъзльо — уточни Кейлеб. — Но той приличаше на *откачен*.

Елена се почувства внезапно обезоръжена. Рамото още я болеше от хватката на Кейлеб, но ѝ изглеждаше толкова искрен в извинението си, толкова засрамен от постъпката си.

— Както и да е — продължи младежът, приковал в нея искрените си светлосини очи, — пътувах с колата обратно към къщата на леля ми и чичо ми, когато разпознах колата ти на паркинга на гробището. Влязох, защото исках да поговоря с теб и да се уверя, че си добре. И тогава, когато те приближих, ти седеше в тревата и говореше, и предполагам, че съм се засрамил. Не исках да те прекъсвам, не исках да нахлувам в нечий интимен свят, затова просто изчаках. — Отново наведе смутено глава. — А вместо това те изплаших до смърт, което едва ли е най-добрият начин да общуваш с някого. Наистина съжалявам, Елена.

Сърцето на Елена бе възвърнало нормалния си ритъм. Каквито и да бяха намеренията на Кейлеб, очевидно не смяташе да я напада отново.

— Всичко е наред — успокои го тя. — Ударих си главата в подводна скала. Но вече съм добре. Сигурно съм ти се сторила доста странна да седя тук и да си мърморя нещо сама. Понякога идвам тук, за да поговоря с родителите си. Това е всичко. Те са погребани тук.

— Не е странно — рече той тихо. — Понякога аз също говоря с родителите си. Когато се случи нещо и ми се иска да са с мен, започвам да им разказвам за това и така имам чувството, че наистина са с мен. — Преглътна с усилие. — Годиците минават, ала те не спират да ти липсват, нали?

В Елена се стопи и последният остатък от гняв, когато видя тъгата, изписана върху лицето му.

— О, Кейлеб — отрони тя и се протегна, за да докосне ръката му.

С периферното си зрение улови някакво движение и Стефан изникна изневиделица. Хвърли се към тях.

— Кейлеб! — изрева той, сграбчи другото момче за ризата и го хвърли на земята. Кейлеб нададе вик на изненада и болка.

— Стефан, не! — извика Елена.

Стефан се извъртя и я погледна. Очите му бяха твърди, а кучешките зъби дълги и остри.

— Той не е такъв, за каквото се представя, Елена — изрече със зловещо спокоен глас. — Той е опасен.

Кейлеб бавно се изправи на крака, като се подпря на надгробния камък. Взираше се в острите дълги зъби на Стефан.

— Какво става? — попита. — Какво *си* ти?

Стефан се обърна към него и почти небрежно го събори отново на земята.

— Стефан, престани! — изписка Елена, неспособна повече да съдържа истерията в гласа си. Посегна да улови ръката му, но не успя. — Ще го нараниш!

— Той *иска* теб, Елена! — изръмжа Стефан. — Разбираш ли? Не можеш да му вярваш.

— Стефан — замоли се Елена, — чуй ме. Той не прави нищо лошо. Ти го *знаеш*. Той е човек. — В очите ѝ запариха сълзи и девойката ги преглътна. Сега не беше време да плаче и хленчи. Сега трябваше да е хладнокръвна и разумна и да попречи на Стефан да изгуби самообладание.

Кейлеб се олюля, лицето му се сгърчи от болка и този път налетя тромаво към Стефан със зачервено лице. Обви едната си ръка около врата му и го дръпна настрана, но Стефан с лекота го запрати отново на земята.

Вампирът се надвеси заплашително над поваленото момче, което се взираше в него от тревата.

— Не можеш да се биеш с мен — изсъска Стефан. — Аз съм посилен от теб. Мога да те изгоня от този град или със същата лекота да те убия. И ще го сторя, ако ме накараш да мисля, че е необходимо. Няма да се поколебая.

Елена сграбчи Стефан за ръката.

— Престани! Престани! — изкрещя тя. Дръпна го към себе си и го извърна, за да може да го погледне в очите, да стигне до него през пелената на гнева му.

Дишай, помисли си отчаяно. Трябваше да успокои страстите тук и се опита да овладее гласа си, да го накара да прозвучи разумно и убедително.

— Стефан, не зная какво мислиш, че става с Кейлеб, но само се спри за минута и помисли.

— Елена, погледни ме — рече Стефан. Очите му бяха потъмнели от напирашите емоции. — Зная, абсолютно съм сигурен, че Кейлеб е зло. Той е опасен за нас. Трябва да се отървем от него, преди той да

има шанс да ни унищожи. Не бива да му даваме възможност да се добере до нас като го чакаме пръв да направи своя ход.

— Стефан... — заговори Елена. Гласът ѝ трепереше и една странно разумна, безпристрастна част от нея отбеляза, че сигурно така се чувстваш, когато най-любимият ти човек полудее.

Не знаеше какви ще са следващите ѝ думи, но още преди да си отвори устата, Кейлеб отново се изправи. Отстрани върху лицето му имаше дълга резка, а русата му коса бе сплъстена и прашна.

— Махай се — промърмори мрачно Кейлеб, докато пристъпваше към Стефан. Накуцваше леко, но стискаше в дясната си ръка камък колкото човешки юмрук. — Ти не можеш просто... — Вдигна заплашително камъка.

— Престанете и двамата! — изкрещя Елена, опитвайки се да прозвучи заповеднически като разлютен генерал, за да ги накара да ѝ се подчинят.

Но Кейлеб вдигна камъка и го хвърли право в лицето на Стефан.

Стефан го избегна с лекота, движейки се прекалено бързо, за да го види Елена, сграбчи Кейлеб за китката и с едно грациозно движение го метна във въздуха. За миг сякаш се задържа във въздуха, лек и безтегловен като бостанско плашило, захвърлено от задната част на някой пикап, после се удари със зловещо изхрущяване в мраморния монумент в памет на загиналите през гражданската война. Последва глухо тупване, когато се стовари върху земята в подножието на статуята, и застина.

— Кейлеб! — изкрещя Елена ужасено. Изтича към него, проправяйки си път между храстите и туйките трева, заобикалящи паметника.

Очите на момчето бяха затворени, а лицето му бе смъртно бледо. Елена видя фините сини вени върху клепачите му. Върху земята под главата му бързо се образуваше локва кръв. Върху лицето му се виждаше широка ивица прахоляк и тази прах, заедно с дългата червена резка върху бузата му внезапно ѝ се сториха едно от най-сърцераздиращите неща, които бе виждала. Той не помръдваше. Девойката не бе сигурна дали диша.

Тя се свлече на колене и затърси непохватно пулса на шията му. Отдъхна си от облекчение, когато усети под пръстите си равномерното туптене на сърцето му.

— Елена. — Стефан я бе последвал до Кейлеб. Отпусна ръка върху рамото ѝ. — Моля те, Елена.

Елена поклати глава, отказвайки да го погледне и отблъсна ръката му. Бръкна в джоба си за телефона.

— Мили Боже, Стефан — заговори тя със скован и насечен тон, — можеше да го убиеш. Трябва да се махнеш оттук. Ще кажа на полицаите, че съм го намерила така, но ако те видят, ще разберат, че двамата сте се били. — Преглътна мъчително, когато осъзна, че прашната ивица върху ризата на Кейлеб бе отпечатък от ръката на Стефан.

— Елена — замоли се Стефан. Страданието в гласа му я накара най-после да се обърне към него. — Елена, ти не разбираш. Трябваше да го спра. Той беше заплаха за теб. — Зелените му очи я умоляваха и Елена трябваше да напрегне цялата си воля, за да не се разплаче.

— Трябва да си тръгнеш — настоя тя. — Върви си у дома. По-късно ще говоря с теб. — *Не наранявай никой друг*, помисли си и прехапа устни.

Стефан прикова поглед в нея за един дълъг момент и накрая се предаде.

— Обичам те, Елена. — Извърна се и изчезна сред дърветата, през най-старата и дива част на гробището.

Елена пое дълбоко дъх, изтри очите си и набра 911.

— Станал е инцидент — съобщи тя с паникьосан глас, когато се обади операторката. — Намирам се в гробището на Фелс Чърч край Двайсет и трето шосе, до мемориалния паметник на загиналите в Гражданската война, близо до новите гробища. Намерих някой... изглежда са го ударили и е изгубил съзнание...

— Елена — поклати глава леля Джудит, докато нагласяваше огледалото за обратно виждане. — Не зная защо все на теб се случват подобни неща, но ти постоянно се озоваваш в странни ситуации.

— Аз ли не го зная. — Елена се отпусна в седалката до шофьора в колата на леля си и подпря глава на ръцете си. — Благодаря ти, че ме взе, лельо Джудит. Не съм в състояние да шофирам след пребиваването ми в болницата с Кейлеб и всичко останало. — Преглътна. — Съжалявам, че в крайна сметка пропуснах рецитала на Маргарет.

Леля Джудит потупа коляното на племенницата си с хладната си ръка, без да откъсва поглед от пътя.

— Казах на Маргарет, че Кейлеб е пострадал и ти е трябвало да се погрижиш за него. Тя разбра. Но в момента се тревожа за теб. Сигурно е било шок да намериш някого така, особено след като си разбрала, че го познаваш. Какво точно се случи?

Елена сви рамене и повтори лъжата, която бе казала на полицаите.

— Просто го открих да лежи там, когато отидох на гроба на мама и татко. — Елена се прокашля преди да продължи. — В болницата казаха, че ще го задържат няколко дни. Смятат, че е получил лошо мозъчно сътресение и искат да са сигурни, че няма вътрешен мозъчен кръвоизлив. Докато пътувахме с линейката, той дойде в съзнание за кратко, но беше замаян и не помнеше какво се е случило. — Кое то беше голям късмет, помисли си девойката. Ами ако беше казал, че е бил нападен от гаджето на Елена Гилбърт, с чиито зъби станало нещо странно. Ако беше заявил, че гаджето ѝ е чудовище? Миналата есен отново щеше да се повтори.

Леля Джудит се намръщи съчувствено и поклати глава.

— Е, Кейлеб е късметлия, че си отишла там. Можел е да лежи с дни, преди някой да го открие.

— Да, късметлия е — съгласи се Елена с глух глас. Завъртя края на тениската между пръстите си и се изненада като видя, че под дрехите все още е с банския си костюм. Имаше чувството, че пикникът този следобед е бил преди милиони години.

Тогава се стресна от нещо, което леля ѝ Джудит бе казала.

— Какво имаш предвид с това, че е можело да лежи там с дни, преди някой да го намери? Ами чичо му и леля му?

— След като ти ми се обади, се опитах да се свържа с тях, но изглежда от известно време Кейлеб е бил сам. Когато най-после ги открих, се оказа, че са във ваканция извън града и честно казано не ми се сториха особено загрижени за племенника си, дори след като ги осведомих какво се е случило. — Въздъхна тежко. — Утре ще отида на свиждане и ще му занеса малко цветя от градината ни, за които той толкова усърдно се грижи. Предполагам, че ще се зарадва.

— Ъхъ — съгласи се Елена вяло. — Останах с впечатлението, че е дошъл да остане с леля си и чичо си, защото били разстроени от изчезването на Тайлър.

— Може би — рече леля Джудит сухо, — но изглежда, че семейство Смолуд вече са доста добре. Заявиха, че според тях Тайлър щял да се прибере у дома, когато е добре и реши, че е готов. Онова момче винаги е било малко извън контрол. Струва ми се, че Кейлеб се тревожи за Тайлър много повече от майка му и баща му.

Тя отби от шосето и пое по алеята за коли към къщата им. Елена я последва вътре, където завариха Робърт да чете вестник край кухненската маса.

— Елена, изглеждаш изтощена — отбеляза той, сгъна вестника и я погледна загрижено. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърна сковано момичето. — Просто денят бе дълъг. — Помисли си, че никога в живота си не е омаловажавала толкова дадено нещо.

— Ами, Маргарет си легна, но ние ти запазиме от вечерята — рече леля Джудит и пристъпи към хладилника. — Има пилешка яхния и салата. Сигурно умираш от глад.

Но внезапно на Елена ѝ се повдигна. Досега бе потискала чувствата си за Стефан и нападението му над Кейлеб, отпъждайки образите, за да може да се справи с полицията, персонала в болницата

и семейството си. Обаче беше уморена и ръцете ѝ трепереха. Знаеше, че няма да може още дълго да запази самообладание.

— Не искам нищо — промълви и направи крачка назад. — Не мога... не съм гладна, лельо Джудит. Въпреки това ти благодаря. Само ще се изкъпя и ще си легна. — Извърна се и пристъпи забързано към вратата.

— Елена! Трябва да хапнеш нещо! — чу тя раздраженото подвиквано на леля си, докато се качваше по стълбите.

— Джудит, остави я — разнесе се плътният глас на Робърт.

Елена се мушна в банята и затвори вратата след себе си.

Двете с Маргарет ползваха банята в коридора и тя се зае да вади играчките на сестра си от ваната, като се стараяше да не мисли за нищо: розово гумено пате, пиратски кораб, комплект разноцветни пластмасови чаши. Глупаво усмихнатото пурпурно морско конче я гледаше с изрисуваните си сини очи.

След като изпразни ваната, Елена пушна горещата вода и изля щедро количество от ухаещата на праскови пяна за вана. Етикетът върху шишето обещаваеше, че ще успокои духа ѝ и подмлади кожата ѝ. Успокояващо и подмладяващо звучеше добре, макар че Елена се съмняваше доколко може наистина да очаква от едно шише с пяна за баня.

Когато ваната се напълни и покри с дебел слой пяна, тя се съблече бързо и пристъпи вътре. Отначало се опари, но започна да се отпуска леко, като постепенно свикаше с температурата.

След като се почувства комфортно, се излегна по гръб във водата. Косата ѝ плуваше отгоре като на морска русалка, звуците от къщата се заглушаваха от водата, покриваща ушите ѝ и тя най-после се отдаде на мислите, които дълго отбягваше.

От очите ѝ потекоха сълзи и се затъркаляха по страните ѝ, смесвайки се с уханната пенеста вода. Беше повярвала, че когато се завърне у дома, всичко отново ще бъде нормално и отново ще заживеят добре, както преди. Когато тя и приятелите ѝ принудиха пазителите да ги изпратят обратно и да променят нещата, да съживят мъртвите, да поправят счупеното, да възстановят всичко така, както би било, ако нищо опасно не се бе докоснало до Фелс Чърч, тя бе помислила, че животът ѝ отново ще стане прост и лесен. Ще има семейството си, приятелите си, своя Стефан.

Но нямаше да се получи, нали? Нищо нямаше да е лесно и просто, не и в живота на Елена.

Веднага щом се завърна в града, още първия ден, когато пристъпи под лъчите на лятното слънце на Фелс Чърч, нещо тъмно, зло и свръхестествено започна да преследва нея и приятелите ѝ.

А колкото до Стефан... Господи... Стефан. Какво ставаше с него?

Когато затвори очи, отново видя Кейлеб да лети във въздуха и чу онова ужасно тупване, прозвучало толкова окончателно, когато главата на Кейлеб се удари в мраморния мавзолей. Дали Кейлеб щеше да се възстанови напълно? Ами ако това мило, невинно момче, чиито родители бяха починали и го бяха изоставили, също както нейните бяха умрели и я бяха изоставили, остане завинаги инвалид заради Стефан?

Стефан. Как се бе превърнал в някой, способен на подобна жестокост? Стефан, който се чувстваше виновен заради животните, чиято кръв пиеше — горските гълъби, зайци и сърни? Стефан, когото познаваше с най-съкровените дълбини на душата си, който мислеше, че не крие нищо от нея — онзи Стефан никога не би наранил човешко същество по този начин.

Елена остана да лежи във ваната, докато водата изстина и сълзите ѝ пресъхнаха. После стана, изпусна водата от ваната, изсуши косата си, изми зъбите си, облече нощницата си, извика „лека нощ“ на леля Джудит и Робърт и си легна. Не искаше да пише в дневника си. Не и тази нощ.

Угаси лампата и остана да лежи по гръб, вперила поглед в мрака — същия мрак, помисли си тя, черен като очите на Деймън.

Деймън беше чудовище и тя го знаеше — беше убивал, макар и не толкова безгрижно, както се преструваше; беше манипулирал хората и се бе наслаждавал на това; беше преследвал и мразил Стефан стотици години — но в същото време тя бе видяла и изгубеното малко момче, което държеше заключено в себе си. Той я бе обичал и тя го обичала, а той бе умрял.

Обичаше Стефан. Отчаяно, предано и безгранично, в това нямаше съмнение. Обичаше искреността в очите му, гордостта му, изтънчено вежливите му маниери, почтеността и интелигентността му. Обичаше го заради това че отхвърляше чудовището, спотаено в него,

същото онова чудовище, тласнало толкова вампири към ужасяващи постъпки. Обичаше тъгата у него — заради миналото му, заради омразата и ревността му към Деймън, за отвратителните неща, които бе видял. Обичаше надеждата, която винаги избуяваше в него, силната воля, която Стефан притежаваше и която му позволяваше да се сражава с мрака.

Освен всичко това обичаше самия Стефан. Но се страхуваше.

Смяташе, че го познава отвътре и отвън, че може да вижда до най-дълбоките и тайни кътчета на душата му. Ала това вече не беше вярно. Не и откакто пазителите я лишиха от силите ѝ, прекъснаха телепатичната им връзка и я превърнаха отново в обикновено момиче.

Елена се обърна и зарови лице във възглавницата. Вече знаеше истината. Без значение какво бяха направили пазителите за нея, тя никога нямаше да бъде нормално момиче. Животът ѝ никога нямаше да е прост. Трагедията и ужасът щяха винаги да я преследват.

И последно: Елена не можеше да стори нищо, за да промени съдбата си.

— Бисквитки — оповести Аларик мрачно. — Бони мисли, че би могла да преглътне няколко бисквитки. Само за да запази силите си.

— Бисквитки, разбрах — отвърна Мередит и затършува из шкафовете в кухнята на госпожа Флауърс за купа за разбиване. Тупна върху плота голяма купа от китайски порцелан, която навярно бе по-стара от нея, и надникна в хладилника. Яйца, мляко, масло. Брашно във фризера. Ванилия и захар в шкафа.

— Я се погледни! — възкликна Аларик възхитено, когато Мередит отвори пакетче масло. — Дори нямаш нужда от рецепта. Има ли нещо, което не умееш?

— Много неща — отвърна Мередит, разтапяща се в топлината на погледа му.

— С какво мога да ти помогна?

— Можеш да вземеш друга купа за бъркане, да смесиш две чаши брашно и една чаена лъжичка бакпулвер — изреди Мередит. — Ще разбия маслото с другите съставки в тази купа, а след това ще ги смесим.

— Разбрах. — Аларик намери купа и мерилни чашки и започна да отмерва съставките. Мередит наблюдаваше силните му загорели ръце, които уверено сипваха брашното. Аларик има страхотни ръце, помисли си девойката. Раменете му също бяха хубави, както и лицето. Всъщност целият беше красив.

Осъзна, че изпива с поглед гаджето си, вместо да разбърква, и усети как страните ѝ пламват, въпреки че никой не я гледаше.

— Ще ми подадеш ли мерилните чашки, когато свършиш с тях?

Той ѝ ги подаде.

— Зная, че става нещо страшно и аз също искам да закрилям Бони — заяви той и се усмихна леко, — но мисля, че тя малко се възползва от ситуацията. Обича всички да я глежат.

Мат се спусна по стълбите и влезе в кухнята.

— Мисля, че Бони трябва да пийне малко чай, след като излезе от ваната — оповести той. — Госпожа Флауърс прави заклинания за закрила в спалнята на Бони, но каза, че имала смес от лайка и розмарин, които били подходящи за успокояващ чай. Трябва да сложим и мед.

Мередит се съсредоточи върху разбъркването на сместа за бисквитките, а Мат кипна вода и внимателно отмери от изсушените билки и меда, за да приготви чая според точните наставления на госпожа Флауърс. Когато най-после свърши със суетенето около напитката, Мат взе внимателно в ръка чашката и чинийката от фин порцелан.

— Я чакай, може би е по-добре да взема целия чайник — реши. — Мередит, сигурна ли си, че Бони е взела от къщи всичко, от което се нуждае? — попита, докато търсеше табла, за да ги носи.

— Остана в къщата близо половин час. Взех всичко, което искаше — отвърна Мередит, — а ако сме пропуснали нещо, сигурна съм, че госпожа Флауърс ще ни обслужи.

— Добре — кимна Мат. Хубавото му лице беше напрегнато, докато взимаше таблата, без да не разлее нищо. — Просто искам да съм сигурен, че Бони ще е добре.

Излезе от кухнята и Мередит се заслуша в стъпките му нагоре по стълбата. След като се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, двамата с Аларик избухнаха в смях.

— Да, тя определено се възползва от ситуацията и се глези — рече Мередит, когато спря да се смее.

Аларик я притегли към себе си. Сега лицето му бе сериозно и съсредоточено. Момичето затаи дъх. Когато бяха толкова близо, можеше да види скритите златисти точки в лешниковите му очи и двамата се чувстваха така, сякаш споделяха тайна, известна само на Мередит.

— Харесва ми как се грижиш за приятелката си — довери ѝ Аларик с нисък глас. — Това, което най-много ми харесва, е, че ти *знаеш*, че тя прекалява, за да види какво ще направиш за нея, и се смееш, но въпреки това ще ѝ дадеш всичко, от което се нуждае. — Намръщи се леко. — Не, това не е съвсем вярно. Обичам това, че съумяваш да откриеш забавната страна в тази ситуация, ала това, което най-много обичам, е колко добре се грижиш за всички, които можеш.

— Придърпа я още по-близо. — Предполагам, че най-вече обичам *теб*, Мередит.

Мередит го целуна. Как е могла да се тревожи, че Селия би могла да застане между тях? Все едно мъгла застилаше очите ѝ, така че да не може да види истината: Аларик беше луд по нея.

След минута тя се отскубна от прегръдките му и се зае отново с бисквитките.

— Ще ми подадеш ли тавата? — попита Аларик и застина за миг.

— Добре... — промърмори младият мъж.

Като затвори очи, Мередит призова цялата си сила. Трябваше да му каже. Беше обещала на себе си, че ще го стори.

Той ѝ подаде тавата и тя се зае да загребва и излива в нея със супена лъжица тестото.

— Трябва да ти кажа нещо, Аларик — заговори Мередит.

Аларик замръзна до нея.

— Какво е то? — В гласа му прозвуча предпазлива нотка.

— Ще ти прозвучи невероятно.

Той се изсмя кратко.

— По-невероятно от всичко друго, което се случи, откакто се... — Беше трудно да го каже. — Аз произлизам от семейство на ловци на вампири. През целия си живот съм обучавана да се бия. Предполагам, че да се грижа за хората, е семейна черта. — Усмихна се неуверено.

Аларик се взираше слисано в нея.

— Кажете нещо — обади се след малко Мередит.

Той отметна косата от очите си и се огледа като обезумял.

— Не зная какво да кажа. Изненадан съм, че досега никога не си ми го казвала. Мислех... — замълча, — че се познаваме много добре.

— Семейството ми... — поде Мередит нещастно. — Те ме накараха да се закълна, че ще запазя тайната ни. Никога не съм го казвала, на никого. До преди няколко дни.

Аларик затвори очи за миг и ги притисна силно с длани. Когато ги отвори, изглеждаше по-спокоен.

— Разбирам. Наистина разбирам.

— Почакай — продължи Мередит. — Има и още. — Тавата бе пълна и тя се огледа за нещо, с което да запълни ръцете си, докато говори. Избра една кърпа за чинии и започна да я извива нервно между пръстите си. — Спомняш ли си, че Клаус е нападнал дядо ми?

Аларик кимна.

— Е, преди няколко дни открих, че той е нападнал и мен и е откраднал брат ми — брат, за чието съществуване не знаех — отвел го е със себе си и го е превърнал във вампир. А от мен е направил — тогава съм била само на три — нещо като полувампир. Живо момиче, но такова, което трябва да яде кървавица и понякога има... остри зъби като на котка.

— О, Мередит... — Лицето на Аларик изразяваше огромно съчувствие, когато пристъпи към нея с разтворени ръце. *Към мен, отбеляза Мередит. Не се отдръпна, не се изплаши.*

— Почакай — възпря го тя. — Елена поиска от пазителите да променят всичко и животът да стане такъв, какъвто би бил, ако Клаус никога не се бе появявал тук. — Остави кърпата за чинии. — Така че това никога не се е случило.

— Какво? — изуми се Аларик, вперил поглед в нея.

Девојката кимна, а по лицето ѝ се разля безпомощна, смутена усмивка.

— Дядо ми е умрял в старчески дом във Флорида преди две години. Аз имам брат — когото, за нещастие, не си спомням — бил е изпратен в пансион, когато сме били на дванайсет и е постъпил в армията, когато е навършил осемнайсет. Очевидно е проблемното дете в семейството. — Пое дълбоко дъх. — Аз не съм вампир. Нито дори наполовина вампир. Не и сега.

Аларик продължаваше да се взира в нея.

— Леле — промълви. — Почакай. Това означава ли, че Клаус още е жив? Може ли сега да дойде тук, да преследва семейството ти?

— Мислих за това — доволна да премине към практичната страна на нещата. — Не *смятам*. Елена помоли пазителите да променят Фелс Чърч, така че все едно Клаус никога не е идвал тук. Тя не поиска от тях да променят *Клаус* и битието му. Що се отнася до него, мисля, че е логично да е дошъл много отдавна и сега да е мъртъв. — Усмихна се неуверено. — Поне се надявам.

— Значи си в безопасност — заключи Аларик, — поне дотолкова доколкото един ловец на вампири може да бъде. Това ли трябваше да ми кажеш? — Когато Мередит кимна, той се протегна и отново я взе в обятията си. Задържа я здраво притисната до гърдите си. — Бих те обичал и с острите ти зъби. Но се радвам за теб.

Мередит затвори очи. Беше длъжна да му каже, да разбере как би реагирал, ако пазителите не бяха променили всичко. Заля я огромна топла вълна на задоволство.

Аларик притисна устни към косата ѝ.

— Почакай — отново го възпря тя и той я пусна и я погледна въпросително.

— Бисквитките — засмя се Мередит, сложи ги във фурната и нагласи таймера на десет минути.

Целуваха се, докато таймерът не иззвъня.

— Сигурна ли си, че ще си добре сама? — попита Мат разтревожено, застанал до леглото на Бони. — Ще съм долу, ако се нуждаеш от нещо. Или може би трябва да остана тук. Бих могъл да спя на пода. Зная, че хъркам, но ще се опитам да се сдържа, кълна се.

Бони му се усмихна храбро.

— Ще бъда добре, Мат. Много ти благодаря за всичко.

Мат ѝ хвърли последен загрижен поглед, потупа я неловко по ръката и излезе от стаята. Бони знаеше, че се мята и върти в леглото си, обмисляйки как да осигури безопасността ѝ. Нищо чудно накрая да легне да спи на пода пред вратата ѝ, помисли си тя и се размърда доволно в леглото.

— Приятни сънища, скъпа моя — пожела ѝ госпожа Флауърс, заела мястото му край леглото на Бони. — Очертала съм около теб магически кръг с всички защитни заклинания, които зная. Надявам се чаят да ти хареса. Отварата е мой специалитет.

— Благодаря ви, госпожо Флауърс — отвърна Бони. — Лека нощ.

— Ти май изпитваш доста голямо удоволствие от всичко това — подхвърли Мередит, когато се появи с чиния с бисквити. Накуцваше, но твърдо отказа да ползва бастун или патерица, след като глезенът ѝ бе превързан.

Всъщност... Бони се вгледа внимателно в приятелката си. Страните ѝ бяха зачервени, а обичайно пригладената ѝ коса бе разрешена. *Мисля, че тя е много щастлива от заминаването на Селия за университета във Вирджиния*, каза си Бони със самодоволна усмивка.

— Просто се опитвам да поддържам висок дух — отвърна Бони с дяволита усмивка. — А и нали знаеш поговорката: „Когато животът ти дава лимони, направи си лимонада“. Моята лимонада е да имам на разположение Мат, който се опитва да изпълни всичките ми желания. Жалко, че няма повече момчета около нас.

— Не забравяй за Аларик — напомни ѝ Мередит. — Той ми помогна да направя бисквитите. Освен това в момента проучва всякаква информация, която може да е свързана с това.

— А, значи всички ме гледат и обслужват, точно както ми харесва — пошегува се Бони. — Казах ли ти колко ми се услади вечерята, която ми приготви? Всичките ми любими ястия... все едно е рожденият ми ден. Или последната ми вечеря — додаде вече с по-сериозен тон.

Мередит се намръщи.

— Сигурна ли си, че не искаш да остана тук? Зная, че полагаме всички усилия, за да пазим къщата, но не знаем срещу какво се борим. И само защото последните две нападения се случиха през деня, докато всички бяхме наоколо, това не означава непременно, че винаги ще е така. Ами, ако това незнайно зло, каквото и да е то, успее да се промъкне през защитите ни?

— Всичко ще е наред, нищо няма да ми се случи — увери я Бони. Разумът ѝ я предупреждаваше, че е в опасност, ала странно, не се боеше. Намираще се в една къща с всички хора, на които вярваше, и които изцяло се бяха посветили на осигуряване на безопасността ѝ. Освен това имаше план за нощта — нещо, което не можеше да осъществи, ако Мередит спи в стаята ѝ.

— Сигурна ли си? — засуети се Мередит.

— Да — отвърна Бони категорично. — Ако тази нощ предстои да ми се случи нещо лошо, щях да го знам предварително, нали? Защото съм медиум и получавам предупреждения за подобни неща.

— Хммм — промърмори Мередит и повдигна едната си вежда. За миг изглеждаше сякаш се кани да възрази. Бони не откъсваше твърдия си поглед от нея. Накрая приятелката ѝ остави чинията с бисквити върху масичката до леглото до чайника, който Мат бе донесъл по-рано, дръпна завесите на прозореца и се огледа притеснено, за да види дали не е пропуснала нещо.

— Добре тогава — кимна тя. — Аз съм в съседната стая, ако се нуждаеш от мен.

— Благодаря, Мет. Лека нощ. — Веднага щом дръжката щракна, Бони се протегна в леглото и отхапа от още топлата бисквита. Вкусно.

Върху устните ѝ бавно разцъфтя усмивка. Сега беше центърът на вниманието, все едно беше героиня от викторианската епоха, чезнеца от неизлечима болест. Бяха ѝ казали да си избере любимата стая от многото спални в пансиона и тя бе предпочела тази. Беше очарователна стая с кремав тапет на розови шарки и легло от кленово дърво, с елегантно извити табли в двата края.

Мат през цялата вечер не се отдели от нея, Госпожа Флауърс се суетеше около нея, разбухваше възглавниците ѝ, предлагаше билковите си отвари, а Аларик най-съвестно проучваше за защитни заклинания във всички гримоари, които успя да открие. Дори Селия, която винаги беше доста скептична и подигравателна относно „виденията“ ѝ, обеща, преди да замине, да се обади веднага, щом открие нещо полезно.

Бони се обърна настрани и вдъхна аромата на чая на госпожа Флауърс. Тук, в тази уютна стая, беше невъзможно да повярва, че се нуждае от закрила, че дори в тази секунда би могла да е в опасност.

Но дали наистина беше? Какъв бе срокът, след като се изпишеше нечие име? Селия бе нападната един час, след като името ѝ се изписа. Мередит пострада един ден след появата на името ѝ. Може би нещата започваха да се развиват по-бавно. Може би Бони нямаше да е в опасност чак до утре на обяд. Или следващата седмица. А името на Деймън се появи преди нейното.

Кожата на Бони настръхна при спомена за името на Деймън, изписано с водните растения. Деймън беше мъртъв. Тя го бе видяла да умира — всъщност той бе умрял заради нея (макар че всички останали, в загрижеността си за Елена, изглежда го бяха забравили). Но появата на името му трябваше да означава *нещо*. И тя бе решена да узнае точно какво е.

Ослуша се. Чуваше как Мередит се движи в съседната стая, а равномерното тупкане навярно означаваше, че тренира с бойната си тояга. От долния етаж пък долитаха приглушените гласове на Мат, Аларик и госпожа Флауърс, разговарящи в кабинета.

Бони можеше да чака. Наля си чаша чай, отхапа друга бисквита и размърда доволно пръстите на краката си по меките розови чаршафи.

Харесваше ѝ да е свръхестествен инвалид.

Един час по-късно бе приключила с чая и всички бисквити, а къщата тънеше в тишина. Време беше.

Измъкна се от леглото. Дългите крачоли на щампованата ѝ пижама се развяха около глезените ѝ. Бони отвори чантата, в която бе донесла необходимите си вещи за пренощуването. Докато Мередит я чакаше на долния етаж в дома ѝ, тя бе взела изпод дъската на пода томчето „Прекосяване на границите между живите и мъртвите“, кутия кибрит, сребърен нож и четири свещи, от които се нуждаеше за ритуала. Сега ги извади от чантата и нави килимчето пред леглото, за да коленичи на пода.

Тази нощ нищо нямаше да я спре. Щеше да достигне до Деймън. Може би той можеше да ѝ каже какво става. Или може той да се намираще в някаква опасност на мястото, където отиваха мъртвите вампири, и трябваше да бъде предупреден.

Във всеки случай той много ѝ *липсваше*. Бони отпусна рамене и обви за миг ръце около себе си. Смъртта на Деймън я бе *наранила*, не че някой бе забелязал. Вниманието и симпатиите на всички бяха отправени към Елена. Както обикновено.

Бони се върна към работата си. Запали бързо първата свещ, покапа малко восък върху пода, за да я закрепим, като я постави от северната си страна.

— Огън на севера, защити ме — прошепна момичето. После запали останалите по посока, обратна на часовниковата стрелка: черна на север, бяла на запад, черна на юг, бяла на изток. Когато защитният кръг се затвори около нея, тя стисна очи и остана притихнала няколко минути и се концентрира, за да достигне до силата в центъра на съществуването си.

Когато отвори очи, пое дълбоко дъх, взе сребърния нож, и бързо, за да не се изплаши и разколебае, сръза дланта на лявата си ръка.

— Ох! — простена тя и обърна длан, за да покапят капки кръв на пода пред нея. След това потопи пръстите на дясната си ръка в кръвта и намаза по малко върху всяка една от свещите.

Кожата ѝ я засмъдя болезнено, когато магията се надигна около нея. Сетивата ѝ се изостриха и тя долови леки движения във въздуха, сякаш в полезрението ѝ се появяваха и изчезваха проблясъци светлина.

— Обръщам се към теб през мрака — занарежда тя. Нямаше нужда да поглежда в книгата; беше научила наизуст тази част. — С моята кръв те викам; с огъня и среброто те викам. Чуй ме през студа отвъд гроба. Чуй ме през сенките отвъд нощта. Призовавам те. Нуждая се от теб. Чуй ме и ела!

Всичко в стаята застина с неподвижността на очакването, все едно някакво огромно същество бе затаило дъх. Бони имаше чувството, че е обградена от публика, замряла в нетърпението си. Булото между световите щеше да се повдигне. Не се съмняваше.

— Деймън Салваторе — изрече ясно. — Ела при мен.

Нищо не се случи.

— Деймън Салваторе — повтори Бони, този път по-неуверено, — ела при мен.

Напрежението, усещането за вълшебство в стаята започнаха да се разсейват, като че ли невидимата публика тихо се изнизваше в мрака.

Въпреки това Бони *знаеше*, че магията е сполучила. Изпитваше странното, абсолютно чувство за прекъсване, все едно говореше по телефона и сигналът от мобилния оператор внезапно бе изчезнал. Нейното повикване бе предадено, беше сигурна в това, но на другия край нямаше никого. Само че какво означаваше това? Дали душата на Деймън просто... си бе отишла?

Изведнъж Бони чу нещо. Едва доловимо дишане, сякаш се бе откряла невидима пролука в безкрая на времето.

Имаше някой точно зад нея.

Космите на тила ѝ настръхнаха. Не беше прекъснала защитния кръг. Нищо нямаше да може да прекоси този кръг, със сигурност не и дух, но който и да беше зад нея, се намираще в кръга, толкова близо до Бони, че почти се докосваха.

Бони замръзна. После бавно отпусна ръка и затърси ножа.

— Деймън? — прошепна момичето несигурно.

— Деймън не желае да говори с теб — прозвуча нисък глас зад гърба ѝ. Тембърът му бе сладък като мед, ала в същото време с отровен привкус, лукав и странно познат.

— Защо не? — попита Бони с треперещ глас.

— Той не те обича — отвърна гласът с мек, убедителен тон. — Никога дори не е забелязвал присъствието ти, освен ако не е искал

нещо от теб. Или може би само е искал да накара Елена да ревнува. Знаеш го.

Бони преглътна, твърде изплашена, за да се извърне, твърде ужасена, за да види на кого принадлежи гласът.

— Деймън забелязва само Елена. Деймън обича само Елена. Дори сега, когато е мъртъв и изгубен за нея, той няма да чуе твоя зов — продължи да реди гласът напевно. — Никой не те обича, Бони. Всички обичат Елена и на нея това ѝ харесва. Елена пази всички за себе си.

Очите на Бони запариха и една-единствена сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Никой никога няма да те обича — прошепна гласът. — Не и когато застанеш до Елена. Защо иначе си мислиш, че всички гледат на теб само като приятелка на Елена? През цялото време, докато бяхте в училище, тя бе огряна от слънцето, а ти винаги си била скрита в нейната сянка. Елена се погрижи да е така. Тя не може да понася да споделя с някого вниманието на околните.

Думите отекваха в съзнанието на Бони и внезапно нещо в нея се размърда. Леденият ужас, сковал я само до преди минути, се разтопи, отстъпвайки място на засилващ се гняв.

Гласът беше прав. Как така никога досега не го бе проумяла? Елена беше приятелка на Бони само защото Бони бе отражение на собствената ѝ красота, на блясъка ѝ. Тя я използваше от години, без да ѝ пука за чувствата на Бони.

— Тя се интересува само от себе си — изхлипа Бони. — Защо никой не го осъзнава? — Избута книгата настрани и тя събори черната свещ откъм северната страна, прекъсвайки кръга. Фитилът запуши, засъска и всички останали свещи също угаснаха.

— Аххх — измърка доволно гласът и в същото време нишки тъмна мъгла започнаха да се процеждат от ъглите на стаята. Страхът ѝ се завърна така бързо, както се бе изпарил. Бони се извъртя, стиснала ножа, готова да се изправи срещу гласа, ала там нямаше никой — само тъмна, безформена мъгла.

В гърдите ѝ се надигна истерия, изправи се на крака и се запрепъва към вратата. Но мъглата се движеше бързо и много скоро Бони цялата бе обгърната от нея. Нещо падна и издрънча върху пода. Тя не можеше да вижда на повече от няколко сантиметра пред себе си.

Отвори уста и се опита да извика, но мъглата се спусна върху устните ѝ, превръщайки вика ѝ в приглушено стенание. Усети как пръстите, стиснали ножа, се разтварят и той тупна с глух звук на пода. Зрението ѝ се замъгли. Бони се опита да повдигне крака си, но не можа да помръдне.

Тогава, заслепена от мъглата, тя изгуби равновесие и полетя напред към тъмнината.

Когато отвори очи, Елена откри, че се намира в нечий таван. Широките дървени дъски на пода и ниските наклонени покривни греди бяха покрити с прах, а дългото помещение бе затрупано с вехтории: хамак, шейни, ски, кашони с надписи, надраскани с черен маркер: *украса за Коледа, детски играчки, зимни дрехи на Би*. Върху по-големите предмети бяха метнати мушамы, които, съдейки по формите им, навярно бяха мебели — дивани, бюфети, столове, маси.

На пода в другия края на стаята беше проснат стар матрак. В единия му край имаше смачкана мушама, все едно някой го бе използвал като импровизирано легло и го бе отметнал, след като е станал.

Бледите ивици светлина проникваха през пролуките и краищата на дървените капаци на малкия прозорец в близкия край на тавана. Чу се тихо шумолене, сякаш някое мишле тършуваше в скривалището си зад покритите мебели.

Обстановката ѝ бе странно позната.

Елена погледна към далечния край на тавана и видя, без ни най-малко да се изненада, че Деймън седи върху стария матрак, изпънал дългите си крака в черни панталони и подпрял лакти върху коленете си. Въпреки неудобната си поза, изглеждаше все едно се е излегал грациозно.

— Местата, на които се срещаме, стават все по-малко и по-малко изискани — отбеляза Елена сухо.

Деймън се засмя и вдигна ръце в знак на опровержение.

— Ти избираш местата, принцесо — отвърна лениво. — Това е твоето шоу. Аз просто ти правя компания в приключението. — Млъкна и се замисли. — Добре, това не е напълно вярно — призна си, — но ти избираш местата. Между другото, къде се намираме?

— Не знаеш ли? — възмути се Елена престорено. — Това място е много специално за нас, Деймън! Толкова пълно със спомени! Ти ме доведе тук веднага, след като станах вампир, не помниш ли?

Той се огледа.

— О, да. Таванът на къщата, където бе отседнал учителят. Удобно убежище за тогава, но си права — изисканата обстановка ни подхожда много повече. Може ли за следващия път да предложи един хубав замък? — Потупа матрака до себе си.

Докато прекосяваше помещението, Елена се зачуди за миг колко реалистичен до най-малките подробности е сънят ѝ. С всяка стъпка под краката ѝ се надигаха малки облачета прах. Усещаше се леката миризма на плесенясало: не си спомняше някога да е усещала миризма в съня си, преди тези видения с Деймън.

Когато седна на матрака, миризмата на плесен се усили. Тя се сгуши по-близо до Деймън, отпусна глава на рамото му, а коженото му яке изшумоля леко, когато обви ръка около нея. Елена затвори очи и въздъхна. Чувстваше се защитена и в безопасност в обятията му — чувства, които досега не бе свързвала с Деймън, но бяха приятни.

— Липсваш ми, Деймън — промълви девойката. — Моля те, върни се при мен.

Деймън облегна страна върху главата ѝ и тя вдъхна уханието му, на кожата му и сапуна му, както и странния, но приятен мирис на гора, специфичен за Деймън.

— Аз съм тук, при теб — рече той.

— Не и в действителност — въздъхна Елена и очите ѝ отново се наляха със сълзи. Побърза да ги изтрие с опакото на ръката си. — Напоследък ми се струва, че май не правя нищо друго, освен да плача. Макар че когато съм тук, с теб, се чувствам по-сигурна. Но това е само сън. И това чувство няма да продължи дълго.

Деймън настръхна.

— По-сигурна? — повтори с напрегната нотка в гласа. — Не се ли чувстваш сигурна, когато не си с мен? Нима малкото ми братче не се грижи както трябва за теб?

— О, Деймън, не можеш да си представиш — поде Елена. — Стефан... — Пое дълбоко дъх, зарови глава в шепи и се разрида.

— Какво има? Какво се е случило? — попита Деймън остро. Когато Елена не отговори, а само продължи да плаче, той взе ръцете ѝ и нежно, но твърдо ги отдръпна от лицето ѝ. — Елена, погледни ме — настоя. — Случило ли се е нещо със Стефан?

— Не — отрони Елена през сълзи. — Ами, всъщност, да, но... и аз наистина не зная какво е станало с него, но той се промени. — Деймън се взираше настойчиво в нея. Тъмните му като нощта очи бяха приковани в нейните и тя направи усилие, за да се овладее. Мразеше да се държи така, да е толкова слаба и жалка, да хленчи на нечие рамо, вместо хладнокръвно и разумно да намери решение на възникналия проблем. Не искаше Деймън, дори Деймън в съня ѝ, който беше само плод на подсъзнанието ѝ, да я вижда такава. Подсмъркна и отново изтри очите си.

Деймън пхна ръка във вътрешния джоб на коженото си яке и ѝ подаде бяла носна кърпичка. Тя я погледна удивено, сетне отмести поглед към него, а той само сви рамене.

— Понякога се държа като старомоден джентълмен — заяви с безизразна физиономия. — Стотици години на ленени кърпички. Някои навици умират трудно.

Елена издуха носа си и попи страните си. Не знаеше какво да прави с подгизналата кърпичка — струваше ѝ се просташко да я връчи отново на Деймън — така че продължи да я мачка и върти между пръстите си, докато усилено мислеше.

— А сега ми кажи какво става. Какво не е наред със Стефан? Какво се е случило с него? — подкани я Деймън.

— Ами... — започна Елена бавно, — не зная какво не е наред със Стефан и не зная да се е случило нещо, което да го промени, за което ти вече да не знаеш. Може би е просто реакция на твоята... сецаш се. — Внезапно ѝ се стори откачено да говори за смъртта на Деймън, когато той седеше до нея — някак си неучтиво — но Деймън ѝ кимна да продължи. — За него беше много тежко. А през последните два дни беше още по-напрегнат и особен. И тогава, по-рано тази вечер, бях на гроба на родителите си на гробището... — Разказа на Деймън за нападението на Стефан над Кейлеб. — Най-лошото е, че никога не съм подозирала за съществуването на подобна страна в характера на Стефан — завърши тя. — Не се сецам за нито една основателна причина той да се нахвърли така на Кейлеб — само твърдеше, че Кейлеб ме иска и е опасен. Обаче Кейлеб не е направил нищо... а Стефан изглеждаше толкова неразумен, толкова жесток. Все едно в него се бе вселил някой друг.

Очите на Елена отново плувнаха в сълзи и Деймън я притегли по-близо. Галеше косите ѝ и обсипваше с нежни целувки лицето ѝ. Елена затвори очи и постепенно се отпусна в ръцете му. Деймън я прегърна по-силно, а целувките му станаха по-бавни и по-страстни. Сетне обхвана лицето ѝ със силните си, нежни ръце и впи устни в нейните.

— О, Деймън — промърмори тя. Това бе по-живо и истинско от всеки друг сън. Устните му бяха меки и топли, загатващи за съвсем лека грубост и тя имаше чувството, че се разтваря в него. — Почакай. — Той я целуна по-настойчиво, но когато тя се отдръпна, я пусна.

— Почакай — повтори момичето и се изправи. Някак си се бе отпуснала назад и наполовина лежеше върху стария мухлясал матрак с Деймън, а краката ѝ се бяха преплели с неговите. Отдръпна се от него в другия край на матрака. — Деймън, това, което става със Стефан, ме плаши. Но това не означава... Деймън, аз все още обичам Стефан.

— Обичаш и мен, знаеш го — заяви Деймън нехайно. Тъмните му очи се присвиха. — Няма да се отървеш толкова лесно от мен, принцесо.

— Наистина те обичам — призна Елена. Сега очите ѝ бяха сухи. Помисли си, че навярно бе изплакала сълзите си, поне засега. Когато заговори, гласът ѝ бе доста спокоен. — Предполагам, че винаги ще те обичам. Но ти си мъртъв. — *А Стефан е моята истинска любов, ако трябва да избирам между двама ви*, додаде мислено, но не го изрече на глас. Какъв бе смисълът? — Съжалявам, Деймън — продължи, — но ти си отиде. А аз винаги ще обичам Стефан, но сега изведнъж започнах да се страхувам от него, от това, което би могъл да направи. Не зная какво ще стане с нас. Мислех си, че всичко ще е по-лесно, след като отново се приберем у дома, но продължават да се случват ужасни неща.

Деймън въздъхна и се отпусна върху матрака. За миг остана мълчалив и загледан в тавана.

— Слушай — рече накрая, като склочи пръсти върху гърдите си. — Ти винаги си подценявала вродената жестокост у Стефан.

— Той не е жесток! — възрази Елена разпалено. — Той дори не пие човешка кръв.

— Не пие човешка кръв, защото не иска да е жесток и брутален. Не *желае* никого да нарани. Но, Елена — Деймън се пресегна и улови

ръката ѝ, — малкото ми братче има избухлив характер и аз го зная най-добре.

Елена потръпна. Знаеше, че когато са били хора, Стефан и Деймън са се убили един друг в изблик на гняв заради предполагаемата смърт на Катрин. Кръвта на Катрин течеше и във вените на двамата и през онази нощ двамата бяха възкръснали като вампири. Гневът и ревността им за изгубената им любов бяха погубили и двамата.

— Както и да е — продължи Деймън, — колкото и да ми боли да го призная, Стефан никога не би те наранил и не би наранил някой друг без основателна причина. Не и без причина, която ти би одобрила. Не и сега. Той може да е избухлив, но има съвест. — Подсмихна се самодоволно и добави: — Дразнеца, лицемерна съвест, но е част от него. А и той те обича, Елена. За него ти си целият свят.

— Може би си прав — съгласи се Елена. Искане ми се ти да си там с мен. — Погледна го. Изведнъж се почувства като сънено, доверчиво, но уморено дете. — Деймън, иска ми се да не си мъртъв. Моля те, върни се при мен.

Деймън се усмихна и я целуна нежно. Но след това се отдръпна и Елена почувства, че сънят се променя. Опита се да се вкопчи в мига, но той отлетя и Деймън отново бе изгубен за нея.

— Моля те, бъди внимателен, Деймън. — Бронзовото чело на Сейдж бе порязано от тревожни бръчки.

Не се случваше често мускулестият пазител на входа на крепостта да изглежда разтревожен — или да говори друг език — но откакто Деймън се бе надигнал от пепелта и смъртта, Сейдж му говореше меко и ясно на английски, отнасяйки се към вампира така, сякаш всеки миг щеше да се счупи.

— Аз обикновено съм внимателен — увери го Деймън, облегат на стената на това, което наричаха мистичен асансьор, поради липса на по-добър термин. — Освен ако, разбира се, не се изявявам като бляскав и неустрашим храбрец. — Думите бяха истина, но в ушите на Деймън собственият му глас звучеше дрезгаво и несигурно.

Сейдж изглежда също бе доловил нещо нередно и красивото му лице отново помръкна от тревога.

— Знаеш, че можеш да останеш тук колкото пожелаеш.

Деймън се облегна на голата бяла стена.

— Трябва да вървя — рече отпаднало, може би за милионен път.
— Тя е в опасност. Но ти благодаря за всичко, Сейдж.

Без Сейдж нямаше сега да е тук. Силният вампир го изкъпа, даде му дрехи — стилни черни дрехи с точния размер — нахрани го с кръв и го пои с гъстото вино „Черна магия“, докато Деймън се отдръпна от ръба на смъртта, над който бе надвиснал, и отново осъзна кой е.

Но... Деймън не се чувстваше като себе си. В него имаше странна празнота и болка, сякаш бе оставил нещо зад себе си, погребано дълбоко под пепелта.

Сейдж продължаваше да се мръщи, втренчен в него със сериозно и загрижено изражение. Деймън се овладя и внезапно озари приятеля си с бляскавата си усмивка.

— Пожелай ми късмет — рече.

Усмивката помогна и лицето на по-възрастният вампир се отпусна.

— *Bonne chance, mon ami* — отвърна той. — Пожелавам ти най-големия късмет на света.

Отново двуезичен, помисли си Деймън. *Сигурно изглеждам по-добре.*

— Фелс Чърч — прокълнтя гласът му в пустошта. — Съединени американски щати, света на смъртните. Някъде, където мога да се скрия.

Вдигна ръка в тържествен поздрав към Сейдж и натисна единствения бутон на асансьора.

Елена се събуди в мрак. Мислено набързо направи машинална проверка: гладки, памучни чаршафи, ухаещи на омекотител, бледа светлина, процеждаща се от прозореца вдясно, върху долния край на леглото, лекото похъркване на Робърт, от спалнята им с леля Джудит в другия край на коридора. Нейната стара позната стая. Отново у дома.

Въздъхна дълбоко. Не се чувстваше толкова отчаяна, както когато си легна; нещата все още изглеждаха зле, но би могла да признае, че съществуваше възможност някой ден да се подобрят. Но

очите ѝ бяха подути и зачервени, а гърлото ѝ бе възпалено от плач. Деймън толкова много ѝ липсваше.

Една дъска на пода изскърца. Елена застина. Познаваше това поскърцване. Това бе високото, протестно стенание, което дъската издаваше, ако стъпиш по средата ѝ. Имаше някой в стаята.

Елена остана да лежи неподвижно, обмисляйки всички възможности. Стефан щеше да се обади веднага, щом чуеше въздишката ѝ. Дали Маргарет не се прокрадваше тихо, за да се пъкне в леглото до Елена?

— Маргарет? — попита тихо девойката.

Нямаше отговор. Елена наостри уши и ѝ се стори, че долавя нечие бавно, тежко дишане.

Внезапно лампата върху бюрото ѝ светна и Елена бе временно заслепена от ярката светлина. Виждаше единствено силуета на тъмна фигура.

Зрението ѝ се проясни. В подножието на леглото, с лека усмивка на изваяното си лице и бдителни тъмни очи, като че ли не бе сигурен, че ще е добре дошъл, се извисяваше фигура в черно одеяние.

Деймън.

Елена не можеше да си поеме дъх. Смътно осъзнаваше, че отваря и затваря уста, но не бе способна да издаде нито звук. Ръцете и краката ѝ моментално се вцепениха.

Деймън ѝ отправи почти срамежлива усмивка — което бе странно, защото Деймън никога не е бил особено срамежлив — и сви рамене.

— Е, принцесо? Искаше да съм тук с теб, нали?

Сякаш гуменият обръч, който я стягаше, се разкъса и Елена скочи от леглото, за да се хвърли в обятията на Деймън.

— Истински ли си? — изхлипа тя. — Това истинско ли е? — Целуна го страстно, а той отвърна на целувката ѝ със същия плам. *Усещаше* го съвсем реален — хладната кожа на лицето и якето, изненадващата мекота на устните му под нейните.

— Ето ме тук — промърмори той в косата ѝ и я притегли поблизо към гърдите си. — Истински съм, кълна ти се.

Елена отстъпи назад и го зашлеви силно през лицето. Деймън я изгледа гневно и вдигна ръка, за да разтрие пламналата си буза.

— Оох! — простена, а сетне устните му се извиха в дразнеща полуусмивка. — Не мога да твърдя, че беше неочаквано — шамаросван съм от жените много по-често, отколкото мислиш, че е възможно — но това едва ли може да се нарече хубаво посрещане на отдавна изгубен любим, скъпа.

— Как можа? — избухна Елена. Сега очите ѝ бяха сухи и искряха от гняв. — Как *мога*, Деймън? Всички те оплакахме. Стефан беше съсипан. Бони обвинява себе си. Аз... аз... част от сърцето ми умря. От колко дълго ни наблюдаваш? Нима всичко това беше някаква шега за теб? Смя ли се, докато ни гледаше как плачем?

Деймън потръпна.

— Скъпа моя принцесо, не се ли радваш да ме видиш отново?

— Разбира се, че се радвам! — тропна възмутено Елена с крак. Пое дълбоко дъх и малко се поуспокои. — Но, Деймън, какво ти става?

Всички мислехме, че си умрял! Умрял *завинаги*, а не, че ще цъфнеш в спалнята ми след няколко дни, изглеждащ напълно здрав! *Какво става?* Това дело на пазителите ли е? Когато ги умолявах да те съживят, те заявиха, че не могат, че щом веднъж го сполети, смъртта за вампира е постоянна.

Деймън я удостои с искрена, весела усмивка.

— Е, ти най-добре от всички би трябвало да знаеш, че смъртта невинаги е за постоянно.

Елена сви рамене и обви ръце около себе си.

— Те ми обясниха, че било различно, когато аз съм се върнала от мъртвите — продължи с отпаднал глас, разкъсвана от вилнеещите в душата ѝ чувства. *Защото си в шок*, подсказа ѝ мъдро тънък гласец от едно затънтено кътче на съзнанието ѝ. — Мистични неща, нали се сещаш. Времето ми още не било дошло. Хей! — Ръгна го с пръст. — Сега човек ли си? Аз бях човек, когато се върнах.

Деймън потрепери театрално.

— Бог да ми е на помощ. Преживях достатъчно, когато онова китсуне, което се меси там, където не му е работа, ме превърна в смъртен. Благодаря на небесата — или на който и да е — че този път не ми се налага да търся благосклонна вампирска принцеса, която да ме превърне отново във вампир. — Усмихна се срамежливо на Елена. — Както винаги, смуча кръв, скъпа. — Погледна врата ѝ. — Като заговорихме за това, доста съм гладен...

Елена го зашлеви отново, макар че този път много по-нежно.

— Престани, Деймън!

— Сега може ли да седна? — попита той и когато тя кимна, се настани в долния край на леглото и я придърпа да седне до него. Елена се вгледа питащо в очите му, после плъзна нежно пръсти по остриите му скули, изваяните устни, меката гарвановочерна коса.

— Ти *беше* мъртъв, Деймън — пророни тихо момичето. — Зная го. Видях те да умираш.

— Да — потвърди той и въздъхна. — Почувствах, че умирам. Беше ужасно болезнено и ми се стори, че хем продължи цяла вечност, хем свърши за няколко минути. — Потрепери. — Макар че и тогава бе останала малка частица от мен — Елена кимна — и Стефан ми каза, каза на онази малка частица да отлети. А ти държа частицата — държа мен — и ми каза да затворя очи. И тогава и тази последна частица си

отиде, а с нея и болката. И тогава... аз се върнах. — Тъмните очи на Деймън се разшириха, когато си припомни чудото.

— Но как? — попита Елена.

— Спомняш ли си звездната сфера?

— Как бих могла да я забравя? Та тя бе в основата на проблемите ни с китсуне. Тя се изпари, когато аз... О, Деймън, аз използвах моите *Криле на разрушението* върху дървото, издигащо се на луната в Долния свят. Но те разрушиха и звездната сфера и аз трябваше да отида при пазителите, за да спася Фелс Чърч. *Крилете на разрушението* бяха... никога не бях виждала, нито изпитвала подобно нещо. — Тя потрепери.

— Видях в какво си превърнала онази луна — усмихна се леко Деймън. — Ще се почувстваш ли по-добре, мой прекрасен ангел, ако знаеш, че ме спаси, когато ти използва Силите си по този начин и разруши звездната сфера?

— Не ме наричай така — свъси се Елена. Съществата, които най-много приличаха на истинските ангели, бяха пазителите, а тя нямаше хубави спомени от тях. — И по какъв начин те спасиха *Крилете на разрушението*?

— Обясняват ли учителите в съвременното училище какво представлява кондензацията? — попита Деймън с високомерно изражение, което винаги надяваше, когато критикуваше дразнещо нейния свят, сравнявайки го с този, в който бе отрасъл. — Дали сега се набляга само на сексуалното обучение, съпричастието и посредствените романи, или учениците получават и малко научни познания? Зная, че са зарязали латинския и гръцкия заради театъра и осъзнаването на ролята на личността. — Тонът му бе пропит от презрение.

Елена си каза да не се хваща на въдицата му. Вместо това скръсти прилежно ръце в скута си.

— Мисля, че си изостанал с няколко десетилетия. Но, моля те, о, мъдрецо, предположи, че образованието ми не включва връзката между кондензацията и възкресяването от мъртвите, и ме просвети.

— Чудесно — подсмихна се Деймън. — Харесвам да видя млада жена, която уважава по-възрастните и по-умните. — Елена повдигна предупредително вежди към него. — Както и да е — продължи той, — течността в звездната сфера, чистата магия, не изчезна. Не е толкова

лесно да се отървеш от една силна магия. Когато атмосферата се охлади, магията се преобразува от пара обратно в течност и закапа върху мен ведно с дъжда от пепел. В мен с часове се просмукваше чиста Сила и постепенно се преродих.

Ченето на Елена увисна.

— Онези *подлеци*! — избухна Елена възмутено. — Пазителите ме увериха, че си умрял завинаги и взеха всички съкровища, с които ги подкупихме. — В главата ѝ се мярна мисълта за последното съкровище, което още притежаваше — бутилката, пълна с вода от Фонтана на вечната младост и живот, скрита на горната полица в дрешника ѝ, но тя побърза да я пропъди. Дори пред себе си не смееше да признае за онова скрито съкровище за повече от миг. Страхуваше се, че пазителите ще разберат, че го притежава, а тя не можеше да го използва... поне не още, а може би никога.

Деймън повдигна рамо.

— Доколкото съм чул, понякога пазителите лъжат. Но е вероятно този път да са смятали, че казват истината. Те не знаят всичко, макар да си дават вид, че са всезнаещи. А китсуне и вампирите са малко извън тяхната област на познание.

Той ѝ разказа как се е събудил, погребан дълбоко под пепелта и калта, проправил си е път с нокти и зъби към повърхността, докато накрая се озовал върху безлюдна луна, без да знае кой е, нито какво се е случило с него и как едва не умрял отново, но Сейдж го спасил.

— А после какво? — попита Елена нетърпеливо. — Как си спомни всичко? Как се върна на Земята?

— Ами — поде Деймън и върху устните му заигра нежна усмивка, — това е забавна история. — Бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади грижливо сгъната бяла ленена кърпичка. Елена примигна. Приличаше на същата кърпичка, която ѝ бе дал в съня. Деймън забеляза изражението ѝ и се усмихна още по-широко, все едно знаеше откъде я е разпознала. Разгъна кърпичката и я подаде на Елена.

Сред гънките ѝ се гушеха два кичура коса. Много позната коса, осъзна Елена. Двете с Бони бяха отрязали по един кичур от косите си и ги бяха оставили върху тялото на Деймън, защото искаха да оставят част от себе си с него, тъй като не можеха да вземат тялото му от пустата луна. Пред нея сега лежеше един кичур червена къдрава коса и един вълнист кичур златисторуса коса, блестящи и лъскави, все едно

бяха отрязани от току-що измити коси, а не бяха изоставени сред свят, посипан от пепел.

Деймън се взираше в кичурите с изражение, в което се преплитаха нежност и отчасти благоговение. Елена си помисли, че никога досега не го е виждала да гледа толкова открито, почти обнадеждено.

— Силата от звездната сфера спаси и тези — обясни той. — Отначало бяха почти изпепелени, но после се възстановиха. Държах ги и ги изучавах, кътах ги с обич и спомените за вас започнаха да се връщат. Сейдж ми каза името ми и то ми прозвуча сякаш ми принадлежи, но не можех да си припомня нищо друго за себе си. Но докато държах тези кичури коса, постепенно започнах да се сещам кои сте вие, през какво сме преминали заедно и всичките неща, които аз... — Замълча за миг. — Това, което знаех за теб и чувствах към теб, тогава се спомних и малкото червено птиченце, а след това всичко се отприщи като пълноводен поток към мен и аз отново станах себе си.

Извърна се настрани и лицето му изгуби сантименталното си изражение, а погледът му отново стана хладен и леко присмехулен, сякаш се бе засрамил. После сгъна кърпичката с кичурите коса и я пъкна внимателно в джоба на якето си.

— Е — рече припряно, — след това Сейдж ми зае дрехи, достави ми това, което ми липсваше и ме отпрати обратно във Фелс Чърч, И ето ме сега тук.

— Обзалагам се, че е бил смаян — отбеляза Елена — и възторжен. — Вампирът, пазител на портите между световите, беше скъп приятел на Деймън, единственият му *приятел*, който Елена познаваше, освен самата нея. Познатите на Деймън по-често бяха врагове или почитатели, отколкото приятели.

— Той беше много доволен — призна Деймън.

— Значи чак сега се върна на земята?

Деймън кимна.

— Е, пропусна доста неща, които се случиха тук. — Елена се впусна да му описва събитията от последните няколко дни, като започна с името на Селия, изписано с кръв, и завърши с откарването на Кейлеб в болницата.

— Брей! — подсвирна Деймън. — Но предполагам, че проблемът не е само в това, че малкото ми братче се е нахвърлило като

побесняло върху Кейлеб? Защото, както се досещаш, това може да е само изблик на ревност. Ревността винаги е била най-големият грях на Стефан. — Изрече последното със самодоволно свиване на устните, а Елена го сръга нежно в ребрата.

— Не принизявай Стефан — смъмри го, а вътрешно се усмихна. Толкова беше хубаво, че отново може да се кара на Деймън. Той наистина отново беше старият вбесяващ, предизвикателен и прекрасен Деймън. Деймън се бе върнал.

Почакай. О, не.

— Ти също си в опасност! — ахна девойката, припомняйки си внезапно, че отново можеше да ѝ бъде отнет. — Днес името ти се появи, изписано с водораслите, които държаха Мередит под водата. Не знаехме какво може да означава това, защото те смятахме за мъртъв. Но след като си жив, изглежда, че ти си следващата мишена. — Направи пауза. — Освен ако пропадането през повърхността на онази луна да е било нападението срещу теб.

— Не се тревожи за мен, Елена. Ти навярно си права, че атаката върху луната е била моят „инцидент“. Но опитите им не са били много успешни, нали? — промърмори Деймън замислено. — Сякаш това, каквото и да е то, не се опитва много усърдно да ни убие. Имам смътно подозрение какво може да причинява всичко това.

— Имаш ли? — удиви се Елена. — Каж ми.

Деймън поклати глава.

— Засега е само лек проблясък. Нека се уверя.

— Но, Деймън — замоли го Елена, — дори лекият проблясък е много повече, отколкото останалите от нас успяха да се сетят. Ела с мен утре сутринта и разкажи на всички за това. Така заедно може да измислим какво да предприемем.

— О, да — потрепери престорено Деймън. — Ти, аз, Мет и ловецът на вампири — страхотна компания, няма що. Плюс лицемерно праведният ми брат и малката червенокоса вещица. И старата вещица и учителят. Не, ще направя някои собствени проучвания. А има и нещо по-важно, Елена — продължи той, пронизвайки я с тъмния си поглед, — няма да казваш на никого, че съм жив. Особено на Стефан.

— Деймън! — възрази Елена. — Ти не знаеш колко е съсипан Стефан, смятайки те за мъртъв. Трябва да му кажеш, че си добре.

Деймън се усмихна кисело.

— Мисля, че навярно част от Стефан се радва, че съм отстранен от картинката. Той няма причина да ме иска тук. — Елена поклати енергично глава в знак на отрицание, но той продължи: — Истина е. Но може би е време нещата помежду ни да бъдат различни. Във връзка с това аз трябва да му докажа, че мога да се променя. Във всеки случай не бих могъл да разследвам както трябва, ако всички знаят, че съм тук. Засега не казвай на никого, Елена. — Тя отвори уста, за да възрази отново, но той я накара да замълчи с бърза, страстна целувка. — Обещай ми, че засега ще запазиш появата ми в тайна, а аз ти обещавам, че веднага щом разгадая случващото се, ти ще можеш да обявиш възкръсването ми за света — увери я той, когато се отдръпнаха един от друг.

Елена кимна, макар че не бе убедена.

— Ако наистина го искаш, Деймън, и смяташ, че е необходимо, ще те послушам. Но не ми е приятно.

Деймън се изправи и я потупа по рамото.

— Сега нещата ще са различни — заяви и погледна надолу към нея със сериозно лице. — Аз не съм същият, какъвто бях, Елена.

Тя отново кимна, този път по-уверено.

— Ще запазя тайната ти, Деймън — обеща му.

Деймън ѝ се усмихна сковано, после направи три крачки към отворения прозорец. След миг вече го нямаше, а един голям, черен гарван полетя в нощта.

На следващата сутрин Елена се чувстваше лека и щастлива, опиянена от огромната и прекрасна тайна, която таеше в себе си. Деймън беше жив. Миналата нощ беше в стаята ѝ.

Нали така?

Беше преживяла толкова много, че не смееше да повярва. Стана от леглото и видя, че облаците отвън още са обагрени в розово и златисто от изгрева, така че сигурно беше много рано. Придвижи се предпазливо към прозореца. Не бе сигурна какво търси, но коленичи и огледа внимателно пода.

Ето. Малки частици прах върху проскърцващата дъска, изпаднали от нечии обувки. А върху перваза на прозореца ясно си личаха дългите следи, оставени от ноктите на птица. Това доказателство бе достатъчно за Елена.

Тя се изправи, нададе тих радостен вик и плесна възбудено с ръце. Лицето ѝ сияеше от огромна усмивка. Деймън беше жив!

После пое дълбоко дъх и остана неподвижна. Призова цялата си воля, за да придаде безстрастен израз на лицето си. Ако наистина искаше да запази тази тайна — и тя предполагаше, че е длъжна, в крайна сметка беше обещала — трябваше да се държи така, сякаш нищо не се е променило. А и всъщност нещата все още бяха доста зле, напомни си девойката. Ако се замислеше за реалността, още нямаше поводи да празнува.

Завръщането на Деймън с нищо не променяше факта, че някаква тъмна сила преследваше Елена и приятелите ѝ, нито това, че на моменти Стефан се държеше доста неразумно и брутално. Сърцето ѝ се сви леко при мисълта за Стефан, но щастието продължаваше да намира в гърдите ѝ. Деймън беше жив!

Освен това той имаше представа какво може да се случва. Това бе типично за Деймън — вбесяващата му склонност да не споделя идеите си и да не ѝ казва какво мисли — но при все това неговият проблясък вдъхваше много по-голяма надежда, отколкото всеки от тях

можеше да предложи. Може би в края на краищата все пак имаше светлина в края на тунела.

Върху прозореца ѝ изтрополи камъче.

Когато надникна, видя Стефан, с приведени рамене, пъхнал ръце в джобовете, да я гледа откъм моравата. Елена му махна да остане там, където беше, навлече набързо джинси и бяло дантелено горнище, нахлузи обувките си и слезе долу, за да го посрещне. Тревата бе покрита с роса и стъпките на Елена оставиха отпечата̀ци. Хладината на настъпващото утро вече се изместваше от заслепяващото горещо слънце: очертаваше се поредният влажен летен ден във Вирджиния.

Докато приближаваше Стефан, Елена забави крачка. Не знаеше какво точно да му каже. От изминалата нощ всеки път, щом си помислеше за него, си представяше тялото на Кейлеб, летящо във въздуха, чуваше ужасното хрущене, когато се удари в мраморния монумент. Не можеше да заличи от съзнанието си дивашката ярост на Стефан, когато се нахвърли върху Кейлеб, въпреки че Деймън беше сигурен, че навярно е имал причина. *Деймън*. Как щеше да попречи на Стефан да се досети за истината за брат му?

От страдалческото изражение на Стефан бе ясно, че той е усетил страховете ѝ. Протегна ръка.

— Зная, че не разбираш защо вчера се държах така — заговори Стефан, — но има нещо, което трябва да видиш.

Елена спря, ала не пое протегнатата му ръка. Лицето му се смрачи още повече.

— Кажи ми какво става — подкани го тя.

— Трябва да ти покажа нещо, което открих — рече Стефан търпеливо. — Ще разбереш, когато отидем там. Моля те, Елена. Никога не бих те наранил.

Тя се втрени в него. Не се съмняваше, че думите му са истина — Стефан никога не би я наранил.

— Добре — кимна, взела решение. — Почакай за минута. Ей сега се връщам.

Остави Стефан на моравата под лъчите на ранното утринно слънце и влезе в притихналия полумрак на къщата. Всичките ѝ обитатели още спяха: бърз поглед към часовника на кухнята я увери, че едва минава шест часа. Надраска набързо бележка до леля Джудит, в която ѝ съобщаваше, че ще закуси със Стефан и по-късно ще се върне.

Когато посегна да вземе чантата си, се увери, че изсъхналата клонка върбинка още е вътре. Не че се опасяваше, че Стефан ще ѝ стори нещо... но нямаше да навреди да е подготвена.

Когато излезе от къщата, Стефан я поведе към колата си, паркирана до тротоара, отвори вратата до шофьора и се наведе над нея, докато тя закопчаваше колана.

— Колко далеч е? — попита Елена.

— Не много — увери я Стефан. Докато шофираше, тя го наблюдаваше и забеляза тревожните бръчки около очите му, нещастно отпуснатите ъгълчета на устата му, напрежението в раменете. Искаше ѝ се да обвие ръце около него, да го утеши, да вдигне ръка и изглади тези бръчки. Ала споменът за изкривеното му от ярост лице от предишния ден я възпираше. Просто не можеше да се застави да го докосне.

Не бяха пътували дълго, когато Стефан зави по една задънена улица със скъпи къщи.

Елена се наведе напред. Спряха пред голяма, бяла къща с просторна веранда с колони. Познаваше тази веранда. След бала при завършването на единайсети клас двамата с Мат седяха върху тези стъпала и наблюдаваха изгрева на слънцето, все още в балните си тоалети. Тя бе изритала сатенените си сандали и бе облегнала глава върху облеченото в смокинг рамо на Мат, заслушана замечтано в музиката и гласовете, носещи се от партито след бала в къщата зад тях. Беше прекрасна нощ от друг живот.

Елена впери обвиняващ поглед в Стефан.

— Това е къщата на Тайлър Смолуд, Стефан. Не зная какво си намислил, но Кейлеб не е тук. Той е в болницата.

Спътникът ѝ въздъхна.

— Зная, че не е тук, Елена. Леля му и чичо му също не са тук.

— Те са извън града — каза Елена машинално. — Леля Джудит говори с тях вчера.

— Това е добре — отбеляза Стефан мрачно. — Тогава са в безопасност. — Озърна се тревожно нагоре и надолу по улицата. — Сигурна ли си, че няма да изпишат днес Кейлеб от болницата?

— Да — отвърна Елена остро. — Раните му са доста сериозни. Ще го задържат за наблюдение.

Тя излезе от колата, затръшна вратата и се запъти към къщата на семейство Смолуд, без да се обърне, за да провери дали Стефан я следва.

Той мигом я настигна. Тя прокле наум вампирската му скорост и закрачи по-бързо.

— Елена — рече той, застана пред нея и я принуди да спре. — Сърдиш се, защото искам да си в безопасност ли?

— Не, сърдита съм ти, защото едва не уби Кейлеб Смолуд — отвърна девойката и му хвърли унищожителен поглед.

Лицето на Стефан помръкна и върху него се изписаха такава умора и съжаление, че тя тутакси се почувства виновна. Каквото и да ставаше с него, той все още се нуждаеше от нея. Ала тя не знаеше как да се справи с агресивността му. Беше се влюбила в Стефан заради поетичната му душа, заради нежността му. Деймън беше *опасният*. Опасното излъчване отива много повече на Деймън, отколкото на Стефан, обади се в главата ѝ сух, наблюдателен глас и Елена не можеше да не се съгласи.

— Просто ми покажи това, което искаш да видя — рече накрая.

Стефан въздъхна, сетне се обърна и я поведе нагоре по алеята за коли пред дома на Смолуд. Очакваше да се отпрати към предната врата, но той заобиколи едната страна на къщата и тръгна към малката барака в задния двор.

— Бараката за инструменти? — учуди се тя. — Да не би преди закуска да се налага спешно да се сдобием с косачка за трева?

Стефан не обърна внимание на язвителното ѝ подмятане и отиде до вратата на бараката. Елена забеляза, че катинарът, който държеше двойната врата, бе изтръгнат и счупен на парчета. Половината метална халка висеше безполезно от желязната скоба. Явно по-рано Стефан бе нахлул вътре.

Елена го последва в бараката. Отначало, след ярката утринна светлина отвън, не можа да види нищо в полумрака на бараката. Постепенно осъзна, че стените са покрити с някакви хартии. Стефан се пресегна и разтвори по-широко вратите, за да пусне слънчевата светлина.

Елена се втренчи в хартиите по стените и със сподавен вик на ужас отстъпи назад: първото, което различи, беше нейна снимка върху изрезка от вестник. Дръпна изрезката от стената и се вгледа по-отблизо

в нея. Беше от местния вестник и на нея тя бе облечена в сребриста рокля, танцуваща в прегръдките на Стефан. Заглавието под снимката гласеше: „Кралицата и кралят на бала на гимназията «Робърт Е. Лий»“.

Кралица на бала? Въпреки сериозността на ситуацията, устните ѝ се извиха в усмивка. Тя наистина бе завършила гимназия, окъпана в сияйна слава, нали?

Свали друга изрезка от стената и усмивката ѝ мигом се стопи. Върху тази се виждаше ковчег, носен под дъжда от опечалени мъже, следвани от тълпа от мрачни лица. Елена разпозна сред тях леля Джудит, Робърт, Маргарет, Мередит и Бони, стиснала устни, с блестящи от сълзи очи. Заглавието тук гласеше: „Градът оплаква абитуриентката Елена Гилбърт“.

Пръстите ѝ се сгърчиха несъзнателно, смачквайки изрезката. Тя се извърна и погледна Стефан.

— Това не би трябвало да е тук — изрече, а в гласа ѝ се прокрадна истерична нотка. — Пазителите промениха миналото. Не би трябвало да са останали никакви вестникарски статии или каквато и да е друга информация.

Стефан отвърна на погледа ѝ.

— Зная — кимна. — Мислих доста и най-доброто предположение, до което стигнах, е, че може би пазителите просто са променили *съзнанието* на хората. Те не биха видели каквото и да е доказателство за това, което помолихме пазителите да изтрият. Те виждат само това, което отговаря на новите им спомени, спомените за един нормален, малък град и група обикновени тийнейджъри. Просто поредната учебна година.

Елена размаха изрезката.

— Но тогава защо това е тук?

Стефан снижи глас.

— Може би магията на пазителите не влияе върху всички. Кейлеб е надраскал някакви бележки в една тетрадка, която намерих, и от тях излиза, че той си спомня две различни поредици на събитията. Чуй това: „В града има момичета, които знаех, че са мъртви. Тук има чудовища. Градът беше унищожен, но ние го напуснахме, преди да успеят да се доберат до нас. Но сега съм обратно тук и сякаш никога не сме заминавали, все едно никой не си спомня нищо. Всичко е нормално: няма чудовища, няма смърт“.

— Хмм. — Елена взе тетрадката от него и прелисти страниците. Кейлеб бе направил списъци. Вики Бенет, Каролайн, тя. Всички те фигурираха. Всички, които бяха по-различни в този свят от другия. Имаше бележки за това как си ги спомня — как е мислил Елена за мъртва и какво става сега. Тя обърна няколко страници и очите ѝ се разшириха. — Стефан, слушай. Тайлър му е казал за нас. Има още: „Тайлър се страхува от Стефан Салваторе. Той смята, че Стефан е убил господин Танър и че в него има нещо странно, нещо свръхестествено. И той смята, че Елена Гилбърт и приятелите ѝ са замесени в това, което става“. Има и обяснение под черта, в което се допълва, че в едните му спомени господин Танър е мъртъв, а в другите е жив. — Елена прегледа набързо още няколко страници. — Изглежда, че той е насочил вниманието си към нас, защото ни смята за причината за тези промени. Разбрал е, че сме в дъното на всичко. Защото ние сме тези, които най-много са се променили — с изключение на жертвите на вампирите и китсуне — и тъй като знае, че Тайлър ни е подозирал, Кейлеб ни обвинява за изчезването му.

— Две различни поредици от спомени — повтори Стефан и се намръщи. — Ами ако Кейлеб не е единственият, който си спомня двете реалности? Ами ако свръхестествените същества или хора, които са запознати със свръхестественото, не са повлияни от магията?

Елена замръзна.

— Маргарет... Чудя се дали си спомня нещо. Изглеждаше толкова разстроена, когато ме видя за пръв път. Спомняш ли си колко се страхуваше, че отново може да замина? Мислиш ли, че тя си спомня, че съм умряла, независимо от новите ѝ спомени, създадени от пазителите?

Стефан поклати глава.

— Не зная, Елена. Имаш ли някаква причина да смяташ, че Маргарет се различава с нещо от всяко друго нормално, малко момиченце? Малките хлапета могат да са много драматични без никаква причина. А Маргарет има доста богато въображение.

— Не зная — промълви Елена объркано. — Но ако пазителите само са насложили новите спомени върху старите, това би обяснило защо старият ми дневник все още е скрит в спалнята ми точно там, където го оставих, и там е записано всичко, което се случи преди да

напусна дома си. Значи смяташ, че Кейлеб подозира, че става нещо, защото в крайна сметка той е върколак?

— Огледай се. — Стефан посочи наоколо.

За пръв път Елена осъзна цялата сцена и всички изводи, на които навеждаше. Нейни снимки. Снимки на Бони и Мередит. Дори имаше снимки на горката Каролайн, показващи превръщането ѝ от високомерна зеленоока дебютантка в подивяло получудовище, в напреднала бременност с бебето... на Тайлър? Елена шокирано осъзна, че от дни не се бе сещала за Каролайн. Дали Каролайн все още беше бременна? Дали ще се превърне във върколак, защото носеше бебето на Тайлър? Във Фелс Чърч имаше цяла глутница върколаци, припомни си Елена. Силни, влиятелни върколаци и ако това не се е променило, ако цялата тази сган си спомня всичко или достатъчна част, тогава те навярно просто изчакваха сгоден момент, за да нападнат.

В стаята имаше не само изрезки от вестници, но и оригинални снимки. Видя една своя фотография, направена през прозореца на пансиона, на която тя се бе навела и разговаряше възбудено с Мередит, която в този миг милваше смъртоносната си бойна тояга. Имайки предвид дрехите, с които бе облечена, снимката бе направена веднага след като взеха Аларик и Селия от гарата. Кейлеб не само разследваше двете различни последователности от спомени, но шпионираше Елена и приятелите ѝ.

Тогава забеляза и още нещо. В другия край на помещението имаше букет рози.

— Какво?... — промърмори тя, когато ги доближи. И тогава видя. Около цветята бе очертана пентаграма, заобиколена от купчина снимки: на Елена, Бони, Мередит, Мат, Стефан, Деймън.

— Това са същите рози като онази, която Кейлеб ти даде, нали? — попита Стефан тихо. Елена кимна. Това бяха свършени, тъмночервени изящни цветове, които я мамеха да ги докосне.

— Розата, от която започна всичко — прошепна момичето. — Тя убоде пръста на Бони и кръвта ѝ изписа името на Селия. Сигурно е била една от тези.

— Кейлеб не само е върколак — заяви Стефан. — Не зная точно какво прави тук, но на мен много ми прилича на черна магия. — Погледна я умолително. — Открих всичко това вчера — продължи. —

Трябваше да се боря с него, Елена. Зная, че те изплаших, но трябваше да те защита — и всички останали — от него.

Елена кимна, твърде смаяна, за да говори. Сега разбираше защо Стефан се бе държал по този начин. Мислел е, че тя е в опасност. Но при все това... не можеше да не се почувства зле, щом си припомнеше извитото във въздуха тяло на Кейлеб, когато Стефан го хвърли. Кейлеб може и да ги бе нападнал с опасна магия, но бележките му показваха, че е объркан и изплашен. Елена и приятелите ѝ бяха променили неговия свят и сега той не разбираше кое е истинската реалност.

— По-добре да съберем всичко това и да го занесем в пансиона — предложи Елена припряно. — Има ли още тетрадки? — Стефан кимна. — Тогава по-добре да ги прегледаме внимателно. Ако ни е направил магия — или по някакъв начин ни е проклел — то това още е в сила, въпреки че в момента той е на сигурно място в болницата. Може в тези тетрадки да е описана магията, която използва, или най-малкото може да открием някаква следа, от която да разберем каква е тази магия и какво точно става. И надявам се, как да я развалим.

Стефан изглеждаше малко несигурен, а в зелените му очи се четяха въпроси. Ръцете му бяха леко протегнати, сякаш е очаквал тя да го прегърне и е забравил да ги пусне, когато тя не го стори. Но поради някаква непонятна за нея причина, Елена не можеше да се застави да го прегърне. Вместо това отвърна поглед и рече:

— Имаш ли някаква найлонова торба или кашон в колата, в които да сложим всичко това?

Елена затвори мобилния си телефон, когато спряха пред пансиона в колата на Стефан.

— Сестрата в болницата каза, че Кейлеб все още е в безсъзнание — осведоми го тя.

— Добре — кимна Стефан. Девојката го изгледа укорително, а той се взря раздразнено в нея. — Ако е в безсъзнание — обясни, — ще имаме по-голяма възможност да открием каква магия е използвал срещу нас.

Двамата бяха напълнили три големи торби за боклук с изрезки от вестници, снимки и тетрадки, които откриха в градинската барака на семейство Смолуд. Елена се побоя да размести пентаграмата с розите и фотографиите около него върху пода в бараката, за да не повлияе по някакъв начин върху магията, но направи няколко снимки с мобилния си телефон.

Мат излезе и взе една от торбите.

— Донесли сте малко боклук?

— Нещо такава — отвърна Елена мрачно и набързо му разказа какво бяха открили в къщата на Смолуд.

Мат се намръщи.

— Леле. Но може би сега най-после ще успеем да разберем какво става.

— Защо си дошъл толкова рано? — попита Елена, като тръгна редом с него към пансиона. — Мислех, че ще застъпиш смяната си чак в десет. — Стефан вървеше след тях.

— Прекарах нощта тук — отвърна Мат. — След като се появи името на Бони, не исках да я изпускам от поглед.

— Появило се е името на Бони? — Елена се извъртя обвинително към Стефан. — Защо не ми каза?

Стефан сви притеснено рамене.

— Не знаех — призна си колебливо.

— Стефан, казах ти да пазиш Мередит и Селия — скастри го Елена. — Ти трябваше да бъдеш тук. Дори още преди да се появи името на Бони, Мередит и Селия бяха в опасност. Аз разчитах на теб да ги охраняваш.

Стефан ѝ хвърли гневен поглед.

— Аз не съм ти послушно пале, Елена — рече тихо. — Установих съществуването на мистериозна заплаха, която сметнах, че трябва да проуча. Действах така, за да те защитя. И бях прав. Опасността застрашаваше много повече теб, отколкото останалите. А сега имаме възможност да разгадаем магията.

Елена примигна, слисана от тона му, но не можеше да отрече правотата на думите му.

— Извини ме — промълви разкаяно. — Прав си. Радвам се, че открихме бараката на Кейлеб.

Мат отвори предната врата. Стовариха торбите в преддверието и се запътиха към кухнята, където госпожа Флауърс, Аларик и Мередит се наслаждаваха на вкусна закуска от кроасани, конфитюр, плодове и наденички.

— Селия замина — осведоми Мередит Елена още щом влязоха в стаята. Тонът ѝ бе безстрастно информативен, но обикновено хладните ѝ тъмносиви очи блестяха и Елена си размени потайна усмивка с приятелката си.

— Къде отиде? — попита Елена със същия нехаен тон и посегна да си вземе един кроасан. Беше дълга сутрин и тя умираше от глад.

— Във Вирджинския университет — отвърна Аларик. — Надява се да попадне на някаква следа, като проучи проклятията и народните магии.

— Може вече да разполагаме с повече информация — обяви Елена, след като преглътна хапка от божествено хрупкавия кроасан с масло. Разказа им какво бяха намерили в бараката. — Взехме всички вестници, снимки и тетрадки на Кейлеб. А ето какво беше направил на пода. — Извади мобилния си, зареди снимките и го подаде на госпожа Флауърс.

— Мили Боже! — ахна възрастната жена. — Това определено ми прилича на черна магия. Чудя се дали онова дете знае какво прави.

Стефан изсумтя.

— Той не е дете, госпожо Флауърс. Силно подозирам, че е върколак и зъл магьосник.

Госпожа Флауърс го погледна строго.

— Той е поел по грешен път в усилията си да открие братовчед си, това е сигурно. Но на мен тази магия ми изглежда аматьорска. Ако се получи, ще е по-скоро случайно, отколкото вследствие на ясен замисъл.

— Ако се получи? — удиви се Мередит. — Аз мисля, че съществуват достатъчно доказателства, че магията му е сработила.

— Със сигурност би било твърде голямо съвпадение, ако Кейлеб се опитва да ни омагьоса *и* в същото време някаква необяснима магия успее да въздейства — отбеляза Аларик.

— Къде е Кейлеб сега? — намръщи се Мат. — Той знае ли, че вие сте открили всичко това? Трябва ли да го проследим и да го наблюдаваме?

Стефан скръсти ръце.

— Той е в болницата.

Последва кратка пауза, докато останалите се споглеждаха един друг. Съдейки по студеното държание на Стефан, решиха да не задълбават повече по темата. Мередит стрелна Елена въпросително с поглед, която ѝ кимна леко, сякаш ѝ отвърщаше: „*По-късно ще ти обясня*“.

— Можете ли да кажете каква магия използва Кейлеб? — обърна се тя към госпожа Флауърс. — Какво се опитва да направи?

Старицата се взря замислено в снимката.

— Интересен въпрос — промълви. — Розите обикновено се използват при любовните магии, но пентаграмата и подредените около нея размножени снимки подсказват по-лош умисъл. Необичайно пурпурният цвят на розите вероятно усилва въздействието им. Те може да се използват за събуждането и на други страсти. Най-доброто предположение, което ми хрумва, е, че Кейлеб се опитва по някакъв начин да контролира емоциите ви.

Елена погледна внезапно към Стефан и забеляза предпазливото изражение на лицето му и напрегнатите рамене.

— Но това е всичко, което мога да кажа засега — продължи госпожа Флауърс. — Предлагам вие да прегледате записките на

Кейлеб, а двете с Бони ще проучим свойствата на розите, за да разберем за какви други магии могат да се използват.

— Къде е Бони? — попита Елена. Въпреки че бе усетила, че нещо липсва, чак сега осъзна, че малката червенокоска не е сред групата в кухнята.

— Още спи — отвърна Мередит. — Знаеш колко обича да си поспива. — Ухили се. — Бони определено се наслаждава на положението си на застрашена девица и на вниманието, с което всички я обграждахме снощи.

— Аз смятам, че тя се държа наистина смело — заяви Мат неочаквано. Елена го погледна. Дали не започваше да се влюбва в Бони? Дватамта щяха да си подхождат, каза си тя и се изненада когато усети как в гърдите ѝ припламна искра на собственически гняв, докато мислено ги сватосваше. В крайна сметка Мат винаги е бил твой, прошепна в съзнанието ѝ един груб глас.

— Ще отида да я събудя — предложи Мередит весело. — Никаква почивка за вещиците. — Завъртя се на пети и се насочи към стълбите, леко накуцвайки.

— Как е глезенът ти? — попита Елена. — Изглеждаш по-добре.

— Аз оздравявам бързо — похвали се момичето. — Сигурно е част от мисията ми на ловец на вампири. Когато снощи си легнах, няхах нужда от бастун, а тази сутрин усещам глезена си почти нормално.

— Късметлийка си — промърмори Елена.

— Късметлийка съм — съгласи се приятелката ѝ и се ухили на Аларик, който ѝ се усмихна с обич. И за да докаже, тя се заприпка нагоре по стълбите, като само леко се подпираше на перилото за подкрепа.

Елена взе още един кроасан и го намаза с конфитюр.

— Ние, останалите, ще трябва да прегледаме всички документи на Кейлеб, които взехме от бараката. Аларик, ти си следващият след госпожа Флауърс и Бони, който знае повече за магиите, така че можеш да вземеш тетрадките и да...

Млъкна, когато от горния етаж проехтя силен писък.

— Мередит! — изкрещя Аларик.

По-късно Елена не си спомняше как се озова горе. Имаше само размахани ръце и крака и суматоха, докато всички се опитваха да се

изкачат максимално най-бързо по тясната стълба. И там, на прага на малката стая в кремаво и розово, стоеше Мередит с преbledняло от ужас лице. Извърна огромните си, потъмнели от страх очи към тях и прошепна:

— Бони.

Вътре, малката фигура на Бони лежеше неподвижно по лице на пода. Едната ѝ ръка, която се подаваше изпод ръкава на пижамата, бе протегната към вратата. В кръга зад нея имаше две незапалени свещи — черна и бяла, като черната свещ бе съборена. В кръга от свещи се виждаше петно, което приличаше на засъхнала кръв, а до него лежеше отворена книга в овехтяла подвързия.

Елена се промуши покрай Мередит, коленичи до застиналата фигура и опипа шията ѝ за пулс. Изпусна шумно въздуха, който задържахше в дробовете си, когато усети под пръстите си равномерните и силни удари на сърцето на Бони.

— Бони — повика я тя, разтърси я за рамото ѝ нежно я обърна. Бони се претърколи по гръб без съпротива. Дишаше равномерно, но очите ѝ оставаха затворени, а дългите ѝ мигли приличаха на тъмни полумесеци върху страните ѝ, обсипани с лунички.

— Някой да извика линейка — нареди Елена припряно.

— Не се нуждаем от линейка — обади се госпожа Флауърс тихо, докато се взираше в Бони с тъжно изражение.

— Какви ги говорите? — избухна Мередит. — Тя е в безсъзнание! Трябва да извикаме помощ.

Очите на госпожа Флауърс бяха замислени и сериозни.

— Лекарите и сестрите в болницата няма да могат да помогнат на Бони — рече тя. — Дори може да ѝ навредят, като се опитат с неефикасни медицински методи да разрешат проблем, който не е медицински. Бони не е болна; тя е омагьосана. Усещам силна магия във въздуха. Най-доброто, което можем да направим, е да ѝ осигурим удобства, докато потърсим подходящото лечение.

Мат пристъпи в стаята. Лицето му бе втрещено от ужас, ала той не гледаше към неподвижното тяло на Бони върху пода. Вдигна едната си ръка и посочи.

— Погледнете — пророни.

Близо до леглото поднос, съдържал малък чайник, чаша и чиния, бе катурнат на пода. Чашата се бе счупила, чайникът лежеше настрани,

а листата чай се бяха изсипали и бяха образували върху пода дълга, тъмна криволичетца линия.

Линия, която изписваше едно име.

Елена.

Погледът на Мат се стрелна ужасено между проснатата Бони, името на пода и пребледнялото лице на Елена. След няколко мига на шок, Елена се завъртя и напусна стаята. Стефан и Мат я последваха, докато Мередит и станалите приближиха до неподвижното момиче. Отвън в коридора Елена се нахвърли върху Стефан.

— Ти трябваше да ги пазиш. Ако беше тук, Бони нямаше да е толкова беззащитна.

Мат, който бе последвал Стефан навън, се стресна. Елена бе оголила зъби, тъмносините ѝ очи искряха и двамата със Стефан приличаха на побеснели.

— Стефан не е виновен, Елена — възрази Мат внимателно. — Аларик и госпожа Флауърс направиха магическа защита. Нищо не би трябвало да премине през нея. Дори Стефан да беше тук, той нямаше да прекара цялата нощ в стаята на Бони.

— Би трябвало да я прекара, ако само така може да я опази — заяви Елена горчиво. Лицето ѝ бе изопнато от гняв, когато погледна към Стефан.

Въпреки че защити Стефан, Мат не можа да потисне искрата на задоволство, която лумна в него, че най-после между Елена и Стефан съществува неразбирателство. *Крайно време беше Елена да разбере, че Стефан не е идеален*, пошушна му злорадо най-лошата част от него.

Госпожа Флауърс и Аларик излязоха забързано от стаята и разсеяха напрежението между Елена и Стефан.

— Изглежда Бони много глупаво се е опитала да се свърже с някого от отвъдното, но не разбирам как е могла да си причини това. Трябва да е резултат от неизвестната сила, която ви заплашва. Мередит ще остане с Бони, докато ние разследваме.

Мат хвърли поглед към Елена и Стефан.

— Доколкото разбрах, според вас Кейлеб е извън картинката.

— Мислех, че е! — възкликна Стефан, докато слизаха надолу по стълбите. — Може би това е нещо, което е започнал, преди да се

сбием.

Аларик се намръщи.

— Ако това е вярно и все още продължава, може би самият Кейлеб няма да е в състояние да го спре. Дори и смъртта му няма да развали вечното проклятие.

Елена прекоси преддверието със стисната челюст и разтвори първата торба за боклук.

— Трябва да открием какво е направил. — Изрови от вътре купчина тетрадки и ги тикна в ръцете на останалите. — Търсете описание на магия стъпка по стъпка. Ако знаем как го е направил, може би Аларик и госпожа Флауърс ще намерят начин да я развалят.

— Книгата за магии, която е използвала Бони, е моя — обади се госпожа Флауърс. — Нищо в нея не би трябвало да има такъв ефект, но все пак ще проверя за всеки случай.

Всеки един от тях взе по една тетрадка и купчина листове и ги разпръснаха върху кухненската маса.

— В моята има диаграми — обяви след минута Стефан. — Има и пентаграма, но не мисля, че е същата, която видяхме върху пода на бараката.

Аларик взе тетрадката, вгледа се внимателно в листа и поклати глава.

— Не съм експерт, но това ми прилича на част от стандартна защитна магия.

Тетрадката, разтворена пред Мат, съдържаше най-вече набързо надраскани бележки. *Първата смърт на Танър? Хелюин? Елена, Бони, Мередит, Мат, Тайлър, Стефан всички са налице.* Чуваше стъпките на Мередит на горния етаж, крачещи неспокойно край леглото на Бони и думите се размазаха пред очите му. Разтри очите си с юмрук, преди да се изложи като се разплаче. Това беше безполезно. Дори и в тетрадката да имаше нещо полезно, едва ли щеше да го разпознае.

— Не ви ли се струва странно, приятели — заговори Елена, — че Селия беше първата, засегната от това неизвестно зло? Но за нея в бараката нямаше нищо. А и тя не познава Тайлър, да не говорим за Кейлеб. Ако Кейлеб се опитва да ни отмъсти заради изчезването на Тайлър, защо първо ще напада Селия? Всъщност защо изобщо ще я напада?

Съвсем логични въпроси, каза си Мат и тъкмо щеше да изрази мисълта си на глас, когато забеляза госпожа Флауърс. Тя стоеше изправена като бастун, взираше се покрай лявото му ухо и кимаше леко.

— Наистина ли мислиш така? — попита тихо. — О, това променя нещата. Да, разбирам. Благодаря ти.

Когато свърши, погледът ѝ отново се фокусира върху тях. Останалите също бяха забелязали едностранния ѝ разговор и сега я наблюдаваха притихнали.

— Майка ви знае ли какво се е случило с Бони? — попита я Мат нетърпеливо. Той бе останал във Фелс Чърч, за да се сражава с китсуне заедно с госпожа Флауърс, докато приятелите му странстваха из Тъмното измерение. За времето, прекарано с възрастната жена като другари по оръжие, бе свикнал с обичайното ѝ общуване с царството на духовете. Щом майката на госпожа Флауърс бе прекъснала разговора им, навярно имаше да каже нещо полезно и важно.

— Да — усмихна му се госпожа Флауърс. — Да, разбира се, *мама* беше много полезна. — Лицето ѝ стана сериозно и тя се огледа. — *Мама* е успяла да усети нещото, което е взело душата на Бони. Когато е влязло в къщата, е могла да го наблюдава, макар че е била безсилна да се бори с него. Разстроена е, че не е могла да спаси Бони. Тя много я харесва.

— Бони ще се оправи ли? — попита Мат, преди да завалят останалите въпроси: „Какво е това?“ и „Значи ли тогава, че е демон или нещо подобно, а не проклетие?“

Госпожа Флауърс погледна първо към Мат.

— Ние *може би* ще успеем да спасим Бони. Със сигурност ще се опитаме. Но ще трябва да победим онова, което я е завладяло. И вие останалите също сте в голяма опасност.

Огледа всички поред.

— Това е фантом.

Последва кратка тишина.

— Какво е фантом? — попита Елена. — Призрак ли имате предвид?

— Фантом, разбира се — промълви Стефан тихо и поклати глава, все едно не можеше да повярва, че по-рано не се е сетил. — Преди много години съм чувал за един град в Италия, чиито жители

разказвали за фантом, кръстосвал улиците на Умбрия. Не е било призрак, а същество, създадено от силни емоции. Според историята, един мъж бил толкова разгневен на невярната си любовница, че убил и нея и любовника и, а след това и себе си. Всички тези емоции освободили нещо, създание, сътворено от техните емоции. Един по един жителите на града полудявали. Правели ужасни неща. — Стефан изглеждаше потресен до дъното на душата си.

— Пред това ли сме изправени? Пред някакъв демон, създаден от гняв, който подлудява хората? — Елена се извърна умолително към госпожа Флауърс. — Защото, честно, според мен този град вече достатъчно се напати от това.

— Не може да се случва отново — заяви Мат. Той също гледаше към госпожа Флауърс. Тя бе единствената, която заедно с него бе видяла почти разрушения Фелс Чърч. Разбира се, останалите също бяха тук в началото, но когато нещата наистина станаха ужасни, когато бяха най-зле, момичетата и вампирите бяха в Тъмното измерение, където водеха своите битки.

Госпожа Флауърс срещна погледа му и кимна твърдо, сякаш даваше клетва.

— Няма да се случи — заяви решително. — Стефан, това, което ти описа, навярно е бил фантом на яростта, но ми се струва, че популярното обяснение на това, което става, не е съвсем точно. Според *мама* фантомите се хранят с емоции също както вампирите с кръв. Колкото по-силно е дадено чувство, толкова по-заситени и по-активни са те. Те нападат хора или общности, които вече са изпитали тези силни емоции, и създават нещо като контур за обратна връзка, окуражавайки и подхранвайки мислите, които ще направят емоциите по-силни, така че те да продължат да ги подхранват. Те са доста силни физически, но могат да оцелеят само докато жертвите им продължават да ги хранят.

Елена слушаше внимателно.

— Но какво е станало с Бони? — Тя погледна към Стефан. — Дали в този град Умбрия всички хора са изпаднали в кома заради фантома?

Стефан поклати глава.

— Не съм чувал за подобно нещо. Може би тук се намесва Кейлеб.

— Ще се обадя на Селия — заяви Аларик. — Това ще ѝ помогне да фокусира проучването си. Ако някой разполага с информация по въпроса, то това е доктор Белтрам.

— Може ли майка ви да каже какъв вид е бил фантомът? — обърна се Стефан към госпожа Флауърс. — Ако знаем какви емоции го захранват, ще можем да отрежем доставката му.

— Тя не знае — отвърна възрастната жена. — Не знае и как може да се победи фантома. Освен това има и още нещо, което трябва да вземем предвид: Бони притежава доста голяма вродена психическа сила. Ако фантомът я е завладял, значи е проникнал през нея.

Мат кимна, следвайки мисълта ѝ.

— А ако това е вярно — довърши мрачно, — то тогава нещата ще станат още по-лоши и по-опасни.

Денят измина, изпълнен с много проучвания, но твърде малко резултати, поради което Елена се чувстваше все по-загрижена за изпадналата си в кома приятелка. Когато се свечери и леля Джудит се обади, за да попита уморено дали семейството ѝ изобщо ще я види този ден, те бяха прегледали всички материали в първата торба, а Аларик бе проучил почти една трета от тетрадката, в която Кейлеб бе документирал магьосническите си опити, като не спираше да се оплаква от нечетливия почерк на Кейлеб.

Елена се намръщи, докато прехвърляше друга купчина вестници. Преглеждането на снимките и изрезките потвърждаваше предположението, че Селия не е била сред планираните жертви на Кейлеб. Ако фантомът я бе атакувал първа, това бе, защото е била богата на емоцията, от която се хранваше той.

— Хапливост — предположи Мередит, но се постара Аларик да не я чуе.

Изрезките и разпечатките също показваха, че Кейлеб наистина е обсебен от изчезването на Тайлър, както и че има доказателства и спомени за два различни потока на времето за един и същи период — единия, когато Фелс Чърч се разпада и Елена Гилбърт е мъртва, и другия, когато всичко си е „наред“ в малкия град във Вирджиния, включително и продължаващото господство на златното момиче от последния клас на гимназията — Елена. В допълнение към двойствените спомени на Кейлеб, които се отнасяха само до лятото, през предишната есен и зима очевидно Тайлър бе говорил с братовчед си по телефона и му бе разказал за загадъчните обстоятелства около смъртта на господин Танър и всичко, което бе последвало. Макар че от бележките се подразбираше, че Тайлър не е споменал за собственото си преобразяване във върколак и съучастничеството му с Клаус, а само за нарастващите му подозрения спрямо Стефан.

— *Тайлър* — изпъшка Елена. — Въпреки че отдавна го няма, продължава да създава неприятности.

Изследването на тетрадката от Аларик доказва също, че са били прави, че Кейлеб владее различни магии и е възнамерявал да използва познанията си, за да си отмъсти и едновременно с това да открие Тайлър. Но не ставаше ясно как е призовал фантома.

И въпреки че Аларик показва на госпожа Флауърс всяка бележка, заклинание, магическа формула или рисунка, те не успяха да открият каква магия прави Кейлеб, нито каква е целта на розите.

Стефан придружи Елена до дома ѝ, а след това се върна в пансиона и продължи да помага на останалите. Той искаше да остане с Елена, но тя имаше чувството, че леля Джудит няма да остане във възторг, ако в последния момент ѝ заведе гост за вечеря.

В секундата, в която Елена пристъпи прага на къщата, долови отглас от присъствието на Деймън и си спомни как двамата стояха прегърнати горе, само преди няколко часа. По време на вечерята, докато разказваше на Маргарет приказка за лека нощ, а след това по време на последния ѝ разговор с Мередит, за да провери докъде са стигнали останалите от групата, тя си мислеше с копнеж за него, чудейки се дали ще го види тази нощ. На свой ред това събуди в нея угризения, свързани със Стефан и Бони. Постъпваше толкова егоистично, пазейки в тайна завръщането на брат му от него и мислейки за себе си, докато Бони беше в опасност. Получаваше се един изтощителен затворен кръг, ала тя не можеше да сдържи клокочещата в гърдите ѝ радост, че Деймън е жив.

Когато най-сетне остана сама в стаята си, Елена, прокара четката през златистата си копринена коса и си облече обикновената памучна нощница, която носеше предишната нощ. Отвън бе горещо и влажно, а през прозореца се чуваше свиренето на щурците. Звездите блестяха върху тъмносиньото кадифе на небето, лунният полумесец се носеше високо над дърветата. Тя извика „Лека нощ“ на леля Джудит и Робърт, пъкна се в леглото и разбухна възглавниците около себе си.

Беше се подготвила да чака дълго. Деймън обичаше да дразни и си падаше по ефектните появи, така че сигурно щеше да изчака тя да заспи и тогава да се промъкне в стаята ѝ. Ала едва бе угасила лампата, когато една тъмна сянка се отдели от мрака на нощта откъм другата страна на прозореца. По пода се чуха леки стъпки и след това матракът ѝ изпъшка, когато Деймън се отпусна в другия край на леглото.

— Здравей, любима — рече нежно.

— Здравей — усмихна му се тя. Черните му очи проблеснаха срещу нея в сенките и Елена внезапно, въпреки всичко, се почувства стоплена и щастлива.

— Какви са последните новини? — попита той. — Забелязах доста суетня в пансиона. Какво е паникьосало другарчетата ти? — Тонът му, както обикновено, беше саркастичен, но я гледаше напрегнато и Елена знаеше, че е разтревожен.

— Ако ми позволиш да кажа на всички, че си жив, можеш да бъдеш с нас и тогава ще знаеш от първа ръка всичко, което става — подкачи го тя, но тутакси стана сериозна. — Деймън, нуждаем се от помощта ти. Случи се нещо ужасно.

Разказа му за Бони и за онова, което бяха открили в градинската барака на семейство Смолуд.

В очите на Деймън лумнаха пламъци.

— Фантомът е завладял малкото червено птиченце?

— Това е казала майката на госпожа Флауърс — отвърна Елена. — Стефан ни сподели, че е чувал за фантом на яростта, появил се някога в Италия.

Деймън издаде презрителен звук.

— Спомням си го. Навремето беше забавно, но не приличаше изобщо на това, което ти описваш. Как теорията на Стефан обяснява обсебването на Бони? Или появата на имената, когато някой е застрашен?

— Това е и теория на госпожа Флауърс — рече Елена раздразнено. — Или по-скоро на майка ѝ. И е единствената, която звучи разумно. — Усещаше как Деймън докосва ръката ѝ от вътрешната страна, сякаш я галеше с перце, и ѝ стана толкова хубаво. Космите на ръцете ѝ настръхнаха и тя неволно потръпна от желание. *Престани*, скастри се мислено. *Работата е сериозна*. Отдръпна ръката си по-далеч от Деймън.

Когато заговори, тонът му бе едновременно развеселен и ленив.

— Е, не мога да виня старата вещица и призрака на майка ѝ. Хората обикновено остават в собственото си измерение; те научават съвсем миниатюрна част от това, което се случва, дори и най-надарените от тях. Но ако Стефан се държеше като самоуважаващ се вампир и не се опитваше непрекъснато да прилича на човек, може би щеше да разполага с някаква следа. Той почти не е пътувал до Тъмното

измерение, като се изключи първия път, когато го отвлякоха там и затвориха в клетка, и втория, за да спаси Бони. Може би, ако го беше направил, щеше да разбере какво става и да успее да опази малко по-добре домашните си любимци — човешките същества.

Елена се наежи.

— Човешки същества, домашни любимци? И аз съм едно от онези *човешки същества, домашни любимци*.

Деймън се засмя и тя разбра, че го е казал нарочно, само за да я подразни.

— Домашна любимка? Ти, принцесо? Никога. Може би по-скоро тигрица. Нещо диво и опасно.

Елена завъртя очи. После изведнъж проумя подтекста в думите на Деймън.

— Почакай, да не би да казваш, че това не е фантом? *И* че знаеш точно какво е? От Тъмното измерение ли е дошло?

Деймън отново се приближи към нея.

— Искаш ли да узнаеш това, което ми е известно? — Гласът му приличаше на милувка. — Има много неща, които мога да ти кажа.

— *Деймън* — рече Елена твърдо. — Престани да флиртуваш и ми обърни внимание. Това е важно. Ако знаеш нещо, моля те, кажи ми. Ако не, моля те, не си играй игрички с мен. Животът на Бони е заложен на карта. Всички ние сме в опасност. Ти също си в опасност, Деймън: не забравяй, че името ти бе изписано, а ние не знаем със сигурност, че случилото се на Тъмната луна е било нападението срещу теб.

— Аз самият не съм толкова разтревожен — махна пренебрежително Деймън. — Ще е нужно много повече от един фантом, за да ме нарани, принцесо. Но, да, зная малко повече за това, отколкото *Стефан*. — Обърна ръката ѝ и плъзна хладните си пръсти по дланта ѝ. — Това е фантом, но не е от същия вид като онзи в Италия преди много години. Спомняш ли си, че Клаус беше от Истинските вампири? Той не е бил създаден като Катрин, Стефан или мен; той никога не е бил човек. Вампирите като Клаус смятат вампири като нас, които първоначално са били хора, за слаби мелези. Той беше много по-силен от нас и много по-труден за убиване. По същия начин има и различни фантоми. Фантомите, които са родени от човешките емоции на Земята, са способни да се стимулират и увеличат силата си от тези емоции. Те не притежават собствено съзнание и никога не могат да

станат много могъщи. Те са само паразити. Ако бъдат лишени от емоциите, от които се нуждаят, за да оцелеят, те много бързо започват да се стопяват и изчезват.

Елена се намръщи.

— Но ти смяташ, че това е друг, много по-мощен фантом? Защо? Какво ти каза Сейдж?

Деймън потупа ръката ѝ с пръст и продължи:

— Първо, имената. Това е непосилно за обикновен фантом. Второ, завладял е Бони. Един обикновен фантом не би могъл да го направи, а и не би спечелил нищо, дори и да успее. Обаче Истинският фантом може да открадне душата ѝ и да я отнесе обратно в Тъмното измерение. Може да пресуши жизнената ѝ сила и чувствата ѝ, за да увеличи своята мощ.

— Почакай — спря го Елена, силно обезпокоена. — Бони в Тъмното измерение ли е? Но там би могло да ѝ се случи всичко! Може отново да бъде превърната в робиня! — Сълзи запариха в очите ѝ, когато си спомни как се отнасяха към човешките същества в Тъмното измерение.

Деймън стисна ръката ѝ.

— Не, не се тревожи за това. Тя е там само духом — фантомът ще я държи в нещо като временна килия; ще иска тя да е в безопасност. Мисля, че най-лошото нещо, което може да ѝ се случи, е да се отегчи до смърт. — Той се намръщи. — Но това ще изсмуче жизнената ѝ сила и накрая ще я обезсили напълно.

— Ти *смяташ*, че да се отегчи е най-лошото нещо, което би могло да ѝ се случи... о, поне докато не изстиска жизнената ѝ сила? Това не е много добре, Деймън. Трябва да ѝ помогнем. — Елена се замисли за миг. — Значи фантомите живеят в Тъмното измерение?

Деймън се поколеба.

— Не и в началото. Истинските фантоми са били заточени на Тъмната луна от пазителите.

— Където ти умря.

— Да — потвърди Деймън язвително. После разтри горната част на ръката ѝ като мълчаливо извинение за тона си. — Истинските фантоми се държат в нещо като затвор на Тъмната луна и само дебнат за сгоден случай, за да се измъкнат. Като духовете, затворени в бутилка. Ако нещо разруши стената на затвора, основаната им цел ще е

да стигнат до Земята, за да се нахранят с човешки емоции. След като Великото или Световното дърво бе разрушено, Сейдж ми каза, че нещата са се променили, което обяснява как един Истински фантом е успял да се измъкне.

— И защо е трябвало да идва чак на Земята? — попита Елена. — Тъмното измерение гъмжи от демони и вампири.

Видя, че Деймън се усмихва в мрака.

— Предполагам, че човешките емоции са супер вкусни. Като човешката кръв. А в Тъмното измерение няма достатъчно човешки същества за едно хубаво похапване. На Земята има толкова много хора, че тук един Истински фантом може да се тъпче до насита и да става още по-могъщ.

— Значи той ни е последвал от Тъмната луна? — предположи Елена.

— Сигурно се промъкнал с вас, когато сте се върнали обратно на Земята. Искал е да се махне колкото може по-далеч от своя затвор, така че не е могъл да устои на отворилата се пролука между измеренията.

— И този фантом е бил освободен от затвора, когато използвах своите *Криле на разрушението* и взривих луната?

Деймън сви рамене.

— Това изглежда най-правдоподобното обяснение.

Сърцето на Елена се сви.

— Значи видението на Бони е било правилно. Аз съм го довела. Вината е моя.

Той отметна косата ѝ и я целуна по шията.

— Не го приемай така примитивно — опита се да я утеши той. — Как си можела да го спреш? Ти не си знаела. А аз съм ти благодарен, защото използва *Крилете на разрушението* — в крайна сметка това ме спаси. Най-важното в момента е да се преборим с фантома. Трябва да го изпратим обратно, преди да стане твърде силен. Ако се установи здраво тук, ще започне да въздейства върху все повече и повече хора. Целият свят може да бъде застрашен.

Елена полусъзнателно изви врат на една страна, за да може на Деймън да му е по-удобно. Той плъзна за миг нежно устни по вената ѝ, ала тя осъзна какво правят и отново го смушка, за да се отдръпне.

— Едно нещо не разбирам. Защо ни съобщава коя е следващата му мишена? — попита тя. — Защо ни дава имена?

— О, това не е негово дело — отвърна Деймън и я целуна по рамото. — Дори най-могъщият фантом е длъжен да спазва правилата. Това е част от магията, с която пазителите са омагьосали Истинските фантоми, когато са ги прокудили в Тъмното измерение. Предпазна мярка, в случай че някога Истинските фантоми избягат. По този начин тяхната жертва ще знае, че е набелязана, а това ще ѝ даде възможност за съпротива. Така е по-справедливо.

— Пазителите са затворили фантома — рече Елена. — Дали ще ни помогнат да го изпратим обратно?

— Не зная — сви рамене Деймън. — Но ако зависи от мен, не бих ги питал. Не им вярвам, а ти?

Елена се замисли за хладнокръвната експедитивност на пазителите, за начина, по който бяха подминали смъртта на Деймън като незначителна. За начина, по който бяха причинили смъртта на родителите ѝ.

— Не — отвърна тя и потрепери. — По-добре да не ги замесваме в това, ако можем.

— Ние сами ще се защитим, Елена — рече Деймън и помилва страната ѝ.

— Престани — срязва го тя. — Трябва да се съсредоточим.

Деймън спря да я докосва за миг и се умисли.

— Разкажи ми за малките си приятели. Бяха ли напрегнати? Държаха ли се необичайно?

— Да — тутакси отвърна Елена. — Всички се държаха необичайно. Не мога точно да го определя, но откакто се завърнахме, все нещо не е наред.

Деймън кимна.

— След като фантомът навярно е дошъл с теб, логично е да набележи за първи жертви теб и тези, които са ти близки.

— Но как ще го *спрем*? — попита девойката. — Какво се казва в онези истории, които си чувал за Истинските фантоми, за това как да се заловят, след като веднъж са избягали от своя затвор?

Деймън въздъхна и раменете му леко се отпуснаха.

— Нищо — призна. — Не зная нищо повече. Ще трябва да се върна в Тъмното измерение и да видя какво мога да откроя или дали ще мога да се боря с фантома от там.

Елена се вцепени.

— Прекалено опасно е, Деймън.

Той се засмя, сух звук в тъмнината, а Елена усети пръстите му да се плъзгат през косата ѝ, да гаят копринените кичури, да ги усукват и нежно да ги подръпват.

— Не и за мен — увери я той. — Тъмното измерение е страхотно място за един вампир.

— Само дето ти *умря* там — напомни му Елена. — Деймън, моля те. Няма да понеса отново да те изгубя.

Ръката му застина, а в следващия миг я целуна нежно, докато другата му ръка помилва бузата ѝ.

— Елена — промълви, след като прекъсна неохотно целувката, — няма да ме изгубиш.

— Трябва да има и друг начин — настоя тя.

— Е, в такъв случай по-добре да го открием, при това скоро — отвърна Деймън мрачно. — В противен случай целият свят ще бъде застрашен.

Деймън бе опиянен от Елена. Сладкото ѝ, наситено ухание в ноздрите му, туптенето на пулса ѝ в ушите му, коприната на косата ѝ и сатенената мекота на кожата ѝ под пръстите му. Искаше да я целува, да я прегръща, да забиے зъби в шията ѝ и да вкуси сладостния нектар на кръвта ѝ, онази бликаща от енергия и живот кръв, чийто вкус не можеше да се сравни с ничий друг.

Но тя го накара да я пусне, макар той да знаеше, че не го иска наистина.

Не каза, че го отблъсква заради малкото му братче, ала не беше нужно. Той го знаеше. Винаги беше Стефан.

Когато я остави, Деймън се преобрази елегантно отново в голям черен гарван и отлетя от прозореца на спалнята ѝ, за да кацне сред клоните на дюлята, растяща наблизко. Там прибра крилете си и пристъпи от крак на крак, за да се нагласи удобно и да я наблюдава. Усецаше я през прозореца, отначало тревожна, с препускащи мисли, но скоро пулсът ѝ се успокои, дишането ѝ стана равномерно и дълбоко и той разбра, че е заспала. Той щеше да остане и да я пази.

Нямаше никакво колебание, той трябваше да я спаси. Ако Елена искаше галантен рицар, някой, който да я защитава благородно, Деймън беше насреща. Защо онзи слабак Стефан да се увенчава с цялата слава?

Но не беше сигурен какво следваше. Въпреки че Елена го умоляваше да не го прави, отиването в Тъмното измерение бе най-логичният ход, ако искаше да се пребори с този фантом. Но как да попадне там? Нямаше лесни пътища. Нямаше време да пътува отново до една от портите, нито пък искаше да оставя Елена за прекалено дълго, докато стигне до там. А не би могъл да очаква отново да се натъкне на звездна сфера.

Освен това, дори и да се озове там, сега престоят в Тъмното измерение криеше особени заплахи за него. Не смяташе, че пазителите знаят за завръщането му от мъртвите, а не знаеше как биха реагирали, когато разберат. Предпочиташе да не го научава. Пазителите не се интересуваха особено от вампирите и обичаха нещата да си остават така, както им е угодно. Например колко хладнокръвно отнеха Силите на Елена, когато привлече вниманието им.

Деймън прегърби рамене и накокошини раздражено лъскавите си пера, обагрени с всички цветове на дъгата. Трябваше да има друг начин.

Откъм подножието на дървото се чу леко шумолене. Никой, който не притежаваше свръхчувствителните сетива на вампирите, не би го доловил, беше твърде предпазливо, но Деймън го усети. Настръхна и се огледа бързо наоколо. Никой нямаше да припари до неговата принцеса.

О. Деймън се отпусна отново и щракна раздражено с клюна си. *Стефан*, Тъмният силует на брат му се очертаваше ясно под дървото. Беше отметнал глава назад и вперила поглед, пълен с обожание, в тъмния прозорец на Елена. Разбира се, че беше тук, готов да я защити от всички ужаси на нощта.

И изведнъж Деймън разбра какво трябва да направи — ако иска да научи повече за фантома, се налагаше да се предаде във властта му.

Затвори очи и остави всички отрицателни чувства, които някога бе таил към Стефан, да го залееят отвсякъде като пълноводна река. Как Стефан винаги вземаше всичко, което Деймън искаше, крадеше го, ако се наложеше.

Проклетият Стефан, помисли си Деймън горчиво. Ако брат му не бе дошъл преди него в града, Деймън щеше да има шанс първи да спечели любовта на Елена, да обере плодовете на абсолютното

обожание, което съзираше в очите ѝ винаги, щом погледнеше към Стефан.

Вместо това, отново беше вторият най-добър. Не беше достатъчен дори за Катрин; тя също искаше и него, и брат му. Елена, истинска тигрица в сравнение с котенцето Катрин, щеше да е идеалната партньорка за Деймън. Красива, силна, умна, способна на огромна любов, двамата биха могли да господстват заедно над нощта.

Но тя се бе влюбила в малодушното му, слабоволево малко братче. Ноктите на Деймън се впиха яростно в клона, на който бе кацнал.

— Не е ли тъжно — обади се тих глас до него, — как ти все се опитваш и опитваш, но никога не си достатъчен за жената, която обичаш?

Тънко валмо хладна мъгла докосна крилото му. Деймън се изправи и се огледа. Тъмна мъгла се стелеше около ствола на дюлевото дърво и се извиваше нагоре точно до клона на Деймън. Отдолу Стефан стоеше, без да подозира нищо. Мъглата бе дошла само за Деймън.

Деймън се усмихна вътрешно и почувства как мъглата го обгръща, а после всичко се превърна в мрак.

Следващата сутрин отново беше гореща. Въздухът бе толкова гъст и лепкав, че само да вървиш по улицата бе неприятно, все едно да те удрят с топла, влажна кърпа. Дори вътре в колата с климатик, обикновено гладката и блестяща коса на Елена се къдреше на слепнали кичури от влагата.

Стефан спря пред дома ѝ веднага след закуска, този път въоръжен със списък от билки и магически съставки, които госпожа Флауърс му бе заръчала да купи от града за новите ѝ магически защиты.

Докато пътуваха с колата, Елена гледаше през прозореца спретнатите бели къщи и грижливо скосените и равни морави на жилищните квартали на Фелс Чърч, които постепенно отстъпваха на тухлените сгради и подредените с вкус витрини на магазините в търговския център на града.

Стефан паркира на главната улица пред малко уютно кафене, където миналата есен двамата бяха пили заедно капучино, малко след като тя бе узнала какъв е той. Седнал зад една от малките маси, Стефан ѝ разказа как се прави традиционното италианско капучино, а след това се отдаде на спомените си за големите празненства и пирове по време на Ренесанса: уханни супи, подправени със семена нар; сочно печено месо, мариновано в розова вода с гъст сос; пасти с цвят от бъз и кестени. Блюдо след блюдо от сладки, пикантни, обилно подправени ястия, които модерните италианци никога не биха признали за принадлежащи към тяхната национална кухня.

Елена с благоговение и почуда бе осъзнала колко различен е бил светът, откакто Стефан за последен път бе вкусвал човешка храна. Той бе споменал мимоходом, че когато бил млад, вилиците едва излизали на мода и баща им с подигравателен тон ги наричал краткотрайна превземка. Преди Катрин да остави по-модерния си, женствен отпечатък в дома им, те се хранели само с лъжици и използвали остри ножове за разрязване.

— Макар че всичко беше много елегантно — бе добавил той със смях, видял изражението на лицето ѝ. — Всички имахме безупречни маниери на масата. Ти едва ли би забелязала.

Тогава тя си бе помислила колко различен е той от момчетата, които познаваше — широтата и богатството на познанията му, цялата история, на която бе свидетел — беше много романтично.

Сега... ами, сега не знаеше какво да мисли.

— Мисля, че е тук. — Стефан улови ръката ѝ и я върна към настоящето. — Госпожа Флауърс каза, че в езотеричния магазин сигурно ще има повечето от нещата, от които се нуждаем.

Магазинът, наречен „За духа и душата“ беше малък, но живописен, наблъскан с кристали и фигурки на еднорози, карти таро и „ловци на сънища“. Всичко бе изрисувано в различни отсенки на пурпурното и сребристото, а копринените украшения за стени се полюшваха леко от хладната струя на климатика. Макар че климатикът не бе достатъчно силен, за да пропъди лепкавата горещина. Заради това приличащата на птичка дребничка жена, с дълга къдрава коса ѝ подрънкващи огърлици, която се появи откъм дъното на магазина, изглеждаше уморена и потна.

— С какво мога да ви помогна? — попита с нисък, мелодичен глас, който Елена подозираше, че непознатата жена е усвоила в тон с атмосферата на магазина.

Стефан извади листа хартия, изпълнен със заплетените криволици на почерка на госпожа Флауърс и се взря с присвити очи в него. С вампирско зрение или не, почеркът на госпожа Флауърс бе истинско предизвикателство.

О, Стефан. Той бе честен и открит, толкова сладък и благороден. Поетичната му душа струеше през прекрасните му зелени очи. Не би могла да съжалява, че се е влюбила в Стефан. Но понякога тайно ѝ се искаше любимият ѝ да не беше толкова сложно създание, да можеше някак си богатството на душата и умът му, любовта и страстта, изискаността и нежността му да бъдат въплътени в едно обикновено осемнайсетгодишно момче; той да е това, на което се преструваше, че е, когато го срещна за пръв път — мистериозен чужденец, но човешко същество.

— Имате ли нещо, изработено от хематит^[4]? — попита Стефан. — Бижута или някакви украшения? И тамян с... — Намръщи се на

листа. — С алтея? Правилно ли го разчитам?

— Разбира се! — отвърна собственичката на магазина възторжено. — Алтеята е много добра за закрила. И ухае страхотно. Ето там има различни видове тамян.

Стефан я последва навътре в магазина, но Елена остана до вратата. Чувстваше се изтощена, макар че денят едва бе започнал.

До вратата имаше стойка със закачалки и тя започна да премята закачалките напред-назад. Попадна на ефирна розова туника, украсена с миниатюрни огледални пайети, малко хипарска, но ефектна. *На Бони сигурно щеше да ѝ хареса*, помисли си Елена машинално и потръпна.

През прозореца зърна познато лице и закачалката с туниката замръзна в ръката ѝ.

Трескаво се замисли за името. Да, Том Паркър, това беше той. В единайсети клас беше излизала на няколко срещи с него, преди двамата с Мат да станат гаджета. Имаше чувството, че е било много отдавна, а не само преди година и половина. Том бе достатъчно хубав и интелигентен, идеален за по-сериозен приятел, ала помежду им нямаше искра и тя, както Мередит се бе изразила, си поигра с него на „улови ме, пусни ме“ и „го пусна да плува обратно в морето на свободните“.

Макар че той беше луд по нея. Дори след като скъсаха, продължи да се влачи след нея, гледайки я с тъжните си, умоляващи очи като на пропъдено кученце, сякаш я молеше да го приеме обратно.

Ако нещата бяха различни, ако беше изпитала нещо към Том, дали сега животът ѝ нямаше да е по-прост?

Наблюдаваше Том. Той крачеше усмихнат по улицата, ръка за ръка с Мариса Питърсън, момичето, с което започна да излиза в края на миналата година. Том беше висок и бе навел рошавата си тъмнокоса глава, за да чуе какво му казва Мариса. Двамата се усмигнаха един на друг, а той вдигна лявата си ръка, за да отметне нежно един палав кичур от дългата ѝ коса. Изглеждаха щастливи заедно.

Е, толкова по-добре за тях. Лесно е да са щастливи, когато любовта им бе обикновена и единствените затруднения в живота им бяха да решат къде да прекарат лятото, преди да заминат за колежа. Лесно е да са щастливи, когато не си спомняха хаоса в града им, преди Елена да ги спаси. А те дори не бяха благодарни. Бяха страхотни

късметлии — не знаеха нищо за мрака, който надничаше иззад краищата на безопасния им, слънчев живот.

Стомахът на Елена се присви. Вампири, демони, фантоми, злочеста, обречена любов. Защо тъкмо *нея* трябваше да връхлети всичко това?

Девојката се заслуша за миг. Стефан продължаваше да обсъжда покупките с продавачката и тя го чу да пита тревожно: „Дали клонките от самодивско дърво ще имат същия ефект?“ и ответния успокояващ отговор на жената. Явно той щеше да се забави по-дълго. Бе отметнал едва една трета от списъка, който им бе дала госпожа Флауърс.

Елена остави закачалката с блузата на мястото ѝ и излезе от магазина.

Като внимаваше да не бъде забелязана от двойката, която вървеше по улицата, тя ги последва от разстояние, за да огледа Мариса по-продължително. Момичето беше кльощаво, с лунички и топчест нос. Достатъчно хубавка, реши Елена, с дълга права черна коса и широка уста, но не беше от тези, които тутакси грабват погледа. В училище също не беше забележителна с нищо. Май играеше волейбол. Фигурираше в годишника. Добра ученичка, но без забележителни постижения. Имаше приятели, но не бе от най-популярните момичета. Излизаше на срещи понякога, но не беше от тези, които момчетата забелязваха. Работеше на половин ден в някакъв магазин или може би в библиотеката. Обикновена. Нищо особено.

Тогава защо едно обикновено, с нищо не отличаващо се момиче като Мариса ще има този приятен живот, без усложнения, докато Елена трябваше да премине през ада — буквално — за да получи това, което явно Мариса споделяше с Том, и *все пак изглежда още не го бе постигнала?*

Студен полъх докосна кожата ѝ и Елена потрепери, въпреки горещата сутрин. Огледа се.

Тъмни, хладни нишки мъгла се стелеха около нея, ала в същото време улицата беше също така слънчева, както допреди няколко минути. Сърцето на Елена затуптя по-бързо, преди мозъкът ѝ дори да регистрира и улови това, което се случваше. *Бягай!* изкрещя нещо в нея, ала беше твърде късно. Краката ѝ внезапно натежаха като олово.

Студен, сух глас заговори близо до нея, глас, който звучеше странно, като безстрастния, логичен глас в главата ѝ, онзи, който ѝ

нашепваше неудобни истини, които не искаше да признае.

— Защо става така — казваше гласът, — че ти можеш да обичаш само чудовища?

Елена не можеше да се насили да се обърне.

— Или май само чудовищата могат истински да те обичат, Елена? — продължаваше гласът с леко триумфална нотка. — Всички онези момчета в гимназията, те само те искаха като трофей. Те виждаха златната ти коса, сините ти очи и съвършеното лице и си представяха колко добре ще изглеждат до теб.

Елена повика на помощ цялото си самообладание и бавно се извърна. Зад гърба ѝ нямаше никого, само мъглата бе станала по-гъста. Една жена, буташа детска количка, мина покрай нея и я погледна спокойно. Нима не можеше да види, че Елена е обвита в мъгла? Девойката отвори уста, за да извика, ала думите заседнаха в гърлото ѝ.

Сега мъглата стана по-студена и плътна, сякаш задържаше Елена отзад. С огромно усилие на волята си тя се отскубна и направи няколко крачки напред, но стигна само до пейката пред близкия магазин. Гласът заговори отново, нашепвайки злорадо в ухото ѝ.

— Те никога не са виждали истинската теб, всички онези момчета. Момичетата като Мариса, като Мередит, могат да открият любовта и да бъдат щастливи. Само чудовищата си дават труд да разберат истинската Елена. Бедната, бедна Елена, ти никога няма да бъдеш нормална, нали? Не и като останалите момичета — тихо и злобно се изсмя гласът.

Мъглата около нея стана по-гъста. Елена не можеше вече да вижда останалата част от улицата, нито каквото и да е отвъд тъмнината. Опита се да се изправи, да направи няколко крачки, да се отърси от мъглата. Ала не можа да помръдне. Мъглата я обгръщаше като тежко одеяло, но тя не можеше да го докосне, да се съпротивлява.

Елена се паникьоса, още веднъж се опита да се надигне, отвори уста, за да извика: „Стефан!“, но мъглата се завихри около нея, през нея, пропи се във всяка нейна пора. Неспособна да се бори, нито да извика, девойката пропадна в мрака.

Все още беше леденостудено.

— Поне този път съм с дрехите — промърмори Деймън, като подритна парче обгоряло дърво, докато се влачеше по голата повърхност на Тъмната луна.

Трябваше да признае, че мястото започваше здравата да му лази по нервите. Струваше му се, че с дни крачеше през тази пустош, въпреки че непроменящата се тъмнина наоколо не позволяваше да се определи колко време е минало.

Деймън предполагаше, че когато се събуди, ще намери до себе си малкото червено птиченце, което ще посрещне с нетърпелива радост присъствието и закрилата му. Ала вместо това се събуди сам, легнал върху земята. Наоколо не се виждаше никакъв фантом, нито преливащо от благодарност момиче.

Той се намръщи и направи предпазлива стъпка в дълбоката купчина пепел, под която можеше да се крие нечие тяло, но не се изненада, когато откри само кал под пепелта, която остави грозни петна върху доскоро блестящите му черни ботуши. След като пристигна тук и се зае да търси Бони, той очакваше всеки миг да се натъкне на неподвижното ѝ тяло. Съвсем ясно си представяше как ще изглежда: бледа и притихнала в мрака, дългите ѝ червени къдрици, покрити с пепел. Но сега започваше да се убеждава, че където и да бе отвел фантомът Бони, тя не беше тук.

Той бе дошъл с намерението да бъде герой: да победи фантома, да спаси девойката и в крайна сметка да защити *своето момиче*. *Какъв идиот*, помисли си и устните му се извиха в презрителна насмешка над собствената му глупост.

Фантомът не го бе завел на мястото, където държеше Бони. Сам, върху тази покрита с пепел луна, Деймън се почувства странно отхвърлен. Нима създанието на мрака не го искаше?

Внезапен силен порив на вятъра се изви около него и Деймън политна няколко стъпки назад, преди отново да възстанови равновесието си. Вятърът донесе със себе си някакъв звук — дали беше въздишка? Той промени посоката си, приведе рамене и се насочи към мястото, откъдето му се стори, че дойде звукът.

После звукът се чу отново — тъжно, хлипащо стенание отекна зад гърба му.

Той се извърна, ала този път стъпките му бяха по-ситни и по-малко уверени от обикновено. Ами ако грешеше и малката вещица

беше запокитена, ранена и самотна, в някой кът на тази затънтена луна?

Умираще от глад. Притисна език към изтръпналите си кучешките зъби и те тутакси се удължиха и изостриха. Устата му беше пресъхнала; той си представи поток от сладка, гъста кръв, самият живот, пулсиращ до устните му. Стенанието се чу отново, този път от лявата му страна и той отново политна към него. Вятърът обрули лицето му, студен и влажен от мъглата.

Елена бе виновна за всичко.

Той бе чудовище. *Трябваше* да бъде чудовище, да изсмуква кръвта, без да трепне, да убива безмилостно, без разкаяние. Но Елена бе променила всичко това. Беше събудила желанието му да я закриля. След това започна да се грижи за приятелите ѝ и накрая дори спаси провинциалния ѝ малък град, когато един уважаващ себе си вампир или щеше отдавна да си е заминал след пристигането на китсуне, или щеше да се наслаждава на опустошението и разрухата, с устни, обагрене от топла кръв.

Той бе направил всичко това — беше се променил заради *нея* — и тя пак не го обичаше.

Поне не достатъчно. Когато миналата нощ целуваше шията ѝ и милваше косата ѝ, за кого си мислеше тя? За онзи слабак Стефан.

— Винаги е Стефан, нали? — изрече ясен и студен глас зад него. Деймън замръзна, а космите на тила му се изправиха.

— Каквото и да се опитваш да му отнемеш — продължи гласът, — ти само се бориш да станете квит, защото факт е, че той получи *всичко*, а ти нищо. Ти просто искаше да е честно.

Деймън потрепери, но не се обърна. Никой никога не бе разбрал това. Той просто искаше да е *честно*.

— Баща ти обичаше повече него, отколкото теб. Ти винаги си го знаел — не спираше гласът. — Ти беше по-големият, наследникът, но Стефан беше любимецът на баща ти. И в любовта също винаги си бил на две крачки зад Стефан. Катрин вече го обичаше, когато я срещна; след това същата история се повтори и с Елена. Те твърдят, че те обичат, тези твои момичета, но никога не са те обичали повече или най-много, или само теб, дори и когато си им отдавал цялото си сърце.

Деймън отново потрепери. Усети как една сълза се търкулна по бузата му и ядно я изтри.

— И ти знаеш защо е така, нали, Деймън? — не се предаваше създанието, нареждайки с мазния си глас. — Всичко е заради Стефан. Той винаги ти отнема всичко, което някога си желал. Стефан получава нещата, които ти искаш, дори преди да си ги видял, и не оставя нищо за теб. Елена не те обича. Никога не те е обичала и никога няма да те обича.

При думите на създанието нещо се счупи вътре в Деймън и той тутакси се окопоти и дойде на себе си. Как смееше фантомът да го кара да се съмнява в любовта на Елена? Това бе единственото истинско нещо, което познаваше.

Студен вятър развя дрехите на Деймън. Сега вече не чуваше стенанието. И тогава всичко замря.

— Зная какво правиш — озъби се Деймън. — Мислиш ли, че можеш да ме измамиш? Вярваш ли, че можеш да ме настроиш против Елена?

В калта зад него се чу тих звук от приближаващи стъпки.

— О, малки вампире! — присмя се гласът.

— О, малки фантоме! — отвърна в същия тон Деймън. — Нямаш представа каква грешка направи току-що. — Събра сили за скок и се извъртя рязко с оголени зъби. Ала преди да се хвърли в атака, някакви студени и силни ръце го стиснаха за гърлото и го вдигнаха във въздуха.

— Също така препоръчвам заравянето на парчета желязо около това, което се опитвате да защитите — предложи собственичката на магазина. — Традиционни предмети са конските подкови, но всичко, направено от желязо, особено кръгло или извито, ще свърши работа. — Тя бе преминала през различни степени на недоверие, докато Стефан сякаш се опитваше да изкупи всичката стока в магазина ѝ, като се започне от билки или всичко, свързано с предпазване от зли сили, и сега се разтапяше от желание да бъде полезна.

— Мисля, че засега това е всичко, от което се нуждая — пресече любезно Стефан словесния ѝ поток. — Много благодаря за помощта ви.

Лицето ѝ сияеше, докато таксуваше покупките му на старомодната каса с мелодично звънче, а той ѝ се усмихна. Смяташе,

че е успял да дешифрира целия списък на госпожа Флауърс и се чувстваше горд от себе си.

Някой отвори вратата, за да влезе, и в магазина нахлу студен вятър, който разклати магическите предмети и висулки по стените.

— Усетихте ли това? — попита собственичката. — Мисля, че идва буря. — Косата ѝ, уловена от порива на вятъра, се разпиля във въздуха като ветрило.

Стефан тъкмо се канеше да се съгласи любезно, когато изведнъж се смръзна от ужас. Дългите къдрици на жената увиснаха за миг неподвижно, преплели се в един извит кичур коса, който съвсем ясно и четливо изписваше злоещото:

Мат.

Но ако фантомът е намерил нова мишена, това означаваше, че Елена...

Стефан се извъртя рязко към предната част на магазина. Елена не беше там.

— Добре ли сте? — попита собственичката, докато Стефан се озърташе обезумяло наоколо. Без да ѝ обръща внимание, той забърза към вратата на магазина, като оглеждаше всяка пътека, всяко кътче в магазина.

Остави Силата му да се разпростре, протягайки пипалата си, за да улови следа от присъствието на Елена. Нищо. Тя не беше в магазина. Как не бе забелязал, че е излязла?

Притисна юмруци към очите си, докато малки звезди не избухнаха под клепачите му. Вината беше негова. Отдавна не се бе хранил с човешка кръв и силите му бяха много отслабнали. Защо бе позволил да стане толкова слаб? Ако беше пълен със сила, щеше веднага да разбере, че я няма. Беше егоистично да се съобразява със съвестта си, когато трябваше да пази толкова хора.

— Добре ли сте? — попита отново жената. Тя го бе последвала в предната част на магазина с торбата с покупките му в ръка и сега се взираше тревожно в него.

Стефан пое торбата.

— Момичето, с което дойдох — заговори настоятелно. — Видяхте ли кога е излязла?

— О — отвърна тя и се намръщи. — Тя излезе, когато се запътихме да огледаме секцията с различните видове тамян.

Толкова отдавна. Дори продавачката бе забелязала излизането на Елена.

Стефан кимна рязко за благодарност, преди да пристъпи отвън на заслепяващата слънчева светлина. Огледа трескаво нагоре и надолу по цялата улица.

Обля го огромна вълна на облекчение, когато я зърна да седи на пейката пред аптеката няколко врати по-надолу. Но в следващия миг забеляза отпуснатата ѝ стойка, а красивата ѝ руса коса висеше някак безжизнено върху едното ѝ рамо.

Стефан тутакси се озова до нея, благодарен, че макар и плитко, дишането ѝ бе стабилно, а пулсът силен. Но тя беше в безсъзнание.

— Елена — промълви той и я погали нежно по бузата. — Елена, събуди се. Върни се при мен. — Тя не помръдна. Той разтърси ръката и малко по-силно. — Елена! — Тялото ѝ се килна на пейката, но нито дишането ѝ, нито равномерните удари на сърцето ѝ се промениха.

Също като Бони, Фантомът бе завладял Елена и Стефан почувства как нещо в него се разкъса на две. Той се бе провалил. Не бе успял да защити нито едната от двете.

Стефан подпъкна внимателно ръка под кръста на Елена, с другата обгърна главата ѝ и я взе в прегръдките си. Сгуши я до гърдите си, канализира малкото Сила, която му бе останала, в увеличаването на скоростта, и се затича.

Мередит погледна часовника си поне за стотен път, чудейки се защо Стефан и Елена още не са се върнали.

— Изобщо не мога да разчета тази дума — оплака се Мат. — Кълна се, мислех, че *моят* почерк е нечетлив. Това тук сякаш го е писал с едно затворено око. — В объркването си толкова често бе прокарвал ръце през косата си, че сега тя стърчеше на всички страни, а под сините му очи се забелязваха леки сенки.

Мередит отпи глътка от кафето си и протегна ръка. Мат ѝ подаде тетрадката, която преглеждаше. Бяха установили, че тя най-добре разчита острия, наклонен почерк на Кейлеб.

— Мисля, че това е „О“ — промърмори тя. — „Деосил“ дума ли е?

— Да — отвърна Аларик и леко се изправи. — Означава „по посока на часовниковата стрелка“. В езотериката означава преобразуването на духовната енергия във физически форми. Тук може да има нещо. Може ли да го видя?

Мередит му подаде тетрадката. Очите ѝ бяха зачервени, а мускулите ѝ сковани от цяла сутрин висене над записките на Кейлеб, преглеждане на изрезките от вестници и снимки. Разкърши рамене напред-назад и се протегна.

— Не — поклати глава Аларик след няколко минути четене. — Нищо полезно. Тук се описва как се очертава магически кръг.

Мередит тъкмо се канеше да заговори, когато на прага се появи Стефан, пребледнял, с див поглед. Елена лежеше в безсъзнание в ръцете му. Мередит изпусна чашата си с кафе.

— Стефан! — извика и се втренчи ужасено в тях. — Какво се е случило?

— Фантомът я плени — пророни Стефан със задавен глас. — Не зная как.

Мередит имаше чувството, че пропада.

— О, не, о, не! — чу се да изрича с тънък, писклив глас. — Не и Елена.

Мат се надигна заплашително.

— А ти защо не му попречи? — попита обвинително.

— Нямаме време за караници — срязва го Стефан студено и мина покрай тях. Пое нагоре по стълбите, прегърнал закрилнически Елена. Мат, Мередит и Аларик го последваха в мълчалива индианска нишка до стаята, където Бони лежеше заспала.

Госпожа Флауърс плетеше край леглото ѝ. Устата ѝ се отвори в едно голямо „О“ на потрес, когато видя кого носи Стефан. Стефан положи внимателно Елена от другата страна на голямото двойно легло, редом с бледата, дребничка Бони.

— Съжалявам — рече Мат бавно. — Не биваше да те обвинявам. Но... какво се случи?

Стефан сви рамене. Изглеждаше напълно съсипан.

Сърцето на Мередит се сви болезнено в гърдите ѝ при гледката на двете ѝ най-добри приятелки, легнали отпуснати като парцалени кукли. Бяха толкова неподвижни. Дори и в съня си. Елена беше по-подвижна, по-изразителна отколкото сега. Двете бяха прекарвали заедно

хиляди нощи още от малки и Мередит бе виждала спящата Елена да се усмихва, да се върти под одеялата, да заравя лице във възглавницата. А сега розово-златно-кремавата топлина на Елена изглеждаше избледняла и студена.

И Бони Бони, която бе толкова пъргава и кипяща от енергия, че през целия си живот едва ли се бе задържала на едно място за повече от една или две минути. Сега беше неподвижна, замръзнала, почти изгубила цвят, с изключение на тъмните точки на луничките ѝ, пръснати върху страните ѝ и яркочервените коси, пръснати върху възглавницата. Ако не беше съвсем лекото повдигане и спускане на гърдите им, двете момичета можеха да бъдат взети за манекени.

— Не зная — повтори Стефан, но този път думите прозвучаха много по-паникьосано и той вдигна глава, за да срещне очите на Мередит. — Не зная какво да правя.

Мередит се прокашля.

— Докато ви нямаше, се обадохме в болницата, за да проверим как е Кейлеб — заговори тя предпазливо, знаейки какъв ефект ще имат следващите ѝ думи. — Изписали са го.

В очите на Стефан проблеснаха убийствени пламъци.

— Мисля — изрече с режещ като нож глас, — че не е зле да го посетим.

Елена висеше в тъмнината. Но не бе разтревожена. Сякаш се носеше бавно под топла вода, нежно поклащайки се по течението. Част от нея се питаше дистанцирано, без страх, дали никога не е изплувала от езерото под водопада при Топлите извори? Дали през цялото това време се бе носила по водата в плен на сънищата?

Тогава внезапно се понесе по-бързо, издигна се рязко нагоре, отвори очи на ослепяващата, дневна светлина и пое дълбоко дъх.

Изразителни, разтревожени тъмнокафяви очи сезираха в нейните от едно бледо лице, надвесено над нея.

— Бони? — ахна Елена.

— Елена! Слава Богу! — извика Бони и стисна ръцете ѝ в здрава хватка. — Тук съм съвсем сама от дни или поне имам чувството, че са минали дни, защото светлината никога не се променя, така че не мога да разбера по слънцето. И тук няма какво да се прави. Не мога да

измисля начин да избягам, а и няма нищо за ядене, макар че, колкото и да е странно, не се чувствам гладна, така че предполагам, че това няма значение. Опитах се да спя, за да минава по-бързо времето, но не съм и уморена. И внезапно ти се озова тук и аз съм толкова щастлива да те видя, но ти все не искаше да се събуждаш, така че накрая започнах да се притеснявам. Какво *става*?

— Не зная — отвърна Елена уморено. — Последното нещо, което си спомням, е как седях на една пейка. Мисля, че ме обгърна някаква мистична мъгла.

— И с мен се случи същото! — възкликна приятелката ѝ. — Не говоря за пейката, а за мъглата. Бях в стаята си в пансиона и тази странна мъгла ме обви. — Тя потръпна театрално. — Изобщо не можех да се движа. Толкова ми беше студено. — Внезапно очите ѝ се разшириха виновно. — Правех магия, когато това се случи. Нещо се появи зад гърба ми и започна да говори разни неща. Лоши, гадни неща.

Елена потръпна.

— Аз също чух глас.

— Мислиш ли, че аз... съм изгървала нещо, което е било затворено някъде? Докато съм правела магията? Тревожих се, че може да съм го направила без да искам — додаде Бони с побеляло лице.

— Вината не е твоя — увери я Елена. — Ние смятаме, че фантомът — нещото, което причинява всички тези инциденти — е откраднал духа ти, за да черпи сила от него. А сега, предполагам, че е взел и моя.

Тя разказа набързо на Бони за фантома, после се надигна на лакти и за пръв път се огледа.

— Не мога да повярвам, че отново сме тук.

— Къде? — попита Бони тревожно. — Къде сме?

Беше пладнe и слънцето грееше върху безкрайното синьо небе над главите им. Елена беше напълно сигурна, че тук винаги е пладнe: със сигурност беше последният път, когато беше тук. Намираха се сред широко, дълго поле, което сякаш продължаваше в безкрая. Докъдето ѝ стигаше погледът, се виждаха храсти — розови храсти с идеални, черни цветове.

Среднощни рози. Чародейки рози, но единствено китсуне можеха да им вдъхнат магия. Едно китсуне бе изпратило веднъж една от тези рози на Стефан с магия да го превърне отново в човек, но

розата бе попаднала случайно у Деймън, за огромно разочарование и на двамата братя.

— Намираме се във вълшебното розово поле на китсуне, едно от Седемте съкровища на китсуне, към които извежда Входът на крепостта — обясни тя на Бони.

— О — промълви приятелката ѝ. Замисли се за миг, сетне попита безпомощно: — Какво правим тук? Фантомът китсуне ли е?

— Не мисля така — поклати глава Елена. — Може би тук просто е удобно място, където да ни скрие.

Елена пое дълбоко дъх. Бони беше подходящ другар по време на криза. Е, не точно по начина, по който ѝ помагаше Мередит — Мередит умееше да организира нещата и да привежда планове си в действие — а с начина, по който Бони гледаше Елена доверчиво с големите си, невинни очи и задаваше въпроси, убедена, че приятелката ѝ знае отговорите. И Елена тутакси се чувстваше компетентна и уверена, сякаш можеше да се справи с всякаква ситуация, в която се бяха забъркали. Както в момента. Сега, когато Бони зависеше от нея, умът на Елена работеше много по-ясно, отколкото през последните дни. Всеки миг щеше да измисли как да се измъкнат оттук. Всеки миг, сигурна беше в това.

Студените, малки пръсти на Бони потърсиха ръката на Елена.

— Елена, мъртви ли сме? — попита тя с тънък, пресекващ гласец.

Бяха ли мъртви?, запита се Елена. Не мислеше така. Бони беше жива, след като фантомът я завладя, но не можеше да се пробуди. По-скоро душите им се носеха тук на тази астрална планета, а телата им бяха във Фелс Чърч.

— Елена? — повтори тревожно Бони. — Мислиш ли, че сме мъртви?

Елена отвори уста, за да отговори, когато силен, хрущящ звук я възпря. Розовите храсти наблизо започнаха да се блъскат един в друг и отвсякъде се разнасяше оглушително трополене. Клоните се блъскаха и извиваха все едно нещо огромно си проправяше път през гъсталака. Около тях бодливите стъбла плющяха напред-назад, макар че нямаше никакъв вятър. Тя изкрещя, когато един от огъващите се клони я халоса през ръката, оставяйки дълбока рана върху кожата.

Бони изписка, а сърцето на Елена подскочи в гърдите ѝ. Тя се завъртя, като избута Бони зад гърба си. Стисна ръце в юмруци и се приведе, опитвайки се да си спомни как Мередит я бе учила да посреща атаката на нападателя. Но като се огледа, видя само километри рози. Черни, съвършени рози.

Бони изхлипа немошно и се притисна към гърба на Елена.

Внезапно Елена усети остро, болезнено дръпване, като че ли нещо бавно, но твърдо бе откъснато от тялото ѝ. Девојката изохка и се препъна, притискайки ръце към корема си. *Това е той* помисли си вцепенено, чувствайки как всяка кост в тялото ѝ се смачква на каша. *Ще умра.*

[4] Минерал с непрозрачен черен или червеникавокафяв цвят, известен като камъка на магьосниците, защото се смятало, че защитава от магии и поглъща всички лоши вълни, насочени към собственика му. — Бел.прев. ↑

Никой не отвори вратата в дома на Смолуд. Алеята за коли бе празна, а къщата изглеждаше изоставена, със спуснати щори на прозорците.

— Може би Кейлеб не е тук — предположи Мат нервно. — Дали не е отишъл някъде другаде, след като са го изписали от болницата?

— *Подушвам* го. Чувам дишането му — изръмжа Стефан. — Той е вътре, сигурен съм. Крие се.

Мат никога не бе виждал Стефан толкова ядосан. Обикновено спокойните му зелени очи сега блестяха от гняв, кучешките му зъби се бяха удължили несъзнателно, малките им, остри върхове се виждаха всеки път щом отвореше уста. Стефан улови погледа на Мат и се намръщи, прокарвайки смутено език по зъбите си.

Мат погледна към Аларик, който се смяташе за единствения нормален човек, останал в групата им, но младият учен наблюдаваше Стефан по-скоро с открито възхищение, отколкото с тревога. *Явно и той не е съвсем нормален*, помисли си Мат.

— Можем да влезем вътре — рече Мередит спокойно и се обърна към Аларик. — Предупредете ме, ако някой идва. — Той кимна и застана така, че вратата да не се вижда от някой минувач по улицата. С хладнокръвно умение Мередит вклини единия край на бойната си тояга в процепа между рамката и входната врата и започна да я разбива.

Вратата бе от масивно дъбово дърво, с две ключалки и верига отвътре, така че устоя на натиска на импровизирания лост на Мередит. Девойката изруга, после промърмори: „Хайде, хайде“, удвоявайки усилията си. Ключалките и веригата поддадоха внезапно и вратата се разтвори, като се блъсна с трясък в стената зад нея.

— Дотук с безшумното проникване — заключи Стефан. Пристъпваше неспокойно от крак на крак, докато останалите минаваха покрай него.

— Поканен си — рече Мередит, но Стефан поклати глава.

— Не мога. Действа само ако се изрече от някой, който живее тук.

Мередит стисна устни, обърна се и хукна нагоре по стълбите. Чу се кратък вик на изненада, последвано от приглушени удари. Аларик стрелна нервно Мат с поглед, после го извърна нагоре към стълбите.

— Дали да ѝ помогнем? — зачуди се.

Преди Мат да успее да отговори — а той бе съвсем сигурен, че не Мередит е тази, която се нуждае от помощ — тя се върна, като буташе пред себе си Кейлеб през стълбите. Двете му ръце бяха здраво извити зад гърба.

— Покани го — нареди тя на Кейлеб, когато той стигна препъвайки се до подножието на стълбата. Момчето поклати глава, а тя дръпна ръката му по-високо. Той извика от болка.

— Няма да го поканя — настоя упорито. — Ти не можеш да влезеш. — Мередит го тласна към Стефан, но го спря точно на прага.

— Погледни ме — заговори кротко Стефан и очите на Кейлеб се извърнаха към неговите. Зениците на вампира се разшириха, поглъщайки зелените ириси в чернотата си. Кейлеб замята отчаяно глава, но изглеждаше неспособен да откъсне погледа си.

— Пусни. Ме. Вътре — нареди му Стефан.

— Влез тогава — смотолеви Кейлеб сърдито. Мередит го пусна и погледът му се проясни. Извърна се и се затича нагоре по стълбите.

Стефан влетя през вратата, все едно бе куршум, изстрелян през цевта на пушка, за да се понесе нагоре по стълбата. Плавните му, безшумни движения напомнях на Мат на тези на хищник — на лъв или акула. Мат потрепери. Понякога забравяше колко опасен е Стефан в действителност.

— По-добре да отида с него — обади се Мередит. — Не ми се ще Стефан да направи нещо, за което после ще съжалява. — Замълча. — Във всеки случай не и преди да узнаем това, което ни е нужно. Аларик, ти най-много от всички ни си запознат с магиите, затова идваш с мен. Мат, ти наблюдавай отвън и ни предупреди, ако случайно колата на двамата Смолуд се появи на алеята. — Двамата с Аларик последваха Стефан на горния етаж.

Мат чакаше да се разнесат викове, но горе остана застрашително тихо. Като държеше под око алеята за коли от предния прозорец, Мат се прокрадна в дневната. Някога двамата с Тайлър бяха приятели или

поне излизаха заедно, защото играеха във футболния отбор. Познаваха се от прогимназията.

Тайлър пиеше твърде много, купонясваше яко, държеше се грубо и пренебрежително с момичетата, но в него имаше нещо, което понякога забавляваше Мат. Може би беше настървението, с което вършеше всичко — независимо дали ставаше дума за прехващането на спасяемата топка на противниковия куотърбек, или да устройи най-дивия купон, който някога някой бе виждал. Или онзи период в седми клас, когато бе обзет от манията да спечели на играта „Уличен боец“ на плейстейшън. Всеки ден Тайлър събираше Мат и останалите момчета у тях и всички прекарваха часове, седнали на пода в спалнята му, тъпчеха се с чипс, дрънкаха тъпотии и натискаха копчетата на джойстика, докато Тайлър чертаеше стратегии как да спечели всяка схватка. Мат въздъхна тежко и отново се взря през предния прозорец.

Отгоре се чу тъп удар и Мат застина. Тишина.

Когато отново поде кръстосването на дневната, Мат забеляза една снимка сред останалите фотографии в рамки, подредени върху пианото. Приблужи се и я взе.

Трябва да е била направена по време на парти след футболен мач в единайсети клас. Ръката на Мат обгръщаше Елена, с която тогава бяха гаджета и тя му се усмихваше. До тях бе застанал Тайлър, преплел ръка с тази на момиче, чието име Мат не можеше да си спомни. Алисън или Алисия. Тя беше по-голяма от тях, в дванайсети клас и същата година се бе дипломирала и бе напуснала града. Всички бяха издокарани: двамата с Тайлър с костюми и вратовръзки, а момичетата с официални рокли. Елена носеше елегантна, къса рокля и изглеждаше толкова красива, че дъхът на Мат секна.

Тогава нещата бяха толкова прости. Куотърбекът и най-готиното момиче в училището. Бяха идеалната двойка.

Тогава Стефан пристигна в града, нашепна му студен, металически глас, и съсипа всичко.

Стефан, който се преструваше на приятел на Мат. Стефан, който се преструваше на нормално човешко същество.

Стефан, който преследваше гаджето на Мат, единственото момиче, което някога Мат истински бе обичал. И навярно единственото, което някога щеше да обича. Вярно, че двамата бяха

скъсали още преди Елена да срещне Стефан, но ако не беше той, Мат можеше да си я върне.

Устните на младежа се извиха в зловна гримаса и той захвърли фотографията на пода. Стъклото не се счупи и снимката остана да лежи там — Мат, Елена, Тайлър и момичето, чието име не можеше да си спомни, се усмихваха невинно с лица към тавана, неподозиращи за това, което се бе насочило към тях, за хаоса, който щеше да избухне след по-малко от година. Заради Стефан.

Стефан. Лицето на Мат пламна от гняв. В главата му забуча. Стефан, предателят. Стефан, чудовището. Стефан, който открадна момичето на Мат.

Мат стъпи върху снимката и я стъпка яростно с пета. Дървената рамка се счупи. Звукът на строшено стъкло под крака му бе странно удовлетворяващ.

Без да се оглежда, Мат излезе от дневната и се запъти към стълбите. Време беше да се разправи с чудовището, съсипало живота му.

— Признай си! — изръмжа Стефан, опитвайки се с все сили да подчини Кейлеб на внушението си. Но беше твърде слаб, а Кейлеб се бе оградил с психическа защита. В това нямаше съмнение — момчето имаше достъп до Силата.

— Не зная за какво говориш — отвърна упорито Кейлеб и притисна гръб към стената, сякаш можеше да пробие тунел в нея и да изчезне. Погледът му се стрелкаше нервно от изкривеното от гняв лице на Стефан към Мередит, която държеше бойната тояга в готовност, и обратно към Стефан. — Ако ме оставите на мира, няма да отида в полицията. Не искам неприятности.

Кейлеб изглеждаше по-блед и нисък, отколкото Стефан си го спомняше. По лицето му имаше рани и синини, а едната му ръка бе гипсирана и висеше на превръзка през рамото. Въпреки всичко, Стефан изпита чувство на вина, когато го погледна.

Той не е човек, напомни си.

Макар че... Кейлеб не приличаше и на върколак. Не трябваше ли да има малко повече животинско излъчване? Стефан не познаваше

много върколаци, но Тайлър имаше големи бели зъби и едва сдържана агресия.

Застанал до него, Аларик премигна към раненото момче. Наклони глава настрани и го огледа.

— Сигурен ли си, че е върколак? — попита Аларик скептично, като отглас от мислите на Стефан.

— *Върколак?* — изуми се Кейлеб. — Да не сте полудели?

Но Стефан, който наблюдаваше внимателно Кейлеб, зърна проблясването на искра в очите му.

— Лъжеш — заяви Стефан студено, разпростря още малко съзнанието си и най-сетне откри пролука в защитата на Кейлеб. — Не смяташ, че сме луди. Просто си изненадан, че знаем за теб.

Кейлеб въздъхна. Лицето му бе побеляло и изопнато, но докато Стефан говореше, всяка следа от преструвка се изпари. Раменете му се отпуснаха и той отстъпи малко от стената, увесил уморено глава.

Мередит се напрегна, готова да скочи, когато той направи крачка напред. Момчето спря и вдигна ръце.

— Няма да се опитам да ви изиграя. Не съм върколак. Но, да, зная, че Тайлър е и предполагам, че и вие знаете.

— Но в теб има гени на върколак — напомни му Стефан. — Лесно можеш да станеш такъв.

Кейлеб сви рамене и погледна Стефан право в очите.

— Предполагам. Но не се случи на мен, случи се на Тайлър.

— *Случило се е?* — попита Мередит, а гласът ѝ се извиси от гняв. — Знаеш ли какво направи Тайлър, за да стане върколак?

Кейлеб я погледна предпазливо.

— Какво е направил ли? Тайлър нищо не е направил. Просто го застигна фамилното проклятие, това е всичко. — Лицето му бе помрачено и притеснено.

Противно на волята си, Стефан заговори с по-мек и търпелив тон.

— Кейлеб, трябва да убиеш някого, за да станеш върколак, дори и да носиш гените. Освен ако не си ухапан от върколак, има установени ритуали, които трябва да се извършат. *Кървави* ритуали. Тайлър уби невинно момиче.

Коленете на Кейлеб се огънаха и той се плъзна на пода с глухо тупване. Изглеждаше зле.

— Тайлър не би го сторил — промълви с треперещ глас. — След като родителите ми умряха, Тайлър ми беше като брат. Той не би убил никого. Не ти вярвам.

— Направи го — потвърди Мередит. — Тайлър уби Сю Карсън. Ние се споразумяхме да я върнем в света на живите, ала това не променя факта, че той я уби.

Истината прозвуча съвсем отчетливо в гласа ѝ и беше ясно, че у Кейлеб се води вътрешна борба. Той се свлече още по-ниско и отпусна глава върху коленете си.

— Какво искате от мен?

Изглеждаше толкова слаб и смачкан, че въпреки спешната им мисията, Стефан се разсея.

— Ти не беше ли по-висок от сега? — попита той. — По-едър? По... як и самоуверен? Имам предвид последния път, когато те видях.

Кейлеб измърмори нещо в коленете си, но твърде неясно дори за изострените сетива на един вампир.

— Какво? — попита Стефан.

Когато Кейлеб вдигна глава, лицето му бе обляно в сълзи.

— Беше илюзия, ясно ли ти е? — рече горчиво. — Направих се така само за да изглеждам по-добре, защото исках Елена да ме пожелае. — Стефан си припомни здравето, румено лице на Кейлеб, високия му ръст, ореола от златни къдрици. Нищо чудно, че изглеждаше подозрителен: може би Стефан подсъзнателно бе разбрал, че не е нормално обикновено човешко същество да прилича толкова много на ангел. *Нищо чудно, че беше по-лек, отколкото очаквах, когато го захвърлих през двора на гробището,* каза си Стефан.

— Значи владееш магията, въпреки че не си върколак — обобщи Мередит припряно.

Кейлеб сви рамене.

— Вие вече го знаехте. Видях какво сте направили в работилницата ми в бараката. Какво повече искате от мен?

Мередит пристъпи застрашително напред, с бойната тояга в ръка, с ясен и безмилостен поглед. Кейлеб се дръпна рязко от нея.

— Това, което искаме от теб — поде момичето, изговаряйки отчетливо всяка дума, — е да ни кажеш как си призовал фантома и как да се отървем от него. Искаме си приятелките обратно.

Кейлеб я зяпна слисано.

— Кълна се, че нямам представа за какво говориш.

Стефан запристъпва към Кейлеб от другата му страна. Момчето явно умираше от страх, защото погледът му прескачаше нервно между Стефан и Мередит.

Тогава Стефан спря. Виждаше, че пленникът им е искрено объркан. Възможно ли бе да казва истината? Стефан коленичи, така че очите му да бъдат на едно ниво с тези на Кейлеб и заговори с по-мек тон:

— Кейлеб? — каза, като вложи и последните остатъци от Силата си, за да въздейства върху момчето и да го накара да говори. — Ще ни кажеш ли какъв вид магия използваш? Нещо с рози, нали? Какво трябва да направи тази магия?

Кейлеб преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Искях да разбера какво се е случило с Тайлър. Затова дойдох тук за лятото. Никой не изглеждаше разтревожен, но аз знаех, че Тайлър не би изчезнал просто така. Тайлър ми е разказвал за вас, за всички вас и за Елена Гилбърт. Тайлър те мразеше, Стефан. Отначало харесваше Елена, но после искрено я намрази. Обаче, когато пристигнах тук, всички знаеха, че Елена Гилбърт е мъртва. Семейството ѝ все още я оплакваше. А ти беше заминал, Стефан; беше напуснал града. Опитах се да сглобя парчетата от мозайката, за да разбера какво се е случило — имаше някои наистина много чудати истории — а сетне в града се случиха още по-странни неща. Заредиха се приливи на насилие, момичетата полудяваха, деца нападаха родителите си. И тогава, внезапно, всичко свърши; просто спря и сякаш аз бях единственият, който си спомняше, че подобни неща са се случили. Но в същото време си спомнях и едно съвсем нормално лято. Елена Гилбърт беше тук през цялото време и никой не бе изненадан, защото никой не си спомняше да е умирала. Изглежда единствено аз тук имах два комплекта от спомени. Хора, които бях видял тежко пострадали — той потрепери при спомена — или дори убити, сега отново си бяха живи и здрави. Имах чувството, че полудявам.

Кейлеб отметна разрешената си тъмноруса коса от лицето си, потри носа си и си пое дълбоко дъх.

— Каквото и да се случваше, знаех, че вие и Елена сте в дъното на всичко. Разбрах го от разликите в спомените. И заключих, че сигурно сте свързани също и с изчезването на Тайлър. Или му бяхте

сторили нещо, или знаехте нещо за това, което му се е случило. Предположих, че ако ви разделя, нещо ще изскочи. И след като веднъж се настроите един срещу друг, ще мога да действам и да открия какво става. Може би, благодарение на илюзорната ми външност, щях да накарам Елена да се влюби в мен. Или някое от другите момичета. Но трябваше да разбере на всяка цена какво става. — Погледът му ги обиколи един по един. — Магията на розата трябваше да ви повлияе така, че да ви направи неразумни, да ви настрои един срещу друг.

Аларик се намръщи.

— Искаш да кажеш, че не си призовавал нищо?

Кейлеб поклати глава.

— Виж — рече и измъкна изпод леглото дебел том с кожена подвързия. — Магията, която използвах, е описана тук. Това е всичко, което съм направил, честно.

Аларик взе книгата и прелисти страниците, докато откри магията. Прочете текста внимателно, докато мръщеше чело.

— Той казва истината — заяви накрая. — В тази книга няма нищо за призоваването на фантом. А магията тук съвпада напълно с онова, което видяхме в бараката на Кейлеб и със записките в тетрадките му. Магията на тази роза действително е предназначена да сее раздори, при това не е силна; под нейно въздействие негативните чувства — омраза, ревност, страх, болка и тъга — ще станат малко по-силни и ще ни накарат да се обвиняваме малко по-разгорещено за всяко нещо, което се обърка.

— Но ако се съчетае със силите на някой фантом, навъртащ се наоколо, магията като обратна връзка ще се върне по-могъща, както госпожа Флауърс обясни, че се случва, ще засили емоциите и мощта на фантома — рече Стефан бавно.

— Ревност — промърмори Мередит замислено. — Знаеш ли, никак не ми се ще да го призная, но аз изпитвах ужасна ревност към Селия, докато беше тук. — Погледна извинително към Аларик, който се протегна и докосна нежно ръката ѝ.

— Тя също ревнуваше от теб — подхвърли Стефан спокойно. — Усещах го. — Въздъхна. — Аз също изгарях от ревност.

— Значи това може би е фантом на ревността? — предположи Аларик. — Добре, това ни дава добра основа за проучванията ни за

магии за прогонване. Въпреки че трябва да отбележа, че аз изобщо не съм изпитвал ревност.

— Разбира се, че не си — тросна се Мередит. — Ти си този, заради когото си съперничат две момичета.

Стефан внезапно се почувства толкова изтощен, че краката му се разтрепериха. Трябваше незабавно да се нахрани. Кимна неловко към Кейлеб.

— Съжалявам... за това, което се случи.

Младежът вдигна поглед към него.

— Моля ви, кажете ми какво е станало с Тайлър. Трябва да зная. Ще ви оставя на спокойствие и повече няма да ви се бъркам, кълна се. Само ми кажете истината.

Мередит и Стефан се спогледаха и Стефан повдигна леко вежди.

— Тайлър беше жив, когато миналата зима напусна града — каза Мередит бавно. — Това е всичко, което знаем за него, кълна се.

Кейлеб се втрени продължително в нея, сетне сведе глава.

— Благодаря ти — рече просто.

Тя му кимна отсечено като генерал, поздравяващ войската си, и излезе от стаята.

Веднага откъм стълбите се чу задавен вик, който секна бързо, последван от тупване. Стефан и Аларик хукнаха след Мередит надолу по стълбите и едва не връхлетяха отгоре ѝ, когато тя внезапно спря.

— Какво има? — попита Стефан. Мередит се отдръпна.

Мат лежеше по лице в подножието на стълбата с разперени напред ръце, все едно се опитваше да улови себе си. Мередит слезе бързо по останалите стъпала, наведе се над него и нежно го обърна.

Очите му бяха затворени, а лицето пребледняло. Дишаше бавно, но равномерно. Мередит напипа пулса му и го разтърси леко по рамото.

— Мат! — извика тя. — Мат! — Вдигна глава към Стефан и Аларик. — Също като останалите — додаде мрачно. — Фантомът взе и него.

Няма да умра... не и отново, помисли си гневно Елена, докато се гърчеше от болка, а невидимото менгеме се впиваше все по-силно в нея.

Бони бе паднала в тревата, още по-бледа отпреди, притиснала ръце към корема си също като Елена.

То няма да ме вземе!

И тогава, също така внезапно както бе започнал, оглушителният рев стихна и пронизващата болка изчезна. Елена се свлече на земята, а въздухът излезе със свистене от дробовете ѝ. *То престана да мели костите ми, за да омеси хляба си*, помисли си полуистерично Елена и едва не се изкиска.

Бони ахна високо, сетне нададе тихо ридание.

— Какво беше това? — попита я Елена.

Бони поклати глава.

— Имам чувството все едно нещо се откъсва от нас — отвърна задъхано. — Изпитах го и по-рано, точно преди ти да се появиш.

— Онова откъсващо усещане — намръщи се Елена, докато мислите ѝ се вихреха. — Според мен е фантомът. Деймън каза, че той иска да изсмуче силата ни. Сигурно го прави по този начин.

Бони се взираше в нея, а устата ѝ леко се отвори. Розовият ѝ език се стрелна навън и облиза устните ѝ.

— *Деймън* — повтори тя и се намръщи тревожно. — Деймън е мъртъв, Елена.

— Не, той е жив. Звездната сфера го е съживила, след като ние сме напуснали Тъмната луна. Но го разбрах едва след като фантомът те плени.

Бони нададе кратък звук, нещо като: „Иху!“, което напомни на Елена за зайче, за нещо меко, малко и супер изненадано. Цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ и обикновено едва забележимите лунички, сега изпъкнаха като ярки кафяви петна върху бледите ѝ страни. Тя

притисна ръце към устата си и се втренчи в Елена с огромните си, тъмни очи.

— Чуй ме, Бони — заговори ожесточено Елена. — Никой друг не го знае. Никой, освен теб и мен, Бони. Деймън пожела да го запазя в тайна, докато не открие подходящия начин да се появи. Затова не бива да го разгласяваме.

Бони кимна, все още с увиснала челюст. Страните ѝ бързо възвърнаха цвета си, а изражението ѝ беше смесица между радост и пълно объркване.

Елена се озърна през рамо и забеляза, че има нещо в тревата в подножието на розовия храст зад Бони, нещо неподвижно и бяло. Пронизаха я тръпки на ужас, когато си спомни тялото на Кейлеб, проснато в подножието на мраморния монумент в гробището.

— Какво е това? — попита остро. Сега лицето на Бони изразяваше единствено смут. Елена се втурна покрай нея към безжизнената фигура и примижа на ярката слънчева светлина.

Когато наближи достатъчно, Елена с удивление видя, че това беше Мат, който лежеше неподвижен и смълчан под розовия храст. Върху гърдите му бяха пръснати черни венчелистчета. Щом се надвеси над него, девойката видя, че очите му се потрепваха — въртяха се бързо под клепачите, сякаш сънуваше напрегнат сън — а после се отвориха рязко и той пое рязко въздух. Бледите му сини очи срещнаха нейните.

— Елена! — ахна младежът. Надигна се, подпря се на лакти и погледът му се плъзна покрай нея. — Бони! Слава Богу! Добре ли сте? Къде сме?

— Фантомът ни плени, довел ни е в Долния свят и ни използва, за да укрепне силите си — отвърна Елена кратко и ясно. — Как се чувстваш?

— Малко стреснат — направи Мат плах опит да се пошегува, макар и с доста отпаднал глас. Огледа се и облиза нервно устни. — Ха, значи това е Долния свят? По-хубав е, отколкото си го представях от описанията ви. Не трябваше ли небето да е червено? И къде са всичките вампири и демони? — Погледна строго към Елена и Бони. — Истината ли ни казахте за всичко, което ви се е случило тук? Защото това място, с всички тези рози и тъй нататък, изглежда много приятно, за да е Дяволското измерение.

Елена се вторачи сащисано в него. *Явно твърде много странни неща са ни се случили, за да говори така.*

Тогава забеляза сянка на паника върху лицето на Мат. Той не беше неестествено безгрижен за това, което ставаше; просто се държеше храбро, за да поддържа духа им пред тази нова опасност.

— Ами, ние просто искахме да ви впечатлим — пошегува се Елена в отговор с плаха усмивка, но бързо стана делова. — Какво става у дома, във Фелс Чърч? — попита го тя.

— Хм — промълви Мат. — Стефан и Мередит разпитваха Кейлеб как е призовал фантома.

— Кейлеб няма нищо общо с появата на фантома — заяви Елена твърдо. — Той ни е последвал до Фелс Чърч, когато бяхме тук преди. Трябва веднага да се върнем у дома, за да им кажем, че си имат работа с един от Истинските фантоми. Ще ни бъде много по-трудно да се отървем от него, отколкото от някой обикновен фантом.

Мат погледна въпросително Бони.

— Тя откъде знае всичко това?

— Ами — поде Бони с нотка на оживление, която винаги се появяваше у нея при някоя по-сочна клюка, — очевидно Деймън ѝ е казал. Той е жив и тя го е видяла.

Дотук с опазването на тайната, Бони, ядосано си помисли Елена и завъртя очи. Макар че всъщност нямаше значение дали Мат знаеше. Не от него пазеше тайната си Деймън, а и той едва ли щеше скоро да има възможност да я съобщи на Стефан.

Елена не обърна внимание на изумените възклицания на Мат и обясненията на Бони, докато оглеждаше заобикалящата ги обстановка. Слънце. Розови храсти. Розови храсти. Слънце. Трева. Чисто синьо небе. Навсякъде, където и да погледнеше, се виждаше все едно и също — кадифени черни рози поклащаха кротко съвършените си цветове под лъчите на яркото обедно слънце. Храстите бяха еднакви, с еднакъв брой рози, разположени на едни и същи места, на равни разстояния помежду им. Дори стъблата на тревата бяха еднакво високи. Откакто бе пристигнала, слънцето не се бе помръднало.

Всичко би трябвало да е прекрасно и успокояващо, но след няколко минути еднаквостта започваше да изнервя.

— Имаше порта — каза тя на Бони и Мат. — *Когато видяхме това поле от Крепостния вход на Седемте съкровища. Оттам имаше*

вход в това поле, следователно трябва да има изход *натам*. Просто трябва да го открием.

Всички понечиха да се изправят на крака, но острата, дърпаща ги назад болка, отново ги прониза. Елена притисна корема си. Бони изгуби равновесие и отново седна на земята със затворени очи.

Мат възкликна задавено:

— Какво беше това?

Елена изчака болката да премине, преди да му отговори. Коленете ѝ трепереха. Виеше ѝ се свят и ѝ се гадеше.

— Още една причина, за да се махнем оттук. Фантомът ни използва, за да увеличи силата си. За целта мисля, че има нужда от присъствието ни тук. И ако не намерим скоро портата, може да станем твърде слаби, за да успеем да се върнем у дома.

Огледа се отново. Безбрежното еднообразие беше почти замайващо. Всяка розова пъпка се намираше в средата на малка кръгла леха от тъмна, глинеста почва. Между тези кръгове тревата, покриваща полето, беше гладка като кадифе, като моравата пред някое голямо английско имение или първокласно игрище за голф.

— Добре. — Елена пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Да се пръснем и да огледаме внимателно. Ще стоим на около два метра един от друг и ще претърсим от този край на розовата градина до другия.

— Ще претърсим цялото поле? — попита Бони обезсърчено. — Но то е огромно.

— Ще го направим постепенно — окуражи я Елена.

Започнаха, като се подредиха в една линия и се оглеждаха напрегнато напред и назад, нагоре и надолу. Отначало претърсваха в съсредоточено мълчание. Нямаше и следа от порта. Докато напредваха стъпка по стъпка през полето, нищо не се промени. Безкрайни редици от еднакви розови храсти се простираха във всички посоки, на разстояние от около три метра един от друг, достатъчно, за да мине спокойно един човек помежду им.

Вечното обедно слънце прежуряше безмилостно главите им и Елена изтри капките пот, избили на челото ѝ. Тежкото ухание на рози изпълваше въздуха; отначало Елена го намираше за приятно, но сега ѝ прилошаваше от него като от прекалено сладникав парфюм. Идеалните стръкове трева се огъваха под краката ѝ, после отново се изправяха

като пружини, без стъпките ѝ да са оставили следи, все едно никога не бе минавала.

— Иска ми се да подухваше малко вятър — оплака се Бони. — Но не мисля, че тук някога духа вятър.

— Това поле все трябва да свърши някъде — отрони Елена отчаяно. — Не може да продължава до безкрайност. — Ала под лъжичката я присви от ужасяващото предчувствие, че *може* наистина да продължава до безкрайност. В крайна сметка това не беше нейният свят. Тук правилата бяха различни.

— И къде е Деймън сега? — попита Бони внезапно. Не гледаше към Елена. Крачеше равномерно, със същия внимателен, методичен поглед. Но в гласа ѝ имаше напрегната нотка и Елена прекрати търсенето си, за да я погледне.

Тогавя я осени един възможен отговор на въпроса на Бони и Елена се закова на място.

— Това е! — възкликна. — Бони, Мат, мисля, че Деймън трябва да е тук. Искам да кажа не точно тук, не и в тази розова градина, но някъде в Долния свят, в Тъмното измерение. — Те я зяпнаха недоумяващо.

— Деймън се опитваше да дойде тук, за да търси фантома — обясни Елена. — Той смяташе, че ни е последвал, когато ние сме се върнали в нашия свят, така че най-вероятно е тъкмо от това място да започне да търси физическото му тяло. Последният път, когато го видях, той ми сподели, че навярно ще може да се бие с фантома по-добре отгук, откъдето той е дошъл. Ако Деймън е тук, може би ще успее да ни помогне да се върнем във Фелс Чърч.

Деймън, моля те, бъди някъде тук. Моля те, помогни ни, помоли се Елена безмълвно.

В този миг зърна нещо пред тях, между два розови храста, които изглеждаха съвсем същите, както всички други розови храсти, имаше едва забележима разлика, съвсем леко изкривяване. Приличаше на лятна мараня, която понякога се появяваше, когато се нажежеше асфалтът през най-сухите и горещи дни на лятото и слънчевите лъчи се отразяваха от повърхността му.

Ала тук нямаше асфалт, който да отразява палещите слънчеви лъчи. Но нещо трябваше да предизвиква това трептене на въздуха.

Освен ако не си въобразяваше. Дали зрението ѝ не си правеше шеги с нея, показвайки ѝ мираж сред розовите храсти?

— Виждате ли това? — попита тя останалите. — Ето там, малко надясно?

Те спряха и се вгледаха внимателно.

— Май има нещо? — предположи Бони колебливо.

— И на мен така ми се струва — подкрепи я Мат. — Като издигане на горещ въздух?

— Точно така — съгласи се Елена. Намръщи се, преценявайки разстоянието. Може би има около петнайсет метра. — Трябва да преминем през него тичайки — продължи тя. — В случай че изпитаме затруднение да преминем. Може да има някаква бариера, която трябва да преодолеем, за да се измъкнем оттук. Не мисля, че колебанието ще ни помогне.

— Нека се уловим за ръце — предложи Бони изнервено. — Не искам да ви загубя, приятели.

Елена не откъсваше поглед от маранята. Ако я изгуби, никога повече нямаше да успее да я открие, не и сред цялата тази еднаквост. Ако се обърнат, никога нямаше да могат да отличат това място.

Тримата се уловиха за ръце, взрени в малкото изкривяване, което се надяваха да е порта. Бони беше в средата и стискаше здраво лявата ръка на Елена с тънките си, топли пръсти.

— Едно, две, три, старт! — извика Бони и тримата хукнаха, препъвайки се през тревата. Разстоянието между тях едва стигаше тримата да се проврат тичешком и редом, а една трънеста клонка се закачи за косата на Елена. Тя не можеше да пусне Бони, но не можеше и да спре, затова само дръпна главата си. Въпреки силната болка, от която очите ѝ се наляха със сълзи, тя продължи да тича, оставяйки валмо сплъстена коса в храста зад гърба си.

Най-последно се озоваха пред потрепващия въздух между храстите. Отблизо беше още по-трудно да се види и Елена щеше да се усъмни дали са попаднали на правилното място, ако не беше леката промяна в температурата. Отдалеч може и да приличаше на лятна мараня, но беше студено и освежаващо като планинско езеро, въпреки че топлото слънце грееше точно над главите им.

— Не спирайте! — изкрещя Елена и тримата се гмурнаха в хладината.

Тутакси всичко стана черно, като че ли някой бе изключил слънцето.

Елена усети, че пропада и се вкопчи отчаяно в ръката на Бони.

Деймън! извика безмълвно. *Помогни ми!*

Стефан шофираше като луд през целия обратен път до пансиона.

— Не мога да повярвам, че забравих да му кажа, че името му бе изписано — рече той за стотен път. — Не мога да повярвам, че го оставих сам.

— Намали малко — каза му Мередит, опитвайки се да удържи отпуснатото тяло на Мат на задната седалка, докато Стефан зави зад ъгъла, а гумите на колата изсвистяха. — Караш прекалено бързо.

— Трябва да бързаме — тросна ѝ се Стефан и завъртя рязко кормилото, за да вземе острия завой надясно. Аларик се обърна от предната седалка до шофьора и стрелна панически с поглед Мередит, когато Стефан за малко да се вреже в един боклукчийски камион. Тя въздъхна. Знаеше, че той се опитва да поправи грешката си, задето не им бе казал веднага, че името на Мат се е появило в магазина за билки и амулети, но да ги убие по пътя, докато лети все едно се състезава на някое рали, не беше най-доброто решение. Освен това, макар че може би щяха да постъпят различно, ако знаеха, това навярно не би променило предопределеното за Мат. Предпазните им мерки не бяха спасили Бони и Елена.

— Поне имаш вампирски рефлексии — измърмори Мередит, по-скоро за да успокои Аларик, отколкото заради конкретната ѝ вяра в шофьорските способности на Стефан.

Тя бе настояла да седи отзад с Мат и сега насочи вниманието си към него. Притисна ръка на гърдите му, за да не изпадне той на пода, докато колата подскочаше и се тресеше.

Той бе толкова неподвижен. Никакво потрепване или движение на очите под клепачите, което обикновено се наблюдаваше при спящите хора, само равномерно повдигане и отпускане на гръдния кош, докато дишаше. Дори не хъркаше. А тя знаеше от летните лагери в шести клас, че Мат хъркаше като гатер в дъскорезница. И то винаги.

Мередит никога не плачеше. Не и когато се случваха най-лошите и ужасни неща. И нямаше да започне сега, когато приятелите ѝ се

нуждаеха да бъде спокойна и съсредоточена, за да открие как да ги спаси. Ала ако беше от тези момичета, които плачат, а не от тези, които чертаят стратегии, със сигурност щеше да ридае. Но дори и сега гърлото ѝ се стегна малко по-болезнено, докато се опитваше отново да възвърне спокойствието и хладнокръвието си.

Тя бе единствената, която остана. От четиримата стари приятели, преминали неразделни през училището, летата и юношеството, през всички ужаси на свръхестествения свят, тя бе единствената, която фантомът не бе заловил. Все още.

Мередит стисна зъби и хвана по-здраво Мат.

Стефан паркира пред пансиона, като по пътя дотук някак си успя да не се блъсне в друга кола или пешеходец. Аларик и Мередит започнаха да измъкват внимателно Мат от колата, като праметнаха ръцете му през вратовете си и бавно го нагласиха в седнало положение. Но Стефан просто го грабна от тях и го праметна през рамо.

— Да вървим — процеди и без повече да се обръща назад, закричи към пансиона, като с лекота придържаше безчувственото тяло на Мат с една ръка.

— Той е много странен тип — отбеляза Аларик, докато наблюдаваше обезпокоено Стефан. Слънчевите лъчи огряха неизбръснатата му брадичка и златистите му косъмчета проблеснаха. Той се обърна към Мередит и я дари с тъжна, но обезоръжаваща усмивка. — Още едно нарушение... — поде той.

Мередит хвана ръката му, топла и солидна, в своята.

— Хайде, ела — подкани го.

След като влязоха в пансиона, Стефан се заизкачва с тежки стъпки по стълбите към горния етаж, за да остави Мат при останалите тела — при другите *заспали*, поправи се разгорещено Мередит.

Мередит и Аларик, ръка за ръка, се насочиха към кухнята. Когато Мередит бутна вратата, чу гласа на госпожа Флауърс.

— Наистина е много полезно, скъпа моя — казваше възрастната жена с топла нотка на одобрение в гласа. — Ти се справи много добре. Толкова съм ти благодарна.

Ченето на Мередит увисна. До кухненската маса, с госпожа Флауърс, хладна, спокойна и красива в синята си ленена рокля, се мъдреше доктор Селия Конър и посрбваше чай.

— Здравей, Аларик. Здравей, Мередит — рече Селия. Тъмните ѝ очи се впиха студено в тези на Мередит. — Никога няма да повярвате какво открих.

— Какво? — попита Аларик нетърпеливо и пусна ръката на Мередит. Сърцето ѝ се сви.

Селия се протегна към голямата кожена чанта, оставена на пода до стола, и извади отвътре дебела книга в изтъркана кафява кожена подвързия. Усмихна се триумфиращо и добави:

— Това е книга за фантомите. Доктор Белтрам ми я изпрати в колежа „Далкрест“. Всъщност съдържа изключително полезна и подробна информация за паранормалните явления.

— Предлагам да се пренесем в кабинета — обади се госпожа Флауърс, — където ще ни е по-комфортно и заедно ще разгледаме съдържанието на книгата.

Преместиха се в кабинета, но на Стефан, когато се присъедини към тях, явно не му бе по-комфортно.

— Различни видове фантоми — промърмори той, взе книгата от Селия и бързо я запрелиства. — История на фантомите в нашето измерение. Къде е ритуалът за прогонването? Защо това чудо няма азбучен показалец в края на книгата?

Селия сви рамене.

— Книгата е много стара и рядка. Беше много трудно да се открие и е единствената по темата, до която изобщо можем да се доберем. Може би дори е единствената, която съществува, така че ще трябва да се примирим с подобни неудобства. При тези стари текстове, авторите са целели да ги прочетеш и научиш колкото се може повече по предмета, върху който са написали, да разбереш това, което са искали да кажат, а не само веднага да откриеш нужната страница. Макар че ми се струва, че трябва да потърсиш към края.

Аларик наблюдаваше ужасено как Стефан трескаво прелиства страниците.

— Това е много рядка книга, Стефан — осмели се да се обади. — Моля те, бъди по-внимателен с нея. Искаш ли аз да погледна? Аз съм свикнал да се ориентирам бързо в подобни книги.

Стефан се озъби, буквално оголи зъби срещу него и Мередит усети как космите на тила ѝ настръхнаха.

— Ще се справя сам, учителю. Бързам.

Присви очи и се взря в текста.

— Защо е отпечатано с толкова много заврънкулки? — оплака се той. — Не ми казвайте, че е защото е стара. Аз съм по-стар от нея, а едва разчитам написаното. Пфу! „Фантомите се хранят като вампирите с емоция по избор: вина, отчаяние, злоба, завист или похот. Колкото по-силна е емоцията, толкова по-опасен и силен е фантомът, породен от нея.“ Мисля, че това и сами можехме да го разберем.

Госпожа Флауърс стоеше малко настрани от групата, очите ѝ бяха приковани в пространството и тя мърмореше нещо на себе си, сякаш общуваше с майка си.

— Зная — кимна тя. — Ще им кажа. — Погледът ѝ се фокусира върху останалите, заобиколили Стефан и надничачи през рамото му. — *Мама* казва, че нямаме много време — предупреди ги тя.

Стефан скочи на крака и избухна:

— Зная, че нямаме време! — изрева и изведнъж се озова точно пред изненаданото лице на възрастната жена. — Не може ли майка ви поне веднъж да ни каже нещо полезно?

Госпожа Флауърс се отдръпна от него олюлявайки се и се пресегна, за да се хване за облегалката на стола. Лицето ѝ беше побеляло и внезапно сякаш изглеждаше много по-стара и крехка, отколкото до преди малко.

Очите на Стефан се разшириха и потъмняха. Цветът им заприлича на буреносно зелено море. Той вдигна ръце, а лицето му се сгърчи ужасено.

— Съжалявам — промълви. — Госпожо Флауърс, простете ми. Не исках да ви изплаша. Не зная какво ми стана... Просто съм толкова разтревожен за Елена и останалите.

— Зная, Стефан — рече старицата сериозно. Тя бе възвърнала равновесието си и отново изглеждаше по-силна, по-спокойна и помъдра. — *Ще* си ги върнем, бъди сигурен. Трябва да имаш вяра. *Мама* има.

Стефан седна и отново насочи вниманието си към книгата. Устните му бяха стиснати в права линия.

Настръхнала от мрачно предчувствие, Мередит стисна още по-силно бойната тояга, докато го наблюдаваше. Когато разкри на останалите, че членовете на семейството ѝ по наследство са ловци на вампири и че сега е неин ред да поеме тази отговорност, тя заяви на

Елена и Стефан, че никога не би се обърнала против Стефан, че разбира, че той не е като другите, зли вампири, че той е добър, безобиден и мил с хората.

Тя не бе направила подобно обещание за Деймън, а и Елена и Стефан не я бяха молили за това. Всички споделяха неизказаното разбиране, че Деймън не би могъл да се охарактеризира като безобиден, не дори и когато неохотно им помагаше и че когато става дума за него, Мередит сама трябваше да реши и прецени.

Но Стефан... никога не бе мислила, че това би могло да се случи, обаче сега Мередит се тревожеше, че някой ден може да не е в състояние да спази обещанието си за Стефан. Никога не го бе виждала да се държи по този начин, както напоследък: неразумно, гневно, грубо, жестоко и непредсказуемо. Тя разбираше, че държанието му навярно е причинено от фантома, но дали Стефан не ставаше прекалено опасен? Дали би могла да го убие, ако се наложи? Той беше неин приятел.

Сърцето на Мередит препускаше бясно. Видя, че кокалчетата на пръстите ѝ, стискащи бойната тояга, са побелели, а ръката я заболя от напрежението. *Да*, осъзна девойката, тя щеше да се бори със Стефан и щеше да се опита да го убие, ако се наложи. Вярно беше, че той бе неин приятел, но дългът ѝ бе на първо място.

Пое дълбоко дъх и съзнателно отпусна ръце. Запази спокойствие, заповяда си тя. *Дишай*, Стефан малко или много се владееше. Не беше решение, което ѝ предстоеше да вземе. *Поне не още*.

Няколко минути по-късно Стефан спря да прелиства страниците.

— Ето тук. Мисля, че е това — заяви и подаде книгата на госпожа Флауърс. — Тя прегледа набързо страницата и кимна.

— Това ми се струва точният ритуал — рече сериозно възрастната жена. — Мисля, че разполагам с всичко необходимо, за да го изпълним тук, в къщата.

Аларик се пресегна към книгата. Прочете магията и се намръщи.

— Нужно ли е да бъде кървава магия? — попита той госпожа Флауърс. — Ако се провали, фантомът може да успее да я използва срещу нас.

— Боя се, че е задължително да е кървава магия — отвърна госпожа Флауърс. — Ще ни е нужно повече време, за да експериментираме с промяна на магията, а тъкмо с време не разполагаме. Ако фантомът може да използва пленниците си по начин, по който подозираме, то той само ще става още по-силен.

Аларик понечи да заговори отново, но беше прекъснат.

— Почакайте — намеси се Селия с леко писклива нотка в обикновено дрезгавия си глас. — *Кървава магия?* Какво означава това? Аз не желая да се замесвам в нищо... — потърси подходящата дума — неприятно.

Посегна към книгата, но Стефан сложи длан отгоре ѝ.

— Неприятно или не, точно това ще направим — каза тихо, ала гласът му бе твърд като стомана. — И ти си част от това. Вече е твърде късно, за да се отказваш. Аз няма да ти позволя.

Селия потръпна конвулсивно и се сви в стола си.

— Не смей да ме заплашваш — изрече, но гласът ѝ трепереше.

— Всички да се успокоят — намеси се Мередит остро. — Селия, никой няма да те принуждава да правиш нещо, ако не си съгласна. Ако се наложи, аз лично ще те защитя. — Погледът ѝ се стрелна към Аларик, който гледаше разтревожено ту едната, ту другата. — Но ние се нуждаем от помощта ти. Моля те. Може би си спасила всички ни с намирането на книгата и ние сме ти благодарни, но Стефан е прав — сега ти вече също си част от това. Не зная дали ще се получи без теб. — Поколеба се за миг. — Или ако не се получи, ти може да останеш единствената мишена на фантома — додаде лукаво.

Селия отново потръпна и обви ръце около себе си.

— Не съм страхлива — пророни нещастно. — Аз съм учен и този... ирационален мистицизъм ме безпокои. Но съм с вас. Ще ви помогна с каквото мога.

За пръв път Мередит изпита прилив на симпатия към нея. Разбираше колко трудно сигурно бе за Селия да продължи да се смята за логична персона, докато границите на това, което винаги бе възприемала като реалност, се рушаха около нея.

— Благодаря ти, Селия. — Мередит огледа останалите. — Разполагаме с описанието на ритуала. Разполагаме и с всичките необходими съставки. Трябва само да съберем всичко и да започнем с правенето на магията. Готови ли сме?

Всички се изправиха. По лицата им бе изписана непоколебима решителност. Колкото и да бе плашещо, беше добре най-после да имат цел и план.

Стефан дишаше дълбоко, за да овладее емоциите си. Раменете му се отпуснаха и позата му вече не приличаше толкова на стойка на хищник, готов за скок.

— Добре, Мередит — рече. Буреносните зелени очи срещнаха хладната ведрина на тъмносивите. — Да го направим.

31

Стефан знаеше, че не би могъл да участва на празен стомах в ритуала на госпожа Флауърс, затова улови няколко катерици в задния двор, преди да се върне в гаража на пансиона. Мередит бе паркирала стария форд на госпожа Флауърс на алеята и вътре имаше предостатъчно място, за да разположат всичко, от което се нуждаеха за церемонията по прогонването.

Стефан наклони глава, доловил бягащ шум в сенките, и идентифицира забързаното туптене на сърцето на малка мишка. Помещението може да не беше от най-удобните, но бе просторно, а циментовият под го правеше подходящо за извършване на магията.

— Подайте ми ролетката — каза Аларик, който бе клекнал в средата на пода. — Трябва да отмеря точно тази линия. — Госпожа Флауърс бе изровила отнякъде в пансиона кутия с цветни тебешери, а Аларик бе подпрял разтворената книга и внимателно копираше върху циментения под кръговете, символите на арканите, параболите и елипсите от страницата.

Стефан му подаде ролетката и наблюдаваше, докато младият учен отмерваше с прецизна точност от най-вътрешния кръг до редицата от странни руни близо до най-външния край на рисунката си.

— Важно е всичко да е абсолютно точно — намръщи се Аларик и отново провери двата края на ролетката. — Най-малката грешка може да доведе до злополучно изпускане на това нещо във Фелс Чърч.

— Но то вече не е ли изпуснато? — учуди се Стефан.

— Не — обясни Аларик. — Този ритуал ще позволи появата на фантома в материалната му, видима форма, която е много по-опасна от сегашното му нематериално състояние.

— Тогава по-добре наистина да си съвсем точен — съгласи се Стефан мрачно.

— Ако всичко се развие по план, тогава фантомът ще се окаже пленен в най-вътрешния кръг — посочи Аларик. — Ние ще сме в най-външния, зад руните. Би трябвало тук да сме в безопасност. —

Погледна към Стефан и му се усмихна тъжно. — Поне се надявам. Опасявам се, че никога досега не съм призовавал нищо, макар че съм чел доста за това.

Страхотно, помисли си Стефан, но отвърна на усмивката на Аларик без коментар. Човекът правеше, каквото му бе по силите. Всички те можеха единствено да се надяват, че ще е достатъчно, за да спаси Елена и останалите.

Мередит и госпожа Флауърс влязоха в гаража, като всяка носеше найлонова торба за пазаруване. Селия ги следваше.

— Свещена вода — обяви Мередит и извади от торбата си малка лейка, за да им я покаже.

— Тя не въздейства на вампири — напомни ѝ Стефан.

— Ние не призоваваме вампир — отвърна тя и отиде да напръска външните пространства на диаграмата, като внимаваше да не повреди тебеширените линии.

Аларик се бе изправил и се взираше с предпазлива надежда в голямата разноцветна диаграма, стиснал книгата в ръка.

— Мисля, че сме почти готови — рече младият мъж.

Госпожа Флауърс погледна към Стефан.

— Нужни са ни и другите. Всички, засегнати от фантома, трябва да бъдат тук.

— Аз ще ви помогна да ги донесем — предложи Аларик.

— Не е необходимо — възпря го Стефан и се запъти сам към стълбите. Застана край леглото в малката спалня в розово и кремаво и погледна към Елена, Мат и Бони. Нито един от тях не бе помръднал, откакто бе оставил Мат до тях.

Той въздъхна и първо вдигна в прегръдките си Елена. Поколеба се за миг и взе и възглавницата ѝ и одеяло. Поне щеше да се опита да ѝ бъде по-удобно.

След няколко минути и тримата заспали вече лежаха пред гаража, извън очертанията на диаграмата, а главите им бяха подпрени с възглавници.

— Сега какво? — попита Стефан.

— Сега всеки от нас трябва да си избере една свещ — отвърна госпожа Флауърс и отвори найлоновата си торба. — Тази, за която усещате, че цветът ѝ ще ви представлява. Според книгата, те трябва да бъдат ръчно излети и със специално ухание, но и тези трябва да

свършат работа. Аз няма да си избирам свещ — додаде старицата и подаде торбата на Стефан. — Фантомът не е насочил силите си към мен, а и аз не си спомням да съм изпитвала ревност от 1943-а.

— Какво се е случило през 1943-а? — полюбопитства Мередит.

— Изгубих короната на Мини мис Фелс Чърч от Нанси Сю Бейкър — отвърна старицата. Когато Мередит зейна изумено срещу нея, тя размаха ръце във въздуха. — Е, и аз някога съм била дете. Бях зашеметяващо сладка с къдрици като Шърли Темпъл, а майка ми обичаше да ме облича в рокли с воланчета и панделки и да се хвали с мен.

Като пропъди смайващия образ на госпожа Флауърс с къдрици като на Шърли Темпъл, Стефан зарови сред свещите и си избра една тъмносиня. Някак си му се струваше като за него.

— Ще трябва да изберем и за тях — рече и избра внимателно една златна за Елена и розова за Бони.

— По цвета на косите им ли ги избра? — попита Мередит. — Типично за момче.

— И ти знаеш, че тези цветове са подходящи за тях — възрази Стефан. — Освен това косата на Бони е червена, а не розова.

Мередит кимна неохотно.

— Предполагам, че си прав. За Мат бяла.

— Наистина ли? — усъмни се Стефан. Не знаеше каква би избрал за Мат. Може би с изрисувано американското знаме, ако имаха такава.

— Той е най-чистият човек, когото познавам — поясни Мередит тихо. Аларик повдигна вежди към нея, а тя го смушка леко. — Имам предвид чист по душа. Никога не се преструва, каквото говори, това му е и на сърцето. Той е безкрайно искрен.

— Предполагам, че си права — промърмори Стефан, докато наблюдаваше безмълвно как Мередит избра за себе си тъмнокафява свещ.

Аларик порови в торбата и взе тъмнозелена свещ, а Селия предпочете бледолилава. Госпожа Флауърс взе торбата с останалите свещи и я сложи върху високата полица близо до вратите на гаража между чувалче с градинска тор и нещо, което приличаше на старомоден газов фенер.

Всички седнаха в полукръг върху пода на гаража, извън диаграмата, с лице към празния вътрешен кръг, със свещ в ръка. Заспалите им приятели лежаха зад тях, а Мередит държеше в скута си свещта на Бони до своята; Стефан взе тази на Елена, а Аларик — на Мат.

— Сега трябва да ги намажем с нашата кръв — каза Аларик. Всички го погледнаха и той сви отбранително рамене. — Така пише в книгата.

Мередит извади малко джобно ножче от торбата си, поряза пръста си и бързо и сръчно намаза ивица кръв от върха до долния край на своята кафява свещ, сетне подаде ножа на Аларик заедно с малко шишенце с медицински спирт. Един по един останалите последваха примера ѝ.

— Това никак не е хигиенично — потръпна Селия гнусливо, но и тя изпълни ритуала.

Миризмата на човешка кръв в толкова тясно пространство замайваше Стефан. Въпреки че току-що се бе хранил, кучешките му зъби инстинктивно се удължиха.

Мередит взе свещите и приближи към заспалите им приятели, вдигна ръцете им един по един, за да ги среже с кратко и ловко движение и да размаже кръвта по свещите им. Никой от тях дори не трепна. Когато свърши, Мередит отново върна свещите им на Стефан и Аларик и зае мястото си на пода.

Аларик започна да чете на латински първите думи на магията. След няколко изречения, се поколеба над една дума и Стефан мълчаливо взе гримоара. Продължи гладко оттам, откъдето Аларик бе спрял. Думите се лееха от устата му, а музикалният им слог му напомняше за часовете в детството му, прекарани с преподавателя му преди стотици години, както и за един период, когато живееше в манастир в Англия в ранните дни на борбата си с вампиризма.

Когато настъпи моментът, той щракна с пръсти и с едно докосване на Силата свещта му се запали. Подаде я на Мередит, която капна малко от разтопения восък върху пода на гаража в края на диаграмата и залепи свещта. Продължи по същия начин, като в подходящите моменти на ритуала, той запалваше съответната свещ, а тя я закрепваше на пода, докато между тях и външните тебеширени

линии на диаграмата се образува редица от многоцветни горящи свещи.

Стефан продължаваше да чете. Внезапно страниците на книгата запърхаха. Леден, противоестествен вятър се изви в затворения гараж и пламъците на свещите затрепкаха силно, сетне угаснаха. Две свещи паднаха. Дългата коса на Мередит се уви около лицето ѝ.

— Това не биваше да се случва! — изкрещя Аларик.

Но Стефан само присви очи срещу вихрушката и зачете отново.

Черният като катран мрак и неприятно усещане за пропадане продължи само миг и Елена се приземи рязко на крака, олюля се напред и се хвана за ръцете на Мат и Бони.

Намираха се в полутъмна осмоъгълна стая с редица врати по стените. В средата имаше една-единствена мебел. Зад самотното бюро се бе излегал загорял, красив, удивително мускулест вампир, гол до кръста, с дълга грива от навита на масури бронзова коса, стелеща се под раменете му.

Елена тутакси разбра къде се намира.

— Ние сме тук! — ахна. — Това е входът на крепостта!

От другата страна на бюрото Сейдж скочи на крака. Лицето му бе изкривено в почти комична гримаса.

— Елена? — възкликна той. — Бони? Мат? Какво става? *Qu'est-ce qui arrive*^[5]?

При други обстоятелства Елена щеше да се зарадва да види Сейдж, който винаги беше мил с нея и ѝ помагаше, но трябваше да открие Деймън. Знаеше къде може да е. Почти го чуваше как я зове.

Прекося празната стая, едва удостоверявайки с поглед сащисания пазител, докато теглеше Мат и Бони със себе си.

— Извини ме, Сейдж — рече, когато стигна до вратата, която ѝ трябваше. — Трябва да открием Деймън.

— *Деймън!* — удиви се вампирът. — Нима той отново се е върнал?

Неочакваните му посетители минаха покрай него, като не обърнаха внимание на виковете на Сейдж: „*Arretez-vous!* Спрете!“

Вратата се затвори зад тях и те се озоваха сред безкрайна шир от пепел. Тук нищо не растеше, нямаше никакви ориентири. Силни

ветрове сипеха фината черна пепел върху подвижни хълмове и долини. Докато гледаха, силен порив подхвана нов слой пепел и я запрати във въздуха като облак, който много скоро доби нови форми. Под ефирната пепел се виждаха тресавища от мокра, разкаляна пепел. Наблизо различиха езеро от застояла вода, затлачено с пепел. Нямаше нищо, освен пепел и кал, само тук-там се чернееха овъглени късове дърво.

Над тях бе надвиснало сумрачно небе, на което висяха една огромна планета и две големи луни — едната светеше в синкавобели спирали, а другата трептеше в сребристо сияние.

— Къде сме? — попита Мат, докато се взираше изумено в небето.

— Някога това беше един свят — всъщност луна — засенчена от огромно дърво — обясни му Елена, докато вървеше уверено напред. — Докато аз не я разруших. Тук умря Деймън.

Тя по-скоро усети, отколкото видя как Мат и Бони се спогледаха.

— Но, ъ, после той се е върнал, нали? Каза, че миналата нощ си го видяла във Фелс Чърч, нали така? — попита Мат колебливо. — Защо сега ние сме тук?

— Зная, че Деймън е наблизо — отвърна Елена нетърпеливо. — Усещам го. Той е дошъл тук. Може би отгук е започнал търсенето на фантома. — Тримата продължиха да вървят. Много скоро не вървяха, а по-скоро се клатушкаха тромаво през черната пепел, която полепваше по краката им на отворотелни буци. Калта под пепелта оставаше по обувките им, като след всяка стъпка се чуваше силно жвакане.

Почти стигнаха. Елена го чувстваше. Ускори ход, а останалите, все още уловени за нея, побързаха, за да не изостанат. Пепелта ставаше по-гъста и дълбока, защото приближаваха мястото, където се бе извисявал величественият ствол на дървото, центърът на този свят. Елена си припомни избухването му, как се изстреля към небето като ракета, разпадайки се на фина пепел. Тялото на Деймън остана да лежи отдолу, напълно погребано под сипещата се пепел.

Елена спря. Пред нея се виждаше плътна, поклащаща се купчина пепел, която стигаше до кръста ѝ. Момичето си помисли, че може би това е мястото, където Деймън се е събудил — пепелта бе набраздена, сякаш някой е изровил тунел през гълбините ѝ. Но наоколо нямаше никой друг, освен тях. Леденият вятър духна пепелна струя и Бони се

закашля. Елена, потънала до колене в студената, лепкава пепел, пушна ръката на приятелката си и обви ръце около себе си.

— Той не е тук — промълви безизразно. — А аз бях толкова сигурна, че ще е тук.

— В такъв случай навярно е някъде другаде — заключи Мат логично. — Сигурен съм, че се сражава с фантома, както ти каза, че смята да направи. Тъмното измерение е голямо място.

Бони потрепери и се сгуши по-плътено до Мат. Кафявите ѝ очи бяха огромни и печални като на гладно кученце.

— Може ли вече да си вървим у дома? Моля? Сейдж може да ни изпрати обратно, нали?

— Наистина не разбирам — заговори Елена, втренчена в празното пространство, където някога беше огромното дърво. — Просто *знаех*, че той ще е тук. На практика го чувах как ме вика.

В този миг проехтя нисък, мелодичен смях, който прониза тишината. Беше красив звук, но при все това имаше нещо смразяващо и чуждо в него, нещо, което накара Елена да изтръпне.

— Елена — прошепна Бони и очите ѝ се разшириха. — Чух същото това, преди мъглата да ме погълне.

Те се извърнаха.

Зад тях стоеше жена. По-точно същество във формата на жена, побърза да се поправи Елена. Това не беше жена. И също както смеха преди малко, това създание с женски облик беше красиво, но плашещо. Тя — то — беше огромно, повече от един път и половина над обикновения човешки ръст, но със свършени пропорции и сякаш бе сътворено от лед и синьо-зелена мъгла — като най-чист леден къс, очите му бяха бистри и прозрачни със съвсем лек оттенък на бледозелено. Докато тримата се взираха в създанието, солидните му, прозирни като лед бедра и крака се раздвижиха и затрептяха, превръщайки се във вихрушка от мъгла.

Дългата, вълниста синьо-зелена коса се развя отзад. Приличаше на постепенно разсейващ се облак. Съществото се усмихна на Елена и острите му зъби блеснаха като сребристи ледени висулки. В гърдите му имаше нещо, макар че не беше лед, нещо твърдо, кръгло и тъмно, тъмночервено.

Елена видя всичко това в мига, преди вниманието ѝ да се прикове напълно към това, което висеше от протегната ръка на

леденото същество в женски облик.

— Деймън — ахна тя.

Ледената жена го държеше небрежно за врата, без да обръща внимание на съпротивата му, докато той се мятеше във въздуха. Държеше го така непринудено, все едно бе играчка. Облеченият в черно вампир се извъртя и ритна с все сила ледената жена отстрани, но кракът му премина през мъгла.

— Елена — пророни Деймън със задавен, тънък глас.

Ледената жена — фантомът — наклони глава настрани, погледна към Деймън и стисна врата му малко по-силно.

— Аз няма нужда да дишам, тъп фантом — изхъхри вампирът дръзко.

Усмивката на жената фантом се разшири и тя изрече със сладък, студен глас, като подрънкващи кристали:

— Но главата ти може да бъде откъсната, нали? Това ще свърши работа. — Разтърси леко пленника си, а после насочи усмивката си към Елена, Бони и Мат. Елена отстъпи инстинктивно, когато леденостудените очи се спряха на нея.

— Добре дошла — поздрави я жената фантом с любезен тон, като че ли бяха стари приятели. — Намирам теб и приятелите ти толкова освежаващи, цялата ваша дребнава ревност. Всеки от вас със собствения му привкус на завист. Имате доста проблеми, нали? От хилядолетие не съм се чувствала толкова силна или толкова добре нахранена. — Лицето ѝ доби замислено изражение и започна леко да разтърсва Деймън нагоре-надолу. Сега той издаваше задавени гърлени звуци, а сълзи на болка се стичаха по лицето му.

— Но вие наистина трябваше да останете там, където ви сложих — продължи фантомът с малко по-студен глас, като залюля нехайно Деймън, описвайки голяма дъга във въздуха. Вампирът изхриптя и се вкопчи в огромната ръка на фантома. Дали бе вярно, че нямаше нужда да диша? Елена не знаеше. Деймън нямаше да се посвени да излъже, ако имаше причина, а щеше да го стори дори и без причина, само и само да ядоса противника си.

— Престани! — изкрещя Елена.

Жената фантом се засмя отново, искрено развеселена.

— Продължавай, накарай ме да те послушам, малката ми. — Хватката ѝ се затегна около гърлото на Деймън и той потрепери. После

очите му се завъртяха назад, Елена видя само противното бяло на очните ябълки, прорязано с червени вени, и той се отпусна.

[5] Как пристигнахте тук? (фр.) — Бел.прев. ↑

Мат гледаше с ужас как фантомът разтърсва Деймън като парцалена кукла.

Елена се извъртя и прикова очи в Мат и Бони.

— Трябва да го спасим — прошепна със страстна решителност и хукна да си проправя път през купчините пепел.

Мат си каза, че ако Деймън с цялата си вампирска сила и бойни умения, усъвършенствани през вековете, е толкова безпомощен в ръцете на този фантом — и, Господи, по начина, по който съществото сега го тресеше напред-назад, главата на Деймън наистина щеше да отхвъркне като коркова тапа — тъй че самият той, заедно с Бони и Елена, нямаха никакъв шанс да победят в тази схватка. Единственият въпрос бе дали фантомът ще убие и тях.

А истината беше, че Мат дори не харесваше Деймън, и то ни най-малко. Разбира се, той бе помогнал да се спаси Фелс Чърч от Катрин и Клаус и демоните китсуне, но си оставаше жесток убиец, саркастичен, надменен, самонадеян, арогантен, отвратителен, обикновено неприятен *вампир*. Несъмнено Деймън през дългия си живот бе причинил болка и страдание на много повече хора, отколкото бе помогнал, дори и да му се признае, че е спасил живота на всички жители на Фелс Чърч. Освен това винаги наричаше Мат „Мет“, преструвайки се, че не си спомня истинското му име, което беше абсолютно вбесяващо. И Деймън го правеше именно с тази цел.

При все това Елена обичаше Деймън. Незнайно поради каква причина. Вероятно по същата необяснима причина, поради която добрите и почтени момичета се влюбваха в лошите момчета, предполагаше Мат. Самият той, като един принципен и безкомпромисно почтен младеж, никога не е бил привличан от подобни хора.

Но Елена — да.

А и Деймън беше част от отбора, така да се каже, а един почтен и принципен човек никога нямаше да остави на някой свой съотборник

да му бъде откъсната главата от демон в образа на жена върху покрита с пепел луна в някакво друго измерение, без поне да се постарее с всички сили да го спаси.

Дори и изобщо да не харесваше въпросния съотборник.

Мат се затича след Елена и Бони ги последва. Когато стигнаха до фантома, Елена вече дращеше по леденосинята ръка, стиснала гърлото на Деймън, опитвайки се да разтвори пръстите ѝ достатъчно, за да подпъхне своите отдолу. Фантомът почти не ѝ обръщаше внимание. Мат въздъхна вътрешно заради цялата безпомощност и безнадеждност на ситуацията, и с широк замах във въздуха насочи силното си кроше към корема на фантома.

Преди юмрукът му да се стовари върху противника, мишената му се превърна от солиден лед в завихрена, неуловима мъгла и юмрукът ми премина през фантома. Изгубил равновесие, Мат се олюля и падна върху парообразния торс на фантома.

Беше все едно да паднеш в смразяващо ледените води на отходен канал. Вкочаняващ студ и ужасна смрад обгърнаха Мат. Той се отдръпна от мъглата, повръщаше му се и целият трепереше, но се задържа прав. Примигна замаяно наоколо.

Елена се бе вкопчила в пръстите на фантома, дращеше и теглеше, а съществуването я наблюдаваше с нещо като дистанцирана развеселеност, ни най-малко обезпокоено от мъчителните усилия на момичето. После се премести, толкова бързо, че Мат зърна само някаква синьо-зелена мъглявина, и Елена полетя с разперени ръце и крака към купчина пепел. Тя веднага се изправи на крака, от челото ѝ се стичаше кръв, оставяйки червени следи в пепелта, покриваща кожата ѝ.

Бони също се опитваше да се включи в битката — беше заобиколила фантома и сега го удряше и риташе. По-точно краката и юмруците ѝ потъваха безполезно в мъглата на фантома, но от време на време някой удар попадеше върху по-солиден лед. Но тези удари изглеждаха напълно безрезултатни — Мат не беше сигурен дали жената фантом изобщо бе забелязала атаката на Бони.

Вените върху врата на Деймън се бяха издули и той висеше безсилно от ръката на чудовището. Плътта на врата му бе побеляла покрай разтегнатите сухожилия. Независимо дали беше много силен стар вампир или не, но Деймън страдаше. Мат отправи молба към

светеца, закрилник на хората, преследващи изгубени каузи, който и да бе той, и се хвърли отново в битката.

Беше плътна чернота. Сетне имаше болка и чернотата доби червеникав оттенък, а накрая се проясни и Деймън отново можеше да вижда.

Фантомът — тази кучка фантом — го държеше за врата, а кожата ѝ бе толкова студена, че го изгаряше навсякъде, където го докосваше. Не можеше да се движи.

Но виждаше Елена, застанала под него. Красивата Елена, покрита с пепел, със стичащи се струйки кръв по лицето и тялото, с оголени зъби и пламтящи очи като на древна богиня воин. Сърцето му се изпълни с любов и страх. Храброто малко червено птиченце и момчето Мет бяха редом с нея.

Моля ви, искаше да им каже. Не се опитвайте да ме спасите. Бягайте, Елена, трябва да бягаш.

Ала не можеше нито да се движи, нито да говори.

После фантомът промени позата си и Деймън видя как Елена спря атаката си и се хвана за корема, с изкривено от болка лице. Мат и Бони също се държаха, лицата им бяха сгърчени, а устите отворени, за да крещат. С писък Бони се срути в пепелта.

О, не, помисли си Деймън, пронизан от ужас. Не и Елена. Не и червеното птиченце. Не и заради мен.

Тогава внезапно силен порив на вятъра се завихри около него и той бе изскубнат от хватката на фантома. В ушите му бучеше, а очите му пареха. Когато се огледа, видя Бони и Елена, а дългите им коси плющяха около тях; ръцете на Мат се въртяха като колела; а стъкленозеленото лице на фантома за пръв път изразяваше смайване, а не присмехулна увереност.

Торнадо, помисли си отнесено Деймън, а после видя Портата, и осъзна, че за пореден път е запратен към мрака.

Сега вятърът ревеше оглушително и Стефан трябваше да извиси глас до бесен вик, за да се чува. Трябваше да държи и двете си ръце,

притиснати върху книгата — тя бе издърпана изпод тях, сякаш нещо живо и много силно съзнателно се опитваше да я отмъкне.

— *Mihi adi. Te voco. Necesse est tibi parere* — каза Стефан. — Ела при мен. Аз те призовавам. Трябва да се подчиниш.

Вятърът, вилнеещ в гаража, стана още по-силен. Отвън се разнесе тътен.

Стефан наблюдаваше най-вътрешния кръг, дълбоко в сенките на гаража, ала там нямаше нищо. Противоестественият вятър започна да стихва. В гърдите му се надигна паника. Нима се бяха провалили? Погледна тревожно към Аларик и Мередит, после към госпожа Флауърс, но никой от тях не го гледаше, всички се бяха вторачили в кръга.

Стефан също извърна поглед натам, въпреки всичко изпълнен с надежда. Но нямаше нищо.

Почакай.

Едва забележимо движение на *нещо*, в самия център на кръга, леко проблясване на синьо-зелена светлина, с която нахлу и студът. Не като студеният вятър, вилнеещ в гаража, а по-скоро като ледено дихание — вдишване и издишване, вдишване и издишване — бавно и равномерно и *смразяващо* ледено, точно от онова място.

Проблясъкът се разшири, задълбочи, потъмня и внезапно това, към което гледаше Стефан, се размърда и се промени от безформен проблясък в жена. Ледена, обвита в мъгла, гигантска жена, обагрена в оттенъци на синьо и зелено. Вътре в гърдите ѝ имаше тъмнорозова роза, със стъбло, покрито с гъсти бодли.

Мередит и Селия ахнаха сподавено. Госпожа Флауърс се взираше спокойно в създанието, докато ченето на Аларик увисна.

Това навярно беше фантомът на ревността. Стефан винаги си бе представял ревността като нещо изгарящо горещо. Пламенни целувки, пламтяща ярост. Ала гневът, страстта, завистта, всички неща, които пораждаха ревността, също така би трябвало да са студени и той не се съмняваше, че бяха призовали точния фантом.

Стефан си помисли всички тези неща за фантома и ги забрави за частица от секундата, защото не само ледената жена се материализира в центъра на кръга.

Объркани, плачещи, олюляващи се, покрити с пепел и кал, се появиха и три човешки същества.

Неговата красива, елегантна Елена, сплескана с мръсотия, със златиста коса, сплъстена на кални кичури, с кървави бразди по лицето. Деликатната малка Бони, обляна в сълзи и бяла като тебешир, но с изражение на истински бяс, риташе и дращеше фантома. И възплъщението на истинския американец, Мат, пращен и разрошен, се извърна, за да се вгледа в тях с празно изражение, все едно се чудеше в какъв пореден ад е попаднал сега.

И тогава още една личност, четвърта фигура, която се клатушкаше и се опитваше да си поеме дъх, затрептя в полезрението му. За миг Стефан не го позна — не можа да го познае, защото се предполагаше, че този мъж повече не съществува. Вместо това му приличаше на натрапчиво познат странник. Странникът обви ръце около гърлото си, сякаш да се предпази, и погледна извън кръга, право към Стефан. През окървавените, подути устни и насинени цепки, които представляваха очите му, се мярна бледо подобие на блестящата някога усмивка, и колелцата в мозъка на Стефан се наместиха и започнаха отново да се въртят.

Деймън.

Стефан беше толкова поразен, че в първия миг не знаеше какво да изпитва. После, дълбоко в него, бавно се разля топлина, когато осъзна, че неговият брат се е *върнал*. Последното късче от цялата му странна история отново беше тук. Стефан не беше сам. Затаил дъх, пристъпи към края на диаграмата.

— Деймън? — попита тихо, все още не смеещ да повярва на чудото.

Ревността извърна рязко главата си към него и Стефан бе прикован на място от стъкления ѝ, студен взор.

— Знаеш ли, той се върна преди това — рече разговорливо, а гласът ѝ смрази Стефан, все едно ледена вода бе плисната в лицето му. — Просто не искаше ти да знаеш, за да може да има Елена само за себе си. Той се спотайваше наоколо, лъжеше най-долно, играеше си коварни игрички, както винаги.

Ревността несъмнено беше в женски облик, студеният ѝ, безпощадно логичен тон напомни на Стефан на тънкия глас, който понякога се обаждаше от някое кътче на съзнанието му, изразявайки на глас най-тъмните му, най-срамни мисли. Дали и останалите също го чуваха? Или той говореше директно в съзнанието му?

Избра да рискува и се огледа наоколо. Всички те — Мередит, Селия, Аларик, госпожа Флауърс — стояха замръзнали като статуи и се взираха в Ревността. Зад тях импровизираното легло бе празно. Когато трите астрални форми на спящите влязоха в кръга с фантома, телата им някак си се бяха слели с тях, затваряйки ги здраво във вътрешния кръг.

— Той дойде при *Елена* — дразнеше го фантомът. — Пазеше в тайна възкресението си от теб, за да може да я преследва. Деймън нито за миг не се разтревожи как *ти* преживяваш смъртта му. И докато ти го оплакваше, той бе твърде зает, за да посещава спалнята на Елена.

Стефан политна назад.

— Той винаги е искал това, което имаш ти и ти го знаеш — продължи жената фантом, а прозрачните ѝ устни се извиха в усмивка. — И това е така откакто бяхте смъртни. Спомняш ли си как, след като се прибра у дома от университета, ти открадна Катрин? Той използва целия си чар, за да я покори, само защото знаеше, че ти я обичаш. Дори и за дребните неща: ако ти имаше играчка, той ти я вземаше. Ако ти искаше кон, той го яздеше. Ако в чинията пред теб имаше парче месо, той щеше да го вземе, дори и да не бе гладен, само да не бъде твое.

Стефан поклати бавно глава наляво и надясно, отново се чувстваше *твърде муден*, като че ли за пореден път е пропуснал важния момент. Деймън е посещавал Елена? Докато той е плачел на рамото ѝ заради погубения си брат, Елена е знаела, че Деймън е жив?

— Но ти смяташе, че можеш да вярваш на *Елена*, нали, Стефан? — Елена се извърна, за да го погледне, страните ѝ бяха бледни под пласта пепел. Изглеждаше болна и угрижена.

— Не, Стефан — поде тя, ала фантомът я изпревари, продължавайки да нарежда с напевен глас отровните си думи. Стефан знаеше какво прави. Той не беше глупак. При все това се улови, че кима, съгласява се и вътре в него бавно се надигаше пламтящ гняв, макар че рационалната му част се противеше.

— Елена запази тайната му от теб, Стефан. Тя знаеше колко те боли и осъзнаваше, че ако научиш, че Деймън е жив, това щеше да облекчи страданието ти, но продължаваше да мълчи, защото Деймън я бе помолил, а това, което Деймън искаше, беше много по-важно, отколкото да ти помогне. Елена винаги е искала и двамата братя

Салваторе. Наистина е забавно, нали, Стефан, как ти никога не си бил съвсем достатъчен за жените, които си обичал. Това не е първият път, когато Елена предпочита Деймън пред теб, нали?

Елена поклати глава, но Стефан почти не я виждаше през пелената от ярост и злочестина, започваща да го обгръща.

— Тайни и лъжи — продължи жизнерадостно фантомът със смях, подрънкващ като ледени кубчета — и глупавият Стефан Салваторе винаги е на няколко стъпки отзад. Ти си знаел през цялото време, че има нещо между Елена и Деймън, от което ти не си част, Стефан, но въпреки това никога не си подозирал, че тя ще те предаде заради него.

Деймън като че ли се изтръгна от замайването си, все едно за пръв път чу фантома. Веждите му се смръщиха в дълбока бръчка и той се извърна, за да се втренчи в дяволското създание.

Отвори уста, за да заговори, ала в този миг нещо в Стефан се пречупи и преди Деймън да отрече или изрече някаква подигравка, Стефан се хвърли напред с яростен вик, прекосявайки очертаната с тебешир диаграма. Бърз като мълния, Стефан събори Деймън извън кръга и го запрати към стената на гаража.

33

— Спри! — изкрещя Елена. — Стефан! Спри! Ще го убиеш!

Още докато го изричаше, осъзна, че тъкмо убийството на Деймън навярно бе целта на Стефан. Той се нахвърли върху Деймън с оголени зъби и размахал ръце, не го удряше, а направо го разкъсваше с нокти и кучешките си зъби. Стефан, привел тяло в примитивен животински скок, с удължени зъби и лице, изкривено в озъбената, ожесточена ярост на побесняло животно, никога не бе приличал повече на кръвожаден вампир.

А зад Елена, докато ги гледаше, изтръпнала от ужас, онзи мамещ, смразяващ глас продължаваше да каканиже на Стефан, че той ще изгуби всичко, точно както винаги губеше всичко. Че Деймън му е отнемал всичко и после го е захвърлял безгрижно и жестоко, защото Деймън просто искаше да унищожи това, което имаше Стефан.

Елена се извърна, прекалено изплашена от това, което Стефан причиняваше на Деймън, за да се бои от фантома, и го заудря с юмруците си. След миг Мат и Бони се присъединиха към нея.

Както и преди, по-голяма част от юмруците им преминаваха през мъглата на фантома. Ала гърдите на зловещото създание бяха солидни и Елена съсредоточи цялата си ярост върху тях, налагайки твърдия лед с все сила.

Под леда, в гърдите на съществото, розата сияеше в наситено, тъмноръвено. Беше красиво цвете, но смъртоносно на вид, цветът напомняше на девойката на отровена кръв. Трънливото му стебло изглеждаше издуто, много по-дебело от стъблото на нормалното цвете. Докато Елена се вираше в него, сиянието стана по-плътно, венчелистчетата се разтвориха и цветето разцъфтя в пълното си великолепие. *Това ли бе сърцето на фантома?* зачуди се Елена. Дали ревността на Стефан го подхранваше? Стовари отново юмрук върху гърдите на фантома, точно над розата и създанието я погледна за миг.

— Спри! — извика яростно Елена. — Остави Стефан на мира!

Сега фантомът наистина я гледаше и неговата — не, *нейната* — усмивка се разшири, подобните ѝ на стъкло зъби се показаха остри и блестящи под мъгливите устни. В ледените, кристални гълбини на очите ѝ Елена сякаш зърна студено, но истинско пламъче, и сърцето ѝ се смрази.

Фантомът насочи вниманието си отново към Стефан и Деймън и макар Елена да не вярваше, че е възможно, нещата още повече се влошиха.

— Деймън — измърка гърлено фантомът и Деймън, който бе отпуснат и изтощен, със затворени очи, пасивен срещу атаката на брат си, като само бе закрил лице, но не отвърщаше на ударите, отвори очи.

— Деймън — рече отново жената фантом и очите ѝ заблестяха, — какво право има Стефан да те напада? Винаги, когато си се опитвал да му отнемеш нещо, ти просто си се опълчвал срещу факта, че той получава всичко — обичта на баща ти, момичетата, които ти искаше — а ти нямаше нищо. Той е лицемерен слабак, който мрази и презира дори себе си, но получава *всичко*.

Очите на Деймън се разшириха, когато чу изречени на глас най-съкровените си мъки, а лицето му се сгърчи от завладелите го чувства. Стефан продължаваше да го дера и хапе, но сега се отдръпна назад, когато Деймън изведнъж се изтръгна от унеса си, сграбчи го за ръката и яростно я изви. Елена потръпна от ужас, когато чу изхрущяване — о, Господи, — нещо в ръката или рамото на Стефан се бе счупило.

Непоколебимият Стефан само се намръщи и отново се хвърли към Деймън, макар че ранената му ръка висеше непохватно. Деймън е по-силен, вцепенено отбеляза Елена, но е изтощен; със сигурност не би могъл за дълго да се възползва от предимството си. Засега силите им изглеждаха равностойни. И двамата бяха побеснели и се биеха без задръжки. Животинско, противно изръмжаване се чу от единия от тях, треперлив, злобен смях проехтя от другия и Елена с ужас осъзна, че няма представа кой звук от кого идваше.

Фантомът изсъска с наслада. Елена отскочи от него и с крайчеца на око си зърна, че Бони и Мат също отстъпиха.

— Не пресичайте линиите! — изкрещя Аларик от другата страна на... къде всъщност се намираха сега те? О, в гаража на госпожа Флауърс... гаражът. Аларик звучеше отчаян и Елена се зачуди дали не крещи от известно време. Някъде отзад се чуваше шум, но досега

нямаше време да се вслуша в него. — Елена! Бони! Мат! Не пресичайте линиите! — изкрещя Аларик отново. — Можете да излезете, но минете внимателно над линиите!

Елена погледна надолу. Сложна плетеница от линии в различни цветове бе изрисувана под краката им, а тя, Бони, Мат и фантомът се намираха заедно в малък кръг в най-вътрешния център на рисунката.

Бони първа разбра какво казва Аларик.

— Елате — промърмори тя и дръпна ръцете на Елена и Мат. После много изкусно, но бързо избра пътя си и прекоси пода, по-далеч от фантома, към приятелите си.

Мат я последва. Трябваше да спре с единия крак над един малък участък и да се протегне с другия. Имаше миг, когато се олюля, като едната му маратонка едва не докосна синята тебеширена линия. Но възстанови равновесието си и продължи.

На Елена ѝ трябваша няколко секунди повече, тъй като бе твърде съсредоточена в сплетените в отчаяна хватка тела на Деймън и Стефан, за да осъзнае, че и тя трябва да се придвижи. Едва не закъсна. Когато се нагласи, за да направи онази първа крачка, за да излезе от вътрешния кръг, фантомът извърна стъклените си очи към нея.

Елена полетя, изскачайки бързо от кръга и за малко да се плъзне върху диаграмата. Жената фантом замахна към нея, но ръката ѝ се спря, преди да мине над тебеширената линия и тя изръмжа от безсилна ярост.

Аларик отметна с треперееща ръка разрешения кичур коса, паднал върху очите му.

— Не бях сигурен дали това ще успее да я удържи — призна той, — но изглежда, че действа. Сега, много внимателно. Елена, гледай къде стъпваш и ела тук. — Мат и Бони вече бяха стигнали до стената на гаража, докато в далечината Стефан и Деймън продължаваха да се бият. Мередит обви ръце около тях, тъмнокосата ѝ глава се зарови на рамото на Мат, Бони се сгуши отстрани, а очите ѝ бяха станали кръгли като на изплашено котенце.

Елена погледна към сложната плетеница на пода и започна да се придвижва внимателно между линиите, но се насочи не към приятелите си, а към борещите се вампири.

— Елена! Не! Оттук! — извика я Аларик, но Елена не му обърна внимание. Трябваше да стигне при Деймън и Стефан.

— Моля ви — заговори тя с треперлив глас, едва сдържайки сълзите си, — Деймън, Стефан, трябва да спрете. Фантомът ви причинява всичко това. Вие всъщност не искате да се нараните един друг. Това не сте истинските вие. *Моля ви.*

Нито един от тях не ѝ обърна внимание. Тя не бе сигурна дали изобщо я чува. Сега бяха почти неподвижни, с опънати мускули, вкопчени един в друг. Бавно, докато Елена наблюдаваше, Деймън започна да надвива Стефан, като постепенно избутваше ръцете му настрани и се навеждаше към гърлото му с проблясващи зъби.

— *Деймън! Не!* — изпищя Елена. Протегна се, за да сграбчи ръката му, да го издърпа от Стефан. Без дори да я погледне, той небрежно, но грубо я бутна настрани и тя полетя във въздуха.

Приземи се тежко по гръб и от силата на удара се хлъзна по пода. *Заболя я*, зъбите ѝ изтракаха един в друг, главата ѝ се блъсна силно в цимента, а пред очите ѝ избухнаха хиляди звезди от болката. Тя понечи да се изправи отново и с ужас видя как Деймън преодоля и последната защита на Стефан и заби зъби в шията на по-малкия си брат.

— *Не!* — изпищя отново девойката. — Деймън, не!

— Елена, бъди внимателна! — предупреди я с вик Аларик. — Ти си в диаграмата. Моля те, каквото и да правиш, повече не пресичай нито една линия.

Елена се озърна. С падането се бе плъзнала през няколко от тебеширени линии, които се бяха размазали около нея в цветни петна. Тя замръзна от страх, но потисна хлипането си. Дали сега *то* беше изпуснато? Дали тя го бе освободила?

Събра сили и се извърна към най-вътрешния кръг.

Жената фантом размахваше дългите си ръце, удряйки някаква невидима стена, заобикаляща кръга, в който бе затворена. Докато Елена я наблюдаваше, устата ѝ изтъня от усилието да събере ръцете си върху едно място и да *бутне*.

Въздухът в стаята сякаш се накъдри на вълни.

Но фантомът не успя да премине през кръга, след малко спря да бута и изсъска разочаровано.

После погледът на създанието се спря отново върху Елена и то отново се усмихна.

— О, Елена — заговори с глас, пълен с фалшиво състрадание. — Хубавото момиче, което всеки желае, това, заради което момчетата се

бият. Толкова е трудно да бъдеш себе си. — Гласът се изкриви и в него отекна горчива, подигравателна нотка. — Но те всъщност не мислят за теб, нали? Двамата, които искаш, ти не си момиче за тях. Ти знаеш защо са толкова привлечени от теб. Катрин. Винаги Катрин. Искат те, защото ти приличаш на нея, но не си тя. Момичето, което двамата обичаха толкова отдавна, беше деликатно, сладко и нежно. Самата невинност, жертва, фон за фантазиите им. Ти изобщо не си като нея. И те ще го разберат, знаеш го. Веднага след като смъртната ти форма се промени — а това ще стане. Те винаги ще останат едни и същи, но ти с всеки ден ще остаряваш и ще се променяш; след няколко години ще изглеждаш много по-стара от тях — тогава те ще осъзнаят, че ти не си тази, която обичат. Ти не си Катрин и никога няма да бъдеш.

Очите на Елена запариха от напирещите сълзи.

— Катрин беше чудовище — процеди през зъби.

— Тя *стана* чудовище. Беше сладко младо момиче — поправи я фантомът. — Деймън и Стефан я унищожиха. Те ще унищожат и теб. Ти никога няма да водиш нормален живот. Ти не си като Мередит, Бони или Селия, те имат шанс да водят обикновен, нормален живот, когато са готови за това, въпреки начина, по който ти постоянно ги въвличаш в своите битки. Но ти никога няма да си нормална. И ти знаеш кого трябва да обвиняваш за това, нали?

Без да мисли, Елена погледна към Деймън и Стефан, тъкмо когато Стефан успя да избута брат си от себе си. Деймън политна назад към групата от човешки същества, скупчени до стената на гаража. От устата му капеше кръв, а от ужасната рана върху врата на Стефан се стичаше червена струя.

— Двамата те обрекоха, също както обрекоха онази, която *наистина* обичаха — каза фантомът меко.

Елена се изправи на крака, сърцето ѝ биеше силно, натежало от нещастие и гняв.

— Елена, спри! — извика мощен, плътен женски глас, изпълнен с такъв авторитет, че Елена се извърна от Деймън и Стефан, примигна, сякаш се събуждаше от сън, и погледна над диаграмата към останалите.

Госпожа Флауърс стоеше в края на тебеширените линии, с ръце на кръста, здраво стъпила на крака. Устните ѝ бяха стиснати в гневна линия, но очите ѝ бяха ясни и сериозни. Срещна погледа на Елена и

девойката мигом се изпълни със спокойствие и сила. Тогава госпожа Флауърс огледа другите, събрани около нея.

— Трябва да направим магията за прогонването *сега* — обяви възрастната жена. — Преди фантомът да успее да погуби всички ни. Елена! Чуваш ли ме?

Изпълнена с нова целеустременост и решителност, Елена кимна и се раздвижи, за да се присъедини към останалите.

Госпожа Флауърс притисна силно дланите си и въздухът отново се накъдри на вълни. Гласът на фантома пресекна и съществуването изписка от бяс. Развилня се на място, но ръцете му много скоро срещнаха преграда, а невидимият му затвор се смали още повече.

Мередит опипваше трескаво най-високата полица близо до вратата на гаража, а ръцете ѝ докосваха най-различни предмети. Къде бе оставила госпожа Флауърс свещите? Четки за рисуване, не е това. Джобни фенерчета, не, и това не е. Остарял спрей против насекоми, не. Торба с градинска пръст, не. Напипа нещо със странна форма, по която не можа да разбере какво е.

Торба със свещи. Да.

— Намерих ги! — обяви тя и издърпа торбата от полицата и навярно посипа върху главата си десетилетен прах. — Брр! — изплю се тя.

Това беше знак за сериозността на положението, помисли си Мередит, че Бони и Елена само я погледнаха с глави и рамене, посипани с прахоляк и паяжини, но нито една от двете не се изкиска, нито понечи да ги изтръска от себе си. Имаше да се тревожат за много по-важни неща от малко прах.

— Добре — рече тя. — Първо трябва да определим какъв цвят ще е свещта на Деймън. — Госпожа Флауърс бе изтъкнала, че Деймън съвсем безспорно също е жертва на фантома на ревността и затова трябва да вземе участие в ритуала по прогонването, за да има пълно въздействие.

Но като погледна двамата братя, които продължаваха да се опитват да се разкъсат един друг, Мередит искрено се усъмни дали Деймън ще вземе участие. Както и Стефан. Те бяха изцяло съсредоточени върху усилието да се наранят взаимно колкото може

повече. Въпреки това трябваше да върнат двамата вампири при групата, ако искаха магията да се получи.

Някак си.

Мередит установи, че се пита съвсем хладнокръвно дали ако и двамата умрат, те ще могат да разчитат ритуалът да подейства. Дали тогава останалите ще успеят да победят фантома? И дали ако двамата вампири не се убият един друг, а просто продължат да се бият, тя ще може да ги убие? Изтласка последната мисъл по-далеч. Стефан беше неин *приятел*.

И в този момент девойката решително се застави отново да помисли дали е способна да го убие. Това беше неин дълг и беше много по-важно от приятелството; трябваше да бъде.

Да, днес можеше да ги убие, дори в следващите минути, ако бе необходимо, осъзна Мередит. Щеше винаги да съжалява за постъпката си, но можеше да го направи.

Освен това, разсъждаваше безпристрастно част от мозъка ѝ, ако нещата продължат по същия начин, Деймън и Стефан щяха да се избият взаимно и ще ѝ спестят тази грижа и чувството за вина.

Елена, която бе дълбоко замислена — или може би се бе отнесла нанякъде, съсредоточена върху думите на фантома на ревността, Мередит не бе сигурна кое от двете — сега заговори:

— Червена — заяви. — Има ли червена свещ за Деймън?

Имаше една тъмночервена свещ, също и една черна. Мередит извади и двете и ги показа на Елена.

— Червената — повтори приятелката ѝ.

— Заради кръвта? — попита Мередит, загледана в сплетените фигури, сега само на три метра разстояние от тях. Господи, и двамата бяха покрити с кръв. Докато ги наблюдаваше, Деймън изръмжа като животно и блъсна силно няколко пъти главата на Стефан в стената на гаража. Мередит потръпна, като чу тъпия звук от удрянето на черепа на Стефан върху дървената стена, измазана с хоросан. Едната ръка на Деймън бе обвита около врата на Стефан, а другата разкъсваше гърдите му, сякаш Деймън искаше да изтръгне сърцето му.

Откъм фантома продължаваше да се носи мек, злобен глас. Мередит не разбираше какво казва, но очите на съществото бяха приковани в двамата братя и то се усмихваше, докато говореше. Изглеждаше доволно.

— Заради страстта — каза Елена, грабна свещта от ръцете на Мередит и се отпрати с маршова стъпка, вдигната глава и изпънати рамене, като войник, към редицата свещи, които Аларик палеше отново в краищата на диаграмата. Мередит се взираше в приятелката си, докато тя запали свещта и покапа малко разтопен восък, за да я закрепил върху пода.

Стефан избута Деймън назад, по-близо към останалите и запалените им свещи. Подметките на ботушите на Деймън застъргаха по пода, докато се опъваше на брат си.

— Добре — рече Аларик, погледна загрижено свещите, сетне сведе отново поглед към книгата. — Всеки от нас трябва да обяви ревността, която таи у себе си — слабостта, от която се възползва фантомът — и да се освободи от нея. Ако наистина го вярваме, ако успеем, поне за момента, честно и искрено да пропъдим нашата ревност, нашите свещи ще угаснат и фантомът ще загуби силата си. Важно е наистина да прогоним ревността от сърцата си и да спрем да подхранваме фантома. Ако успеем да го направим едновременно, фантомът трябва да изчезне, а може би дори да умре.

— А ако не успеем? Ако се опитаме да се освободим от ревността си, но тя не изчезне напълно? — попита Бони, а челото ѝ се набръчка от тревога.

— Тогава магията няма да подейства и фантомът ще остане — отвърна Аларик категорично. — Кой иска да опита пръв?

Стефан удари яростно Деймън в циментения под и нададе гневен вой. Те се намираха само на няколко метра от запалените свещи и Аларик пристъпи между тях и редицата малки пламъчета, като се опитваше да предпази свещите с тялото си. Селия потрепери, когато Стефан изръмжа ниско и необуздано и наведе глава, за да впие зъби в рамото на Деймън. С искрящи очи. Ревността продължи да бълва отровен словесен поток.

Госпожа Флауърс плесна с ръце, за да привлече вниманието на всички. Изражението ѝ бе строго, но окуражаващо.

— Деца, трябва да бъдете честни и храбри — рече тя. — Трябва съвсем искрено да разкриете най-лошите си помисли пред приятелите си, което ще бъде много трудно. А след това ще трябва да бъдете достатъчно силни, за да изхвърлите тези лоши помисли от душите си,

което ще е дори по-трудно. Но вие се обичате един друг и аз ви обещавам, че заедно ще преинем през това изпитание.

Силен удар и приглушен вик на гняв и болка се разнесе на няколко крачки от тях и Аларик погледна нервно през рамо към ожесточената битка, която се водеше зад гърба му.

— Времето е скъпо — рече госпожа Флауърс припряно. — Кой ще започне пръв?

Мередит се канеше да пристъпи напред, стиснала здраво бойната тояга за успокоение, когато Бони заговори.

— Аз ще започна — изрече с несигурен глас. — Хм. Аз ревнувах от Мередит и Елена. Аз винаги... — Преглътна и продължи по-твърдо: — Понякога имам чувството, че съм само някакъв придатък, малката дружка, когато съм с тях. Те са по-смели от мен, по-борбени, по-умни и по-красиви, и... *по-високи* от мен. Аз съм ревнива, защото имам чувството, че хората не ме уважават като тях и не ме приемат насериозно, както Елена и Мередит. Ревнувам, защото понякога оставам в техните сенки, които са доста големи и обсебващи сенки, изразявам се метафорично. Освен това изпитвам ревност, защото никога не съм имала истинско гадже, докато Мередит си има Аларик, а Елена — Стефан. Освен това Елена има *също* и Деймън, когото аз смятам за изумителен, но който никога не ме е забелязвал, когато съм до Елена, защото тогава тя е единственото, което той вижда.

Бони замълча и погледна Елена. Очите ѝ бяха огромни и сияеха.

— Но аз обичам Елена и Мередит. Зная, че трябва да престана да се сравнявам с тях. Аз не съм просто техен придатък. Аз също съм полезна и талантлива личност. И... — изрече думите, които Аларик им бе казал — аз подхранвах фантома на ревността. Но сега се освобождавам от ревността си.

В полукръга от свещи пламъкът на розовата свещ на Бони примигна и угасна. Бони изохка леко и се усмихна, полузасрамено, полугордо, на Елена и Мередит. Вътре в диаграмата фантомът на ревността изви рязко глава и метна кръвнишки поглед към Бони.

— Бони... — поде Мередит, искаше да увери приятелката си, че тя никога не е била придатък. Нима Бони не знаеше колко е необикновена и удивителна?

Нов този миг Елена пристъпи напред към свещите с високо изправена глава и отчетна назад златистата си коса.

— Аз ревнувах от всички останали хора във Фелс Чърч — заяви. — Виждах колко е лесно за останалите двойки да са заедно и след всичко, което Стефан и аз... — както Деймън и всичките ми останали приятели — преминахме, за да спасим Фелс Чърч и да го направим отново един нормален град, всичко продължаваше да е толкова *трудно* и толкова *странно* и свръхестествено. Предполагам, че съм осъзнала, че нещата никога няма да бъдат лесни и обикновени за мен и ми е било трудно да го приема. Когато наблюдавах другите хора, изпитвах ревност към тях и захранвах фантома с ревността си. Сега се освобождавам от тази ревност.

Елена се усмихна леко. Беше странна, малко тъжна усмивка и Мередит, която я гледаше, се помисли, че макар приятелката ѝ да бе отхвърлила ревността, все още бе сподиряна от съжалението за лесния, прекрасен живот, който някога я бе очаквал и който навярно ѝ бе отнет завинаги.

Златната свещ продължаваше да гори. Елена се поколеба. Мередит проследи погледа ѝ покрай редицата свещи към мястото, където се бореха Стефан и Деймън. Докато ги гледаха, Деймън вдигна и претърколи Стефан под себе си, оставяйки дълга кървава диря върху пода на гаража. Кракът на Стефан докосна леко червената свещ в края на редицата и Аларик скочи, за да я оправи.

— Ревнувах от Катрин — заговори Елена. — Деймън и Стефан бяха обичали първо нея и тя ги бе познавала, преди да се променят толкова много; тя ги бе тласнала към това, в което са се превърнали. И макар да осъзнавах, че и двамата знаят, че аз не съм Катрин и че ме обичат заради самата мен, не успях да забравя, че те отначало ме бяха забелязали, защото външно приличам на нея. Аз подхранвах фантома на ревността заради Катрин и сега се освобождавам от ревността си.

Златната свещ угасна. Елена погледна почти плахо към Бони, а Бони ѝ се усмихна с открита, пълна с обич усмивка и протегна ръце. Елена я прегърна здраво.

С изключение на мъката, която изпитваше заради смъртта на родителите на Елена, Мередит никога не бе изпитвала жал към Елена. А и защо да го прави? Елена беше красива, умна, роден лидер, страстно обичана... но сега Мередит не можеше да не изпита симпатия към нея. Понякога може би е по-лесно да живееш обикновен и скучен живот, отколкото да бъдеш героиня.

Мередит погледна към фантома. Създанието сякаш се топеше от гняв и сега бе изцяло фокусирано върху човешките същества.

Аларик заобиколи редицата свещи и пристъпи към останалите, като погледна назад към Деймън и Стефан. Деймън бе приковал болезнено брат си към стената зад Аларик. Лицето на Стефан бе изкривено от болка и те чуваха стърженето на тялото му върху твърдата повърхност. Но поне в момента Деймън и Стефан не застрашаваха свещите.

Мередит насочи вниманието си към гаджето си. От какво би ревнувал Аларик? Ако не друго, през последната седмица той бе обект на ревност.

Той се протегна към Мередит и улови едната ѝ ръка.

— Аз изпитвах ревност — заговори младият мъж и погледна право в очите ѝ, — от теб, Мередит. И от приятелите ти.

Мередит несъзнателно вдигна вежди към него. Какво искаше да каже?

— Господи! — засмя се пресилено Аларик. — Ето ме тук, дипломирал се специализант по парапсихология. През целия си живот умирах да докажа, че в този свят става нещо повече от това, което всички знаят, че някои явления, които смятаме за свръхестествени, са истински. И след това пристигам в един малък град във Вирджиния, защото са плъзнали слухове, слухове, на които всъщност не вярвам, че може би тук има вампири и когато се озовавам тук, откривам това невероятно, красиво, самоуверено момиче, което се оказва, че произхожда от семейство, което преследва вампири. А приятелите ѝ са вампири, вещици, медиуми и момичета, които възкръсват, за да се борят със злото. Те току-що са завършили гимназия, но са видели неща, които никога дори не съм си представял. Те бяха побеждавали чудовища, спасявали градове, бяха пътували в други измерения. А аз съм само един обикновен младеж, но внезапно се оказва, че половината от хората, които познавам — и момичето, което обичам — са на практика супергерои. — Поклати глава и погледна с възхищение към Мередит. — Аз подхранвах фантома на ревността. Но сега се освобождавам от ревността си. Просто ще трябва да се примиря с мисълта, че съм гадже на супергероиня. — Мигом зелената свещ угасна.

Заклучена в най-вътрешния кръг, жената фантом изсъска и закрочи из тясното пространство като тигрица в клетка. Изглеждаше ядосана, но не и видимо по-слаба.

Следващата, която заговори, беше Селия. Лицето ѝ бе уморено, но спокойно.

— Аз подхранвах фантома на ревността — заяви. — Аз ревнувах от Мередит Сулес. — Не каза защо. — Ала сега виждам, че това е безсмислено. Аз подхранвах фантома на ревността, но сега се освобождавам от ревността си.

Говореше, сякаш изхвърляше нещо на боклука. Но въпреки това бледолилавата свещ угасна.

Мередит отвори уста, за да заговори — тя бе наясно с това, което трябваше да каже и нямаше да ѝ е много трудно, защото тя бе спечелила, нали? Ако изобщо бе имало някаква битка, освен във въображението ѝ — но Мат се прокашля и я изпревари.

— Аз... — Заекна, трудно намираше думите. — Предполагам... не, зная, че съм подхранвал фантома на ревността. Винаги съм бил луд по Елена Гилбърт, откакто я познавам. И ревнувах от Стефан. През цялото време. Дори сега, когато Ревността го е уловила в капана на тази кървава битка, защото той има Елена. Тя обича него, не мен. Но, ами, това няма значение... Зная също отдавна, че помежду ни с Елена няма да се получи, тя не е виновна, нито пък Стефан. Аз подхранвах фантома на ревността, но сега се освобождавам от ревността си. — Изчерви се, без да смее да погледне към Елена. Бялата свещ угасна, а към тавана се издигна дълга следа от дим.

Остават три свещи, помисли си Мередит, докато гледаше последните три пламъка. Тъмнозелената свещ на Стефан, червената на Деймън и нейната, кафява свещ. Дали силите на фантома бяха отслабнали? От невидимата си клетка жената фантом изръмжа. Ако не друго, изглежда отново бе успяла да разшири пространството около себе си и отново натискаше върху стената на затвора си, очевидно търсейки някое слабо място.

Мередит знаеше, че трябва да се присъедини към всеобщата изповед.

— Аз подхранвах фантома на ревността — заговори със силен, ясен глас. — Ревнувах от доктор Селия Конър. Обичам Аларик, но зная, че съм доста по-млада от него, още не съм ходила в колеж и не

съм била никъде извън града, в който съм се родила и съм отраснала, не съм видяла нищо от света — поне от човешкия свят. Дватама със Селия имат толкова много общи неща — професионален опит, образование, интереси — и аз зная, че той много я харесва. А тя е красива, наистина умна и изискана. Аз ревнувах, защото се боях, че тя ще ми го отнеме. Но ако тя може да ми го вземе, това би означавало, че той поначало не е бил мой. Не можеш да откраднеш човек. — Усмива се нерешително към Селия, а след миг и Селия ѝ се усмихна леко в отговор. — Аз се освобождавам...

— Внимавай! — извика Аларик. — Деймън! Стефан! Престанете!

Мередит вдигна глава. Олюлявайки се, Деймън и Стефан бяха прекосили пода на гаража, покрай редицата свещи, покрай Аларик, който ги бе сграбчил. Вампирите с лекота се бяха изскубнали от хватката му, без дори да забележат, че ги е докоснал, и се блъскаха отчаяно един друг, вкопчени в жестока схватка. Нехаещи за нищо и никого, освен за двубоя помежду им, те все повече се приближаваха към фантома.

— Не! — изкрещя Елена.

Деймън тласна Стефан назад и токът на ботуша на Стефан мина през тебеширената линия, очертаваща малкия кръг, който държеше фантома в плен — мина през линията и я размаза и кръгът вече не беше цялостен.

Проехтя триумфален рев и фантомът беше свободен.

— Не сме отслабили силата му, поне не достатъчно! — изкрещя Мередит, надвиквайки виковете на Ревността. Жената фантом дори изглеждаше по-силна, когато прекоси гаража с един голям скок и зашлеви с опакото на ръката си Мередит през лицето. Тя изпита пронизваща болка, видя ярък проблясък на светлина и се удари в стената. Замаяна, се изправи със залитане на крака.

Фантомът отново приближи към нея. Този път по-бавно, с усмивка на злорадо предусещане.

Значи магията трябва да въздейства по някакъв начин, помисли си Мередит, иначе тя нямаше да се интересува дали съм приключила своята част, или не.

Мередит стисна бойната тояга. Нямаше да се предаде лесно, не и ако можеше да го предотврати. Аларик я бе нарекъл супергероиня. Супергероините продължават борбата, дори когато шансовете им за победа са минимални.

Тя замахна свирепо, ловко с края на бойната тояга. Всички онези часове на усилен тренировка си казаха думата, защото фантомът явно не очакваше удара и вместо тоягата да премине през мъгла, без да причини вреда, Мередит уцели твърдата форма на съществото, точно над розата в гърдите му. Острието в края отвори дълбока рана в гърдите на жената фантом и когато Мередит го издърпа, за да нанесе втори удар, от края на оръжието покапа отвратителна зелена течност.

Обаче, когато замахна отново, късметът ѝ изневери. Фантомът се протегна към нея, ръката ѝ се движеше толкова бързо, че девойката не я видя, докато не сграбчи края на тоягата. Въпреки острия връх и отровата, покриваща всички онези шипове от сребро, дърво и желязо, фантомът го държеше леко и свободно и *дръпна*.

Мередит се плъзна през пода на гаража към фантома, бързо и безводно, а създанието протегна лениво другата си ръка, за да я хване. Презрение и гняв изкривиха стъкленото му лице. О, *не*, простена

вътрешният глас на Мередит, не по този начин. *Това не може да свърши така.*

Ала секунда преди да я докосне, лицето на фантома се промени и внезапно доби смутено изражение. Пусна тоягата, а Мередит се отдръпна рязко назад, залюля се, но възстанови равновесието си, докато се бореше за глътка въздух.

Фантомът се вираше покрай нея, Мередит бе забравена, поне за момента. Стъклените зъби на фантома бяха оголени, а зеленикавото ѝ лице бе изкривено от гняв. Докато Мередит я наблюдаваше, мускулите в солидните ледени ръце се обтегнаха, сетне се разтвориха във вихрещата се мъгла във формата на ръка, после отново се уплътниха, но с все същата напрегната неподвижност. *Тя не може да се движи,* осъзна Мередит. Извърна се и погледна зад себе си.

Госпожа Флауърс се извисяваше висока и силна, пламтящите ѝ сини очи бяха впити във фантома. Беше протегнала ръце пред себе си, а върху лицето и се четеше непоколебима решителност. Няколко кичура от сивата ѝ коса бяха изскочили от кока и стърчаха в различни посоки сякаш под въздействието на статично електричество.

Устните на госпожа Флауърс се движеха беззвучно. Всеки път щом фантомът се напрягаше, за да помръдне, госпожа Флауърс също се напрягаше. Отстрани изглеждаше все едно се бори да задържи някаква огромна тежест. Очите им — напрегнатите и съсредоточени сини и ледено прозирните зелени — се бяха заключили в мълчалива схватка.

Погледът на госпожа Флауърс бе твърд, ала ръцете ѝ трепереха силно. Елена не бе сигурна още колко дълго възрастната жена ще може да удържа фантома. Подозираше, че няма да е много дълго. Битката с китсуне бе отнела голяма част от силите на госпожа Флауърс и тя все още не се бе възстановила изцяло. Не беше готова за нова борба.

Сърцето на Елена препускаше лудо. Не можеше да погледне към окървавените фигури на Деймън и Стефан в другия край на гаража, защото това, което знаеше със сигурност, бе, че точно в този миг не биваше да се поддава на паника. Трябваше да се овладее и да *мисли*.

— Мередит — заговори Елена рязко, с авторитетен тон, който накара приятелите ѝ да зарежат схватката между госпожа Флауърс и

фантома и да се извърнат към нея. — Довърши своята част от церемонията.

Мередит погледна за миг с празен поглед към Елена, после се задейства. Това бе едно от многото прекрасни неща у Мередит: на нея винаги можеше да се разчита, без значение за какво, да се овладее и да си свърши работата.

— Аз подхранвах фантома на ревността — изрече Мередит, вперила поглед в пода, където кафявата ѝ свещ все още гореше, — но сега се освобождавам от ревността си.

Думите отекнаха с искреност и свещта угасна.

Жената фантом трепна, намръщи се и сгърчи гневно пръсти. Тъмночервената роза в гърдите ѝ избледня до тъмнорозово за миг, преди отново да стане пурпурна. Но... не приличаше на победена; изглеждаше просто раздразнена. Очите ѝ не се откъсваха от тези на госпожа Флауърс, а изваяните от лед мускули продължаваха да се опъват напред.

Почти всички свещи бяха угаснали. Само два пламъка блещукаха, от синята и червена свещи, единствените две жертви, подхранващи фантома с ревността си.

И така, след като почти всичките ѝ жертви се бяха изтръгнали от оковите ѝ, не трябваше ли жената фантом да е *по-слаба*? Не трябваше ли да е болна, да се гърчи в последно издихание?

Елена се извърна към Аларик.

— Аларик — прошепна. — Какво пише в книгата? Не трябваше ли магията вече да е започнала да убива фантома?

Аларик отново наблюдаваше безмълвния двубой между госпожа Флауърс и фантома, ръцете му бяха стиснати в юмруци, а тялото му се бе напрегнало, сякаш по някакъв начин искаше да предаде силата си на госпожа Флауърс и му бе нужно известно време — *време, с което не разполагаме*, помисли си ядно Елена — за да насочи вниманието си към Елена. Когато го направи, тя повтори въпроса си, а той се съсредоточи с по-аналитичен поглед във фантома. В очите му се появи сянка на нова тревога.

— Не съм съвсем сигурен — промълви младият мъж, — но в книгата пише... казва се нещо подобно: „Всяка дума, изречена с искреност от жертвите му, всяка мрачна емоция, доброволно отхвърлена, ще им върне обратно живота, който фантомът е откраднал

от мислите и делата им. Създанието ще се разпада с всяка честна дума, изречена срещу него.“ Може да е само риторично или може би този, който го е написал, да е чувал за ритуала, без да го е извършвал, но изглежда... — Той се поколеба.

— Изглежда, магията досега да е убила фантома — довърши Елена категорично. — Изглежда този ритуал не действа както трябва.

— Не зная какво не е наред — рече Аларик нещастно.

Светът се размести и всичко си дойде на фокус.

— Аз зная — заяви Елена. — Може би е защото си имаме работа с Истински фантом, а не с обикновен. Ние не сме го създали с нашите емоции, следователно не можем да го унищожим само като ги отнемем. Мисля, че трябва да опитаме нещо друго.

Стефан и Деймън все още бяха сплетени в яростен двубой. И двамата бяха окървавени и изнемощели. С ранена ръка, която го болеше и висеше под неестествен ъгъл, Стефан се движеше сякаш нещо в него бе повредено, но и двамата продължаваха да се нападат еднакво ожесточено.

Елена реши, че братята вече се бият, водени от собствените си страсти. Жената фантом бе твърде погълната от битката с госпожа Флауърс и вече не им нареждаше отровни насърчения. Щом Деймън и Стефан вече не бяха подвластни на съблазнителния глас на Ревността, навярно биха могли да бъдат убедени да се вслушат в някой друг. Елена, като се опитваше да не привлече вниманието на фантома, се промъкна към съперниците.

Деймън кървеше от раната на врата си и дългия прорез на главата, а под двете му очи имаше големи синини. Куцаше, но беше очевидно, че има надмощие в битката. Стефан крѐжеше уморено само на една ръка разстояние и се бе свил, за да предпази това, което бе останало здраво в него. Като капак на всичко от едната му буза висеше дълга ивица одрана кожа.

Деймън се хилеше дивашки насреща му. Очите му горяха с бдителността на хищник, с радостта от лова и убийството. Отдаден на удоволствието от битката, Деймън е забравил срещу кого се бие, каза си Елена. Той никога няма да си прости, когато отново дойде на себе си, ако нарани сериозно Стефан или го убие. При все това нещо в нея нашепваше: „Част от него винаги е искала това“.

Девојката изтласка мисълта. Част от Деймън може и да искаше да нарани Стефан, но истинският, цялостен Деймън — не. Ако имаше нещо, което бе разбрала от битката с фантома, то беше, че мрачните чувства, които всички таим в най-съкровените глъбини на душите си, не характеризират истинската ни човешка същност. Това в действителност не сме ние.

— Деймън! — извика тя. — Деймън, мисли! Фантомът ти въздейства! Тя те кара да се биеш. — Гласът ѝ се извиси умолително. — Не ѝ позволявай да те победи. Не ѝ позволявай да те унищожи.

Ала Деймън изглежда не я чу. Устните му продължаваха да са изкривени от злодейската, хищническа усмивка и той се промъкна малко по-близо до Стефан, изтласквайки го все повече към ъгъла на гаража. Много скоро Стефан щеше да бъде притиснат в капан, без възможност да се измъкне.

И, зървайки сянката на поражение, преминала по бедното, изранено лице на Стефан, със свито от ужас сърце Елена осъзна, че Стефан няма да побегне, дори и Деймън да му даде този шанс. Сега бе изцяло подвластен на онази част от Стефан, която мразеше Деймън.

Стефан оголи зъби и изръмжа свирепо. Деймън замахна назад с юмрук, за да го стовари върху противника си. Кучешките му зъби се бяха удължили, предвкусвайки насладата от изсмукването на кръвта на брат му.

Много по-бързо, отколкото някога се бе движила, поне като човешко същество, Елена се хвърли между тях точно, когато юмрукът на Деймън се стрелна напред. Със стиснати очи, девојката разпери широко ръце, за да защити Стефан и зачака удара.

Деймън се движеше толкова бързо в момента, когато тя изскочи пред него, че цялото му тяло летеше напред. Движен от нечовешката му сила, юмрукът му щеше да строши костите ѝ и да смачка лицето ѝ.

Но Деймън се спря точно навреме, както само един вампир може. Тя усети силния полъх на въздуха, раздвижен от замаха му, дори усети леко докосване на кокалчетата му, ала нямаше болка.

Елена отвори предпазливо очи. Деймън стоеше присвит в бойна поза, с вдигната ръка, готов да нанесе съкрушителното си кроше. Дишаше тежко, а очите му горяха с необикновен блясък. Елена отвърна на погледа му.

Дали в тъмните им глъбини не се мярна облекчение? Елена бе сигурна в това. Въпросът беше дали това е облекчение, задето е спрял преди да я убие, или че го е възпряла да убие брат си? Със сигурност Деймън щеше досега да я е изтласкал от пътя си и отново да нападне Стефан, ако наистина го искаше.

Елена се възползва от шанса си, протегна се към юмрука на Деймън и обхвана изранените му кокалчета с малката си ръка. Той не се възпротиви, когато тя свали юмрука му покрай тялото му.

— Деймън — промълви тя нежно. — Деймън, можеш да спреш сега. — Очите му се присвиха и тя знаеше, че той я чува, но устата му остана стисната в ожесточена гримаса и той не отговори.

Без да пуска ръката на Деймън, Елена се извърна към Стефан. Той беше близо до нея, а погледът му бе прикован в Деймън. Дишаше бързо и накъсано, когато прокара несъзнателно опакото на ръката си върху устните си, размазвайки кръв по лицето си. Елена се протегна и хвана лепкавата му от кръв ръка.

Ръката на Деймън се напрегна в нейната и тя го погледна. Видя го да се вира в другата ѝ ръка, тази, която държеше ръката на Стефан. Стефан проследи погледа на Деймън и ъгълчетата на подутата му уста се извиха в горчива усмивка.

Зад тях жената фантом изръмжа, докато се бореше със силата на госпожа Флауърс. Звукът бе по-висок, по-свиреп.

— Чуйте ме — заговори Елена настоятелно, местейки поглед от единия към другия брат. — В момента фантомът не е насочил вниманието си към вас, така че можете да мислите без чуждо влияние. Но госпожа Флауърс няма да може да се държи още дълго. Така че вие трябва да го направите; трябва да започнете да мислите *сега*, а не сляпо да действате. Трябва да ви кажа... хм. — Прокашля се смутено. — Никога не съм ви го казвала, но когато Клаус ме бе затворил след смъртта на Катрин, той ми показваше... образи. Спомени, предполагам спомените на Катрин. Как двамата сте били с нея още докато сте били човешки същества. Когато сте били млади, живи и влюбени в нея. Колко *много* сте я обичали. Мразех това, да видя колко истинска е била любовта ви. Знаех, че първоначално ми обърнахте внимание само заради любовта, която сте изпитвали към нея. Това винаги ме е глождило малко, макар да зная, че сега любовта ви към мен е по-дълбока.

Сега двамата братя гледаха към Елена, а устните на Стефан се разтвориха, за да заговори. Елена поклати бързо глава и продължи:

— Не, остави ме да довърша. Това *малко* ме глождеше. Не ме погуби и не промени това, което изпитвам... към всеки един от вас. Защото знаех, че вие може и да сте ме забелязали заради външната ми прилика с Катрин, но след като веднъж сте се отърсили от това, и двамата сте видели *мен*, Елена. Повече не сте откривали Катрин в мен.

Трябваше да навлезе в опасна територия, затова действаше предпазливо, опитвайки се да изложи аргументите си логично и точно.

— И така аз знаех това, разбирате, нали? Но когато фантомът ми заговори, извади наяве онази стара ревност и я накара да се разгори отново в мен. А останалите неща, които фантомът ми каза, също бяха верни. Да, аз понякога ревнувам момичетата заради... — усмихна се неволно — нормалния им живот. Но в най-съкровените си, искрени мигове, зная, че не бих искала да бъда като тях. Животът ми е невероятен, макар и труден. — Елена преглътна. — Така че аз зная, че това, което ви каза фантомът, е отчасти истина. Вие се ревнувате един друг. Вие изпитвате гняв заради нещата в миналото и сте разстроени, задето обичам и двама ви. Но също така съм сигурна, че това не е всичко. Нито пък е най-важното. Вече не. Нещата се промениха от дните, когато ревността и гневът са били единствените емоции помежду ви. Вие работихте заедно, защитавахте се взаимно. Вие отново станяхте братя.

Тя се вгледа в очите на Деймън, търсейки отклик.

— Деймън, Стефан беше *съсипан*, когато мислеше, че си мъртъв. Ти си негов брат и той те обича. Не знаеше какво да прави, след като ти си отиде. Ти си голяма част от живота му — в миналото и настоящето. Ти си единственият, който е бил с него през цялото му съществуване.

Извърна се, за да погледне Стефан.

— Стефан, Деймън не е скрил от теб факта, че е жив, защото е искал да те накара да страдаш или да се освободи от теб, или поради каквато и да е причина, в която те е убедила жената фантом. Той искаше да се завърне по подходящ начин и в подходящ момент, за да ти покаже, че нещата могат да бъдат различни. Че е способен да се *промени*. А ти си единственият, заради когото той искаше да се

промени. Не заради мен. Ти си негов брат, той те обича и искаше нещата помежду ви да са по-добре.

Елена спря, за да си поеме дъх и да прецени ефекта — ако изобщо имаше такъв — който бе оказала речта ѝ върху двамата братя. Поне в момента не се опитваха да се избият. Това сигурно беше добър знак. Взираха се един в друг с неразгадаеми изражения на лицата. Деймън облиза кръвта от устните си. Стефан вдигна свободната си ръка и я прокара по разкъсаната кожа на лицето и гърдите си. Нито един от двамата не промълви дума. Дали бе останала някаква връзка между тях? Деймън гледаше разрезите върху врата на Стефан с почти нежно изражение в тъмните си очи.

Елена ги пусна и вдигна ръце.

— Добре — рече решително. — Ако не можете да си простите един друг, тогава само си помислете за това. Фантомът *иска* вие да се биете. Тя иска да се убиете взаимно, да се мразите. Вашата ревност ѝ дава сили. Ако съм разбрала едно нещо — и за *двама* ви — то е, че вие никога не давате на враговете си нищо, което желаят, дори и когато това би ви спасило. Нима сега ще дадете на този фантом, на това манипулативно чудовище, това, което иска? То ли ще ви контролира или вие *сами* ще се контролирате? Наистина ли някой от вас иска да убие брат си заради някой *друг*?

Деймън и Стефан примигваха едновременно.

След няколко секунди Стефан се прокашля смутено.

— В крайна сметка радвам се, че не си мъртъв — пророни.

Тъглчето на устата на Деймън леко се изви.

— Облекчен съм, че днес не успях да те убия, малки братко — присъедини се той.

Очевидно това бе всичко, което имаха да кажат. Погледите им останаха сплетени още за миг, сетне се извърнаха към Елена.

— И така — рече Деймън и на устните му бавно разцъфтя усмивката му, онази дива, дръзка усмивка, която Елена познаваше. Деймън непобедимия, Деймън антигероя, се бе завърнал. — Как ще убием тази кучка?

Госпожа Флауърс и жената фантом все още бяха заключени в безмълвната си, почти неподвижна битка. Но госпожа Флауърс

започваше да отстъпва. Фантомът стоеше много по-стабилно, с широко разперени ръце. Постепенно събираше все повече сила, а ръцете на госпожа Флауърс трепереха от напрежението. Лицето ѝ бе бледо, а бръчките около устата ѝ изглеждаха по-дълбоки.

— Трябва да побързаме — заяви Елена на Деймън и Стефан. Те заобиколиха госпожа Флауърс и фантома и запристъпяха към останалите, които с побелели лица и предпазливи изражения наблюдаваха приближаването им. Пред тях горяха само още две свещи.

— Стефан — подкани го Елена. — Действай.

Стефан се втрени в тъмносинята свещ, чийто пламък проблясваше на пода на гаража.

— Както изглежда, напоследък съм изпитвал ревност към всички — започна той с явна нотка на срам в гласа. — Ревнувах от Мат, чийто живот изглеждаше толкова прост и хубав, който, бях сигурен, можеше да измъкне Елена от сенките и да ѝ даде спокойния и безметежен живот, без никакви усложнения, какъвто заслужаваше. Ревнувах от Кейлеб, който приличаше на типа „златни момчета“ и който също би бил подходящ за Елена, при това толкова много, че изпитвах недоверие към него дори преди да имам основателна причина, защото си мислех, че я преследва. А най-много ревнувах от Деймън.

Отмести поглед от пламъка на свещта и го насочи към брат си. Деймън му отвърна с неразгадаемо изражение.

— Предполагам, че винаги съм ревнувал от него. Фантомът казваше истината, когато го заяви. Докато бяхме живи, той беше по-големият, по-силният, по-изисканият от мен. Когато умряхме — при спомена устните на Стефан се извиха в горчива усмивка, — нещата само станаха по-лоши. И дори напоследък, когато двамата с Деймън открихме, че можем да действаме с обединени усилия, негодувах вътрешно заради близостта му с Елена. Той беше част от нея, в която нямаше място за мен, и ми е много трудно да не изпитвам ревност от това.

Стефан въздъхна и потърка горната част на носа си с палеца и показалеца си.

— Работата е там, че аз наистина обичам брат си. Обичам го. — Погледна към Деймън. — Обичам те. Винаги съм те обичал, дори когато сме били в най-лоши отношения. Дори когато искахме

единствено да се унищожим взаимно. Но сега се освобождавам от ревността си.

Синята свещ потрепна и угасна. Елена наблюдаваше внимателно фантома и забеляза, че за миг цветът на розата в гърдите ѝ стана поматов. Създанието трепна и изръмжа, после поднови борбата си срещу магията на госпожа Флауърс. Изви се мощно и възрастната жена политна назад.

— Сега! — промърмори Елена тихо на Деймън, впила многозначителен поглед в него. Повече от всякога ѝ се искаше да притежава силата на телепатията. *Отвлечи вниманието ѝ*, надяваше се да казват очите ѝ.

Деймън кимна веднъж, сякаш да потвърди, че е разбрал посланието ѝ, сетне се изкашля театрално, привличайки всички погледи към себе си и взе тъмночервената свещ, последната, която гореше в редицата. Остана няколко минути със замислено сведена глава. Дългите му, тъмни мигли докосваха страните му. Опиваше се от всяка секунда от драматичния момент.

След като погледите на всички се впериха в Деймън, Елена докосна Стефан и му даде знак да ѝ помогне да приближи фантома от другата страна.

— Аз ревнувах — заговори Деймън напевно, втренчил поглед в пламъка на свещта в ръката му. Стрелна за миг с поглед Елена и тя му кимна окуражаващо.

— Аз ревнувах — повтори той и се намръщи. — Жадувах за всичко, което притежаваше брат ми, отново и отново.

Елена се промъкна по-близо до жената фантом, приближавайки откъм дясната ѝ страна. Виждаше, че Стефан напредва откъм лявата.

Госпожа Флауърс също ги видя. Елена го разбра, защото старицата повдигна леко вежди и започна да изговаря заклинанието си по-високо и с подновен плам. Гласът на Деймън също се извиси, всички в помещението се съревноваваха за вниманието на Ревността, за да ѝ попречат да забележи заговорническите маневри на Елена и Стефан.

— Не е нужно да се впускам във всяка една подробност от миналото си — продължи Деймън, а познатата му самодоволна усмивка цъфна върху израненото му лице, усмивка, която на Елена се стори странно успокояваща. — Мисля, че днес се прояви достатъчно

от него. Ще се задоволя само да кажа, че има неща, за които аз... съжالياвам. Неща, които в бъдеще бих искал да са различни. — Замълча драматично за миг и отметна гордо глава. — И така, аз признавам, че подхранвах фантома на ревността. И сега се освобождавам от ревността.

В секундата, когато свещта на Деймън угасна — и слава Богу, че угасна, помисли си Елена; Деймън имаше склонността да се вкопчава в най-лошите си импулси — розата в гърдите на фантома помътня отново до тъмнорозово. Ревността се озъби и леко се олюля. В същия миг Стефан се хвърли към прореза в гърдите на фантома, пхна ръката си вътре, в тялото на фантома, и сграбчи розата.

От раната плисна зелена, противна течност, докато Стефан стискаше розата. Фантомът изкрещя — дълъг, пронизителен вой, който накара всички в помещението да потреперят. Бони притисна длани към ушите си, а Селия простена.

За момент Елена си помисли, че ще победят толкова лесно — че хващайки розата в сърцето на фантома, Стефан бе победил дяволското създание. Но тогава жената фантом отново се съвзе и с мощно напругане на мускулите се освободи внезапно от контрола на госпожа Флауърс. С едно плавно и ловко движение отблъсна Стефан, ръката му отхвъркна празна от гърдите на съществото, което го запрати в другия край на гаража.

Стефан се удари в стената с глух звук, плъзна се на пода и остана да лежи неподвижен. Госпожа Флауърс, най-сетне изтощена от битката с фантома, също се олюля назад и Мат се спусна да я подхване, преди да се строполи на пода.

Фантомът се усмихна бавно на Деймън, показвайки острите си зъби. Очите ѝ, два прозрачни ледени къса, проблеснаха.

— Време е да вървим, Деймън — рече Ревността меко. — Ти си най-силният тук. Най-добрият от всички тях. Но те винаги ще се умилкват около Стефан, слабака, безполезния хлапак, малкото ти братле. Без значение какво ще направиш, никой никога няма да е толкова загрижен за теб, колкото тези смъртни за брат ти. Така както всички, вече стотици години, винаги са били загрижени за Стефан. Трябва винаги да ги загърбиш. Да ги накараш да страдат. Защо да не ги зарежеш сега, когато са в опасност? Те сториха същото с теб. Елена и приятелите ѝ пътуваха през измеренията, сблъскаха се с робството,

преживяха храбро най-големите изпитания, за да спасят *Стефан*, но теб те оставиха да лежиш мъртъв, далеч от дома си. Те се върнаха тук и бяха щастливи без теб. Каква лоялност им дължиш?

Деймън, чието лице сега бе в сянка, след като всички свещи бяха угаснали, се изсмя с мрачен, горчив смях. Тъмните му очи блестяха в сумрака, вперени в чистите, прозрачни очи на фантома. Настъпи продължителна тишина и дъхът на Елена заседна в гърлото ѝ.

Деймън пристъпи напред, все още стиснал в ръка свещта.

— Не си ли спомняш? — изрече със студен глас. — Аз се *освободих* от теб.

И със свръхчовешка бързина, преди останалите да мигнат, запали отново свещта си с един прилив на Силата си и я запрати в единствено вярната посока — право в лицето на фантома.

Елена отскочи назад, когато фантомът лумна в пламъци. Беше толкова близо, че горещината от огнените езици изгори страните ѝ и тя усети миризмата на пушешката си коса.

Закри лицето си с ръце и се върна назад, колкото може побезшумно и незабелязано, все по-близо и по-близо до фантома. Краката ѝ трепереха, но с огромно усилие на волята тя ги овладя и стабилизира.

Съзнателно *не* си позволяваше да гледа или мисли за тялото на Стефан, сгърчено на пода на гаража, по същия начин, по който се бе въздържала да не поглежда към борещите се Стефан и Деймън, когато трябваше да мисли.

Внезапно във въздуха избухна нова експлозия от пламъци и за една заслепяваща секунда, Елена се осмели да се надява, че я е предизвикал Деймън. Фантомът *гореше*. Със сигурност нито едно създание от лед не можеше да устои на огнената стихия.

Но тогава осъзна, че жената фантом не само гореше. Тя се смееше.

— Ти си глупак — заговори на Деймън с благ, почти нежен глас. — Мислиш, че огънят може да *ме* нарани? Ревността може да гори по-силно от огъня, както и да е по-студена от леда. Ти най-добре би трябвало да го знаеш, Деймън. — Засмя се със странния си, подрънкващ смях. — Усещам ревността, гнева, който гори в теб през цялото време, Деймън, и той гори толкова жарко, че мога да подуша омразата и отчаянието, които живеят в теб, а твоите дребни и нищожни рани и изблици на гняв за мен са храна и вода. Ти ги къташ в себе си и трепериш над тях като съкровище. Може и да си успял да се освободиш от малка част от многобройните рани, които ти тежат, но никога няма да се освободиш от мен.

Около краката на фантома малки сини линии избухваха в пламъци, които бързо се разпространяваха по пода на гаража. Елена ги гледаше ужасено: дали тези горящи следи бяха оставени от потеклото

масло от старата кола на госпожа Флауърс? Или просто злобата на фантома разпалваше сред тях силен и неумолим пожар?

Всъщност нямаше значение. Имаше значение единствено, че гаражът гореше и докато жената фантом бе недосегаема за пламъците, те не бяха. Димът изпълваше мухлясалото помещение. Елена и приятелите ѝ започнаха да кашлят. Тя закри устата и носа си с ръка.

Деймън се стрелна покрай Елена, оголи зъби и се хвърли към шията на фантома.

Дори в най-страшните ситуации Елена не можеше да се въздържи да не се възхити на бързината и грациозността на Деймън. Той се сблъска с жената фантом, събори я на пода, после се отдръпна и предпази лицето си с ръка. *Огън*, припомни си с тръпка на ужас Елена. *Огънят е едно от малкото неща, които могат да убият вампир.*

Очите ѝ се насълзиха от дима, но тя се насили да ги задържи отворени, докато се приближаваше, пристъпвайки в кръг зад фантома на ревността, която отново се бе изправила на крака. Девојката чуваше виковете на приятелите си, но се бе съсредоточила в битката.

Фантомът се движеше по-тромаво от преди и не нападнa веднага. През пламъците Елена видя, че онази гъста зеленикава течност продължаваше да капе от раната, нанесена от Мередит върху твърдото ѝ тяло. Там, където течността бе докоснала пламъците, те проблясваха със зеленикавосинкав оттенък.

Деймън се хвърли отново към фантома, но създанието го избегна с нехайно движение. Ръмжейки, двамата се обикаляха предпазливо. Елена се прокрадна зад тях, като се стараше да не се пречка на Деймън, докато се опитваше да разбере как да помогне.

Някакво изпукване в другия край на помещението я разсея за секунда и тя се озърна назад. Видя езиците на пламъците да обхващат далечната стена, приближавайки към дървените полици, опасващи гаража. Не видя какво точно се случи в следващи момент, но Деймън внезапно се плъзна през пода по гръб. Върху бузата му пламтеше ярка, червена резка от изгорено.

След секунда той отново бе на крака и закръжи около противника си, но в очите му проблясваха безумни искри, което изнервяше Елена. Дори и ранена, жената фантом бе по-силна от Деймън, а след дългата му схватка със Стефан силите на Деймън сигурно бяха значително намалели. Той ставаше неспокоен. Елена

събра смелост и отново приближи до фантома, толкова близо, колкото можеше да издържи на горещината от огъня. Жената фантом я погледна за секунда, а после отново се съсредоточи върху по-голямата заплаха.

Хвърли се напред, за да посрещне Деймън, огнените ѝ ръце се разпериха широко, а по лицето ѝ играеше дивашка триумфираща усмивка.

Внезапно Мередит се озова до Деймън. Изглеждаше сериозна и бледа като млада мъченица, със стиснати устни и предпазлив поглед, ала се движеше бързо като светлината. Бойната ѝ тояга разцепи въздуха като светкавица, оставяйки още един дълъг разрез върху корема на фантома. Фантомът изрева, пламъците в туловището ѝ изсъскаха и нов поток зеленикава течност рукна от раната.

Но Ревността остана права. С оголени зъби се протегна към Мередит, която с ловко и гъвкаво движение отскочи назад, извън обсега ѝ. Мередит и Деймън си размениха безмълвни погледи и се придвижиха едновременно от двата фланга на фантома, за да не може чудовището да следи и двамата. Деймън цапардоса с юмрук Ревността — къс и силен удар — сетне отдръпна окървавената си ръка, покрита с мехури от изгарянията. Мередит завъртя отново тоягата и едва не улучи фантома в ръката, ала вместо това оръжието премина през тънка струйка дим.

Разнесе се силен трясък, когато една горяща лавица рухна на пода. Димът стана по-гъст. Настрани от схватката, Елена чу Бони и Мат да кашлят.

Тя се приближи още малко, отново настъпвайки откъм гърба на фантома, като внимаваше да не се пречка на Мередит и Деймън. Горещината, лъхаща от фантома, приличаше на жегата от голям лагерен огън.

Сега Мередит и Деймън се придвижваха в синхрон, толкова гладко, все едно го бяха репетирали, с танцова стъпка приближаваха и се отдръпваха, от време на време нанасяха удар върху фантома, но често срещаха само кълба дим или мъгла, докато фантомът променяше отделни части на тялото си от твърди форми във въздушни.

— *Impera te desistere*^[6] — отекна глас. — Госпожа Флауърс се бе облегнала на подкрепящите я ръце на Мат и Аларик. Но очите ѝ бяха ясни, а гласът силен. Сила пукаше във въздуха около нея.

Жената фантом се забави леко в схватката, може би не повече от половин секунда между атаките и трансформациите си. Но това бе достатъчно за лека промяна в двубоя. Повече от ударите на Деймън и Мередит попадаха в целта, а те успяваха да избегнат голяма част от нейните.

Но дали това бе достатъчно? Фантомът потрепна, когато поредният юмрук се стовари отгоре ѝ, а от нея избликна нещо противно зелено и лигаво, когато тоягата се вряза в туловището ѝ, но продължаваше да стои стабилно на краката си, докато Мередит и Деймън кашляха, задавени от дима и отстъпваха, залитайки от пламъците. Розата в гърдите на Ревността пулсираше, непокътната и тъмночервена. Елена пое дълбоко въздух, обзета от чувство на безсилие, и тутакси се задави. Фантомът не оставаше дълго на едно място, за да може Елена да сграбчи сърцето-роза.

Мередит отново замахна с бойната тояга и този път острието премина през дима. Фантомът сграбчи оръжието с една ръка и метна Мередит към Деймън. Двамата се сблъскаха и се строполиха тежко на пода, а фантомът, леко накуцвайки заради заклинанието на госпожа Флауърс, се протегна към тях.

— Аз завиждах на Мередит заради ума ѝ! — изкрещя Бони. Лицето ѝ бе набраздено от сажди и сълзи и тя изглеждаше невероятно дребна и крехка, но стоеше с изправени рамене и крещеше с все сила: — Зная, че никога няма да съм толкова добра в училище като нея. Освобождавам се от ревността си!

Розата в гърдите на фантома на ревността избледня за миг до тъмнорозово и тя леко се олюля. Погледна към Бони и изсъска. Беше само малко забавяне в атаката на фантома, но достатъчна, за да скочи Деймън на крака. Пристъпи пред Мередит и я закри с тяло, докато тя се надигаше. Без дори да се поглеждат, Мередит и Деймън отново закръжиха в противоположни посоки.

— Аз ревнувах, че приятелите ми разполагат с повече пари от мен! — изкрещя Мат. — Но сега се освобождавам от ревността!

— Аз завиждах на начина, по който Аларик искрено вярваше в нещо недоказано и се оказваше прав! — изкрещя Селия. — Но се освобождавам от ревността!

— Аз завиждах на Елена за дрехите ѝ! — проехтя викът на Бони. — Аз съм прекалено ниска, за да изглеждам добре в модерни дрехи!

Но се освобождавам от ревността!

Деймън изрита фантома и бързо отдръпна пушещия си крак. Мередит замахна с тоягата. Госпожа Флауърс мълвеше монотонно на латински, а Аларик се присъедини, като ниският му плътен глас контрастираше с нейния, усилвайки магията ѝ. Бони, Селия и Мат продължаваха да крещят: признаваха си дребнавата ревност и незначителни обиди, които дори невинаги бяха съзнавали, изтръгваха ги от душите си, като по този начин сипеха малки удари върху фантома.

И за пръв път Ревността изглеждаше... объркана. Завърташе бавно глава от един противник към друг; Деймън настъпваше към нея с вдигнати юмруци; Мередит размахваше уверено бойната си тояга, докато наблюдаваше фантома с хладен и преценяващ поглед; Аларик и госпожа Флауърс нареждаха думи на латински с вдигнати ръце; Бони, Мат и Селия крещяха признания, сякаш хвърляха камъни по фантома.

Стъклените очи на Ревността се плъзнаха по Елена, но изглежда не я забелязваха. Застанала притихнала и неподвижна сред цялата врява, тя не представляваше заплаха.

Нямаше да има по-добра възможност. Елена си вдъхна кураж, за да се придвижи напред, сетне замръзна, когато фантомът се извърна към нея.

Тогава, като по чудо, Стефан се озова до нея. Сграбчи фантома отзад и обви ръка около врата ѝ, докато огнените езици на пламъците ближеха ръката му. Ризата му пламна. Ревността, за миг, бе дръпната назад към нея, а гърдите ѝ останаха открити за Елена.

Без да се колебае, Елена мушна ръка в огъня.

В първия момент почти не усети пламъците, само нежно, почти хладно докосване по ръката, докато те потрепваха около нея. Не е толкова зле, имаше време да помисли, преди да я пронизе остра болка.

Беше чиста и мъчителна. Фойерверки от шок избухнаха в очите ѝ, та чак ѝ причерня. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да устои на инстинкта да отдръпне ръката си. Вместо това зарови пръсти в туловището на фантома, търсейки разреза, направен от Мередит точно над розата. Беше хлъзгаво и гладко, докато ръката ѝ тършуваше непохватно. *Къде е? Къде е?*

Деймън се бе хвърлил сред пламъците редом със Стефан, теглеше ръцете и врата на фантома, за да задържи гърдите ѝ открити за

Елена, да ѝ попречи да се изтръгне от хватката на дамата братя и да запрати девойката в другия край на гаража. Мередит налагаше Ревността отстрани. Зад нея, гласовете на приятелите ѝ се извисяваха и смесваха с признанията и заклинанията, докато полагаха усилие да дезориентират и смутят противника си.

Най-после пръстите на Елена напипаха прореза и *нахлуха* вътре. В гърдите на фантома бе леденостудено и контрастът я накара да изскимти — студът беше мъчително болезнен след горещината, а пламъците продължаваха да лижат китката и ръката ѝ. Ледената течност в гърдите на фантома беше толкова гъста, че приличаше на желатин. Елена мушкаше и протягаше пръсти, а фантомът пицеше от болка.

Беше ужасяващ звук и въпреки всичко, което съществото бе сторило на нея и приятелите ѝ, Елена не можа да не изпита състрадание. Миг по-късно пръстите ѝ се склучиха около стъблото на розата и хиляди бодли се впиха в изгорената ѝ плът. Пренебрегвайки болката, тя измъкна розата от ледената течност, от пламъците и политна назад, по-далеч от фантома.

Всъщност не знаеше какво точно да очаква. Може би фантомът да се разтопи като Злата вещица от приказките, оставяйки само противна зеленикава локва. Вместо това жената фантом се втрени в нея с отворена уста, разкривайки блестящите си зъби. Раната на гърдите ѝ се бе разширила и оттам, като от развален кран, се стичаха капки от течността. Ниски и зелени пламъци горяха там, където струйки от течността се спускаха по тялото на фантома и капеха на пода.

— Дай ми я — рече Стефан, като се появи до Елена. Взе розата от ръката ѝ и започна да къса венчелистчетата ѝ, които бяха избледнели до бледорозово. Разпръсна ги в огъня, обгръщащ стените на гаража.

Фантомът на ревността наблюдаваше със смаяно изражение как бумтящият огън постепенно стихва до тънък пушек, а солидното ѝ тяло бавно се изпарява. За миг злобен, замъглен образ увисна във въздуха пред тях, вперил враждебен и мрачен поглед в Елена. А сетне изчезна.

[6] Откажи се от победата, не може да победиш. — Бел.прев. ↑

Деймън се раздвижи пръв, което не изненада Елена. Коженото му яке бе обгоряло, дълбоки изгаряния браздяха лицето *и* ръцете му, но той се заклатушка покрай останалите и разтвори вратата на гаража. Отвън небесата тътнеха *и* силен порой се изсипваше на земята.

Въпреки дъжда, гаражът бе обхванат от пламъци, които пълзяха по стените на малката постройка към покрива. Когато излязоха, препъвайки се навън, Мередит, раздирана от силна кашлица, подложи лице на дъжда. Мат и Аларик поддържаха от двете страни госпожа Флауърс и я настаниха на шофьорската седалка в колата ѝ. Елена вдигна ръце, с надеждата леещата се вода да отмие саждите и облекчи болката от изгарянията. Останалите ѝ приятели пристъпваха замаяни недалеч от горящия гараж.

— О, Деймън — пророни Бони. За няколко секунди кашлицата я задави, та въздухът излезе с хриптене от гърдите ѝ. Като се успокои, се наведе внимателно към Деймън и нежно го целуна по бузата, избягвайки раните. — Толкова съм щастлива, че се върна.

— Благодаря ти, червено птиченце — потупа я той по гърба. — Извини ме за миг; трябва да се погрижа за нещо. — Отдръпна се и улови Елена за ръката.

В далечината се чуваше вой на сирени, сигнализирайки приближаването на пожарната и полицейските коли.

Деймън придърпа Елена в тъмните сенки на дървото близо до къщата.

— Ела — подкани я той. — Сега се нуждаеш от кръв. — Опипа гърлото си с обгорените си пръсти и прокара нокът по една от вените си. От коженото му яке не бе останало почти нищо, само парцали и пепел висяха от него, а по лицето и тялото му все още се червенееха дълбоки рани, но вече бяха по-добре, отколкото преди няколко минути.

— Аз бих могъл да ѝ дам — рече Стефан, приближи към тях и се облегна на стената на къщата. Изглеждаше изтощен и целият в кръв и

сажди, но и неговите рани вече зарастаха. — Елена винаги с радост е приемала кръвта ми.

— Ти определено би могъл да се включиш. Но раната ѝ е много лоша — отвърна спокойно Деймън, — а в момента ти не притежаваш достатъчно Сила, за да я излекуваш.

Елена се опитваше да не поглежда към лявата си ръка. Макар че не можеше да я движи, вече не усещаше болка. Кое то навярно бе лош знак. Дали това означаваше, че нервните ѝ окончания са мъртви? Бърз, тревожен поглед надолу към ръката ѝ, накара стомахът ѝ да се преобърне. Дори мигновено зърване ѝ бе достатъчно, за да види ужасяващо почернялата кървава плът, обелената кожа и... *Господи*. Стори ѝ се, че мярна бяла кост под плътта. Девойката изхълца неволно.

— Пий — подкани я Деймън нетърпеливо. — Позволи ми да те излекувам, преди да са дошли и да са те отвели в отделението за изгарянията. — Елена се поколеба, а Деймън въздъхна и отново се извърна към брат си. — Виж — поде с по-мек глас, — невинаги е въпрос на Сила. Понякога даването на кръв е просто начин да се *погрижиш* за някого.

— Зная — отвърна Стефан и примигна уморено. — Просто не бях сигурен, че ти знаеш.

Устните на Деймън се изкривиха в иронична усмивка.

— Аз съм стар човек, малки братко — промърмори. — Зная много неща. — Отново се обърна към Елена. — Пий сега — настоя, а Стефан ѝ се усмихна окуражаващо.

Елена му кимна, преди да притисне плътно устни към шията на Деймън. В мига, в който вкуси кръвта му, тя бе обгърната от топлина и болката в ръката изчезна. Вече не усещаше неприятния, студен дъжд, леещ се върху главата и раменете ѝ, ледените струйки вода, стичащи се по тялото ѝ. Чувстваше се уютно, защитена и обичана, а времето спря своя ход достатъчно дълго, за да може да си поеме дъх.

Деймън! помисли си тя и разпростря съзнанието си към неговото. Той ѝ отвърна без думи, а с огромна вълна на загриженост и безкористна любов. Като през мъгла, Елена осъзна, че този път имаше нещо ново...

Когато в миналото Елена и Деймън позволяваха на съзнанията си да се докосват, тя често бе усещала, че една част от него остава затворена. Или, в редките случаи, когато успяваше да премине през

вътрешните му бариери, които той бе издигнал срещу натрапниците, откриваше болка и гняв, изгубено дете, приковано към скала.

Сега Елена усети единствено любов и покой, докато двамата с Деймън се разтваряха един в друг. Когато най-сетне се отдръпна от него, ѝ бяха нужни няколко секунди, за да се върне в реалния свят. Стефан вече не беше до тях. Продължаваше да вали, студената вода се стичаше през косата ѝ, върху раменете, надолу по врата, ръцете и тялото. Ръката я болеше и все още беше доста зле изгорена, но вече бе оздравяла до етап, когато се нуждаеше от мехлем и превръзка, а не от хирургическа намеса.

Две пожарни и две полицейски коли спряха на алеята. Сигналните им лампи светеха, а сирените виеха пронизително. Близо до гаража Елена видя как Мередит пусна рязко ръката на Стефан и осъзна, че приятелката ѝ бе пила от китката му.

През главата ѝ мина смътната мисъл, че само преди няколко часа гледката щеше да я шокира — беше сигурна, че Мередит никога не би се докоснала до кръвта на *който и да е* вампир, а пък Стефан винаги е пазил кръвта си единствено за Елена, като част от специалната връзка помежду им — но сега не изпита нищо.

Все едно бариерите между членовете на групата им бяха паднали. Независимо дали това ново положение на нещата щеше да продължи или не, но сега те действително бяха едно цяло. Бяха видели най-лошото, стаено във всеки един от тях. Бяха казали истината и бяха доплували на другия бряг. И сега, ако Мередит трябваше да бъде излекувана, разбира се, че Стефан щеше да ѝ даде кръвта си. Щеше да е същото за който и да е от тях.

Пожарникарите скочиха от колите си и за секунди развиха маркучите. Докато те се занимаваха с огъня, двама цивилни полицаи и един мъж, който очевидно бе началник на пожарната команда, се запътиха право към госпожа Флауърс, Мат, Аларик, Селия и Бони, които се бяха наблъскали в колата. Мередит и Стефан също се насочиха към тях.

— Защо не я отведоха в пансиона? — зачуди се Елена внезапно, а Деймън извърна изненадания си поглед към нея.

— Нямам представа — отвърна бавно. — Никога не ми е хрумвало, че бихме могли да влезем вътре. Предполагам, че всички

искат да са отвън, за да наблюдават пожара. Да са сигурни, че фантомът няма да излезе.

— Сякаш бяхме изправени пред края на света — промълви Елена тихо, мислейки на глас. — Дори пансионът изглеждаше далеч, все едно не е бил част от случващото се. Сега, когато дойдоха и други хора, светът отново започна да се върти.

Деймън *изхъмка* неопределено.

— По-добре и ние да отидем там — предложи. — Мисля, че се нуждаят от помощ.

Госпожа Флауърс извиси глас възмутено, макар че Елена не успя да различи думите. Усмиваше се на себе си, докато вървеше бавно след Деймън. Откога на Деймън му пукаше, че някой друг, освен нея, се нуждае от помощ?

Когато приближиха, Елена видя, че госпожа Флауърс е слязла от колата и напълно се е превъплътила в ролята на изкуфяла и ексцентрична старица — сините ѝ очи бяха широко разтворени, а ръцете, подпрени на хълбоците, докато Аларик държеше чадър над главата ѝ.

— Млади човече! — тросна се тя възмутено на шефа на пожарникарите. — Какво се опитвате да намекнете с въпроса си защо колата ми не била паркирана в гаража? Със сигурност имам право да държа имуществото си където си пожелае в моята собственост! В какъв свят живеем, щом ме съдят и наказват заради това че не робувам на общоприетите условности? Да не би да се осмелявате да намекувате, че съм знаела предварително за този пожар?

— Ами, госпожо, това тепърва ще се разбере. Не намекувам нищо, но инцидентът ще се разследва — заяви мъжът с целия си авторитет на началник на пожарната.

— Какво правят тук всички тези младежи? — присъедини се към разпита и един от полицаите, докато се озърташе наоколо. Погледът му се задържа върху обгореното кожено яке на Деймън и отпраната кожа върху бузата на Стефан, под която зееше тъмночервена рана. — Ще се наложи да поговорим с всички вас — добави. — Да започнем с имената и адресите.

Стефан пристъпи напред и прикова поглед в очите на полицаия.

— Сигурен съм, че няма да е необходимо — изрече тихо, с цялата сила на внушението си. Елена усещаше, че използва Силата си.

— Гаражът пламна, защото го улучи светкавица от бурята. Тук бяха само старата госпожа, собственицата на пансиона, и неколцина от гостите ѝ. Всичко е толкова ясно и просто, че не е необходимо да разпитвате когото и да било.

За миг офицерът доби объркано изражение, после кимна и лицето му се проясни.

— Тези бури понякога причиняват големи щети — съгласи се охотно.

Шефът на пожарната изсумтя.

— Какви ги дрънкаш? Тук изобщо не е падала светкавица.

Стефан отмести поглед към него.

— Няма защо да си давате труд да разследвате... — Но магията бе развалена и сега тримата мъже го гледаха подозрително.

Силата на Стефан не бе достатъчна, за да въздейства върху тримата, осъзна Елена, и той няма да може да убеди дори един от тях, ако мъжете са заедно, подхранвайки взаимните си съмнения. Лицето на Стефан беше бледо и изпито. Той бе водил дълга и тежка битка — всъщност не само една. А и Стефан никога не бе притежавал много могъща Сила, тъй като не пиеше човешка кръв. Ако се е тревожил за нея и се е подготвял за двубоя си с фантома, сигурно са минали дни, откакто се е хранил с нещо друго, освен с няколко глътки животинска кръв.

Деймън излезе напред.

— Сър? — заговори учтиво. Началникът на пожарната се извърна към него. — Ако ми отделите няколко минути насаме, бихме могли да изясним всичко това.

Мъжът се намръщи, но го последва към задната веранда на пансиона, а вторият полицаи закрачи след тях. Под светлината на лампата на верандата, двамата се извърнаха към Деймън, отначало изпълнени с подозрения. Постепенно, докато той им говореше, раменете им се отпуснаха и те започнаха да кимат и да се усмихват.

Стефан отново заговори тихо на другия полицаи. Елена знаеше, че е в състояние да въздейства върху един човек, дори в сегашното си състояние.

Мередит и Бони се бяха настанили на задната седалка на старата кола на госпожа Флауърс — толкова стара, че Елена подозираше, че може би е отпреди раждането на самата госпожа Флауърс — където

бяха потънали в задълбочен разговор. Аларик и Селия продължаваха да подкрепят хазайката на пансиона под чадъра, докато тя слушаше размяната на реплики между Стефан и полицая, а Мат бе застанал наблизо.

Елена мина тихо покрай тях и се плъзна отзад при Бони и Мередит. Вратата се затвори със задоволително тежко изщракване, а черната кожена седалка изскърца и изпъшка под нея.

Червените къдрици на Бони висяха мокри и прави надолу по раменете ѝ, а няколко кичура бяха залепнали на челото ѝ. Лицето ѝ бе изцапано с пепел и сажди, а очите ѝ бяха зачервени, но тя отправи искрена, широка усмивка към Елена.

— Ние победихме — заяви. — Фантомът си отиде завинаги, нали? Ние се справихме.

Мередит бе сериозна, ала в същото време ликуваше, сивите ѝ очи сияеха. Върху устните ѝ все още имаше петно от кръвта на Стефан и Елена потисна неволния си импулс да се протегне и да го изтрие.

— Наистина победихме — потвърди Мередит. — И двете бяхте невероятни. Бони, беше много умно от твоя страна да започнеш да замеряш фантома с различните видове ревност, които си таила. Това смути фантома. И, Елена... — Тя преглътна. — Да се хвърлиш в огъня бе толкова смело от твоя страна. Как е ръката ти?

Елена протегна ръка и размърда пръстите си пред тях.

— Невероятната мощ на вампирската кръв — рече безгрижно. — Много е полезна за последствията от една битка, нали, Мередит?

Мередит се изчерви за закачката на приятелката си, после се усмихна леко.

— Не зная — промълви. — Изглеждаше глупаво да не се възползвам от всички наши... предимства. Вече се чувствам много по-добре.

— Ти също беше страхотна, Мередит! — възкликна Бони. — Ти се би така, сякаш танцуваше. Грациозна, силна и красива и толкова смайващо корава и уверена, така ловко размахваше бойната тояга.

Елена се съгласи.

— Никога нямаше да се добера до розата, ако ти не бе ранила фантома.

— Предполагам, че всички бяхме страхотни — обяви Мередит. — Май ще трябва да насрочим първата сбирка на обществото

„Взаимен възторг на възпитаниците на гимназия «Робърт Е. Лий»“.

— Трябва да намерим Мат и да му кажем колко велик беше — обяви Бони. — Предполагам, че и Стефан може да се смята за възпитаник, нали? Мисля, че сега, след като светът толкова се е променил, той може да се е дипломирал с нас. — Прозина се, като показа малкото си розово езиче като котенце. — Страшно съм уморена.

Елена осъзна, че и тя е безкрайно изтощена. Денят наистина беше много дълъг. Всъщност една много дълга година, откакто братята Салваторе се появиха във Фелс Чърч и животът им завинаги се промени. Отпусна се в седалката и облегна глава на рамото на Мередит.

— Благодаря ви, че спасихте града, и на двете ви — промърмори сънливо. Струваше й се важно да го каже. — Може би от утре отново ще заживеем нормално.

Мередит се засмя кратко и прегърна приятелките си.

— Нищо не може да ни победи. Но ние сме *твърде добри*, за да бъдем нормални. — Дъхът й заседна за миг в гърлото. — Когато и двете бяхте пленени от фантома — продължи тихо, — се изплаших, че този път съм ви загубила завинаги. Вие наистина сте мои сестри, не само приятелки, и аз се нуждая от вас. Искам да го знаете.

— Абсолютно — потвърди Бони и кимна възбудено. Трите приятелки се прегърнаха здраво и се засмяха, макар и малко през сълзи.

Утрешният ден щеше да дойде и може би *нормалното* — каквото и да бе то — също щеше да дойде. Засега трите й приятелки бяха с нея. А това беше много. Каквото и да се случеше, това й стигаше.

Следващата сутрин ги завари в пансиона. След дъжда предишната нощ, слънцето сияеше с някаква нова свежест и всичко беше ведро, влажно и чисто, въпреки миризмата на дим, просмукала се в пансиона и овъглените останки на гаража, които се виждаха през прозореца на кабинета.

Елена седеше на дивана, облегната на Стефан. Той прокара пръст по белезите от изгарянията върху ръката ѝ, които вече бяха почти избледнели.

— Как ги усещаш, героиньо? — попита я.

— Съвсем леко ме наболяват, благодарение на Деймън.

Деймън, седнал от другата страна на Стефан, я озари с кратката си ослепителна усмивка, но не каза нищо.

Всички се държат много внимателно един с друг, помисли си Елена. Тя се чувстваше — и смяташе, че навярно и с останалите беше така — като деня: сияйна, току-що изкъпана, но малко уязвима. Имаше доста тихи мърморения, размяна на усмивки, приятни паузи. Все едно се бяха завърнали от дълго и изтощително пътешествие или заедно бяха приключили с тежка работа и сега бе време да си починат.

Селия, облечена с бели ленени панталони и копринено светлосиво горнище, както винаги елегантна и самоуверена, се прокашля.

— Днес заминавам — рече, когато всички извърнаха погледи към нея. Чантите ѝ вече бяха подредени спретнато на пода до леглото ѝ. — След четирийсет и пет минути има влак за Бостън и ще съм ви много благодарна, ако някой ме закара до гарата.

— Разбира се, че ще те закарам — незабавно заяви Аларик и скочи на крака. Елена погледна към Мередит, но Мередит бе смръщила загрижено вежди и се взираше в Селия.

— Знаеш, че не е нужно да си тръгваш — увери я. — Всички ще се радваме, ако останеш.

Селия сви изразително рамене и леко въздъхна.

— Благодаря ти, но вече е време да си вървя. Въпреки факта, че унищожихме безценна и рядка книга и навярно никога повече няма да ме допуснат да прекрача очерданията на колежа „Далкрест“, за нищо на света не бих пропуснала цялото това преживяване.

Мередит ѝ се ухили и повдигна вежди.

— Дори докосванията на смъртта?

На свой ред Селия също повдигна вежди.

— Нима имаше част от изживяното, която да не беше докосване със смъртта?

Двете се засмяха, а Елена се зарадва, че напрежението помежду им се бе изпарило.

— Ще се радваме да ни гостуваш винаги, когато пожелаеш да дойдеш отново, скъпа — увери я съвсем искрено госпожа Флауърс. — В пансиона винаги ще има стая за теб.

— Благодаря ви — отвърна Селия. Изглеждаше трогната. — Надявам се някой ден да се върна и отново да ви видя. — Дватамата с Аларик излязоха от стаята и не след дълго останалите чуха хлопването на външната врата и потеглянето на кола.

— Довиждане, Селия — изчурулика Бони весело. — В крайна сметка се оказва готина, нали? — Продължи, без да дочака отговор. — Какво ще правим днес? Трябва да преживеем някое приключение преди края на лятото.

— Не преживя ли достатъчно приключения? — изуми се Мат, който се бе излегал на люлеещия се стол в ъгъла.

— Имам предвид *забавление*, нещо като лятно приключение — отвърна Бони. — Без гибел и разруха, мрак и битки на живот и смърт, а истинско лятно купонясване. Осъзнавате ли, че разполагаме само с още три седмици, преди отново да тръгнем на *училище*? И най-добре да започваме, ако не искаме единствените ни спомени от това лято във Фелс Чърч да са един катастрофален пикник и ужасяваща схватка с фантом. Гласувам днес да посетим местния панаир. Хайде! — подкани ги тя, докато подскачаше на стола си. — Влакчета на ужасите! Увеселителни павилиони! Пържено тесто! Захарен памук! Ще бъде яко приключение! — Запърха кокетно с мигли към Деймън, но той не отвърна на задявката ѝ. Всъщност се взираше в скута си със странно изражение.

— Справихте се много добре, деца — похвали ги госпожа Флауърс. — Определено заслужавате да си починете и позабавлявате.

Никой не каза нищо. Напрегнатото мълчание на Деймън надвисна в помещението, привлече погледите на останалите към него. Накрая Стефан се покашля.

— Деймън? — попита го предпазливо.

Деймън стисна челюсти и вдигна поглед, за да срещне техните. Елена се намръщи. Нима това, което бе изписано върху лицето му, беше *вина*? Деймън не изпитваше вина — разкаянието не беше сред многобройните му качества.

— Чуйте — заговори той рязко. — Осъзнах... докато се връщах в Тъмното измерение... — Отново замълча.

Елена и Стефан се спогледаха тревожно. Деймън заекваше и изпитваше затруднение да намери подходящите думи, за да се изрази, което също не бе типично за него.

Деймън поклати глава и се овладя.

— Докато си припомнях кой съм, когато едва оживях и докато се приготвих да се върна във Фелс Чърч, а всичко беше толкова болезнено и трудно, можех да мисля единствено за това как ние — как *Елена* — премести небето и земята, за да намери Стефан. Тя не се отказа да го търси, независимо от препятствията, с които се сблъскваше. Аз ѝ помогнах — рискувах всичко, за да го сторя — и ние успяхме. Намерихме Стефан и го доведохме у дома жив, на безопасно място, където се възстанови. Но когато аз изпаднах в беда, вие ме изоставихте сам на онази луна.

— Но, Деймън — каза Елена и протегна ръка към него, — ние мислехме, че си *мъртъв*.

— И ние наистина се опитахме да преместим небето и земята, за да те спасим — намеси се Бони с настойчив глас. Големите и кафяви очи блестяха от сълзи. — Ти го *знаеш*. Елена опита всичко, за да подкупи пазителите да те върнат обратно. Едва не полудя от мъка. Но те не спираха да повтарят, че когато един вампир умре, той си отива завинаги.

— Сега го зная — кимна Деймън. — Вече не съм ядосан. Струва ми се, че от векове не изпитам гняв за това. Не поради тази причина заговорих за това. — Погледна виновно към Елена. — Трябва да се извиня на всички ви.

Чу се колективно ахване. Деймън просто не се извиняваше. Никога.

Елена се намръщи.

— За какво?

Деймън сви рамене и върху лицето му се мярна нещо като подобие на самодоволната му усмивка.

— За какво ли не, принцесо. — Отново стана сериозен. — Истината е, че аз не заслужавах да бъда спасен. Като вампир причиних на всички ви ужасни неща, не спрях дори и когато отново се превърнах в човек. Бих се с Мередит; рискувах живота на Бони в Тъмното измерение. Застраших живота на всички вас. — Огледа присъстващите. — Съжалявам — каза им с нотка на искрено разкаяние в гласа.

Устните на Бони затрепериха, сетне обви ръце около Деймън.

— Аз ти прощавам!

Деймън се усмихна и я погали несръчно по главата. Размени си тържествено кимване с Мередит, което явно бе знак, че и тя му прощава — този път.

— Деймън. — Мат поклати глава. — Сигурен ли си, че не си откачил? Изглеждаш ми малко... не на себе си. Никога не си бил любезен с никого от нас, с изключение на Елена.

— Ами — Деймън изглеждаше облекчен, че е намерил сили за изповедта си, — недей да свикваш с това. *Мат*.

Мат изглеждаше толкова сащисан и доволен, че Деймън най-после го нарече с истинското му име, вместо с обичайното „Мет“. За него това бе равносилно на подарък от Деймън. Елена видя, че Стефан смушка тайно брат си с обич, а в отговор той го сръга закачливо с лакът.

Не, нямаше да свиква с това. Деймън, временно освободен от ревността и обидите, беше красив и интригуващ, както винаги, но дяволски по-лесен за общуване. Това нямаше да трае дълго, но засега можеше да се радва и наслаждава на този нов Деймън.

За миг Елена се вгледа внимателно в двамата братя Салваторе. Вампирите, които обичаше. Стефан с меките, тъмни къдрици и морскозелени очи, дълги крайници и чувствено извита уста, която тя винаги копнееше да целуне. Нежност и сигурност и печал, заради която и тя имаше вина. Деймън, кожа и коприна и фини, изваяни черти.

Непостоянен и неустоим. Обичаше и двамата. Не би могла да съжاليا, би могла единствено да е искрено и изцяло благодарна на съдбата, заедто ги бе изпречила на пътя ѝ.

Ала нямаше да е лесно. Не можеше да си представи какво би могло да се случи, когато свърши това ново приятелство и разбирателство между двамата братя, между всички тях. Елена не се съмняваше, че рано или късно ще изчезне. Гневът и ревността бяха просто част от живота. Негодуванието и яростта отново щяха да се натрупат, а ревността да се съживи.

Тя стисна ръката на Стефан в своята и се усмихна на Деймън, чиито тъмни очи се присвиха.

Вътрешно въздъхна малко, сетне се усмихна по-широко. Бони беше права: колежът ги очакваше, изцяло ново приключение. Дотогава трябваше да се отдадат на удоволствията, които им попаднат на пътя.

— Захарен памук? — промълви Елена. — Не си спомням кога за последен път съм яла захарен памук. Определено подкрепям идеята на Бони за приключение.

Стефан докосна с устни нейните, целувка сладка и ефирна като захарен памук, а тя се отпусна в приятната топлина на обятията му.

Не би могло да продължи. Елена го знаеше. Но независимо от това беше много щастлива. Стефан отново беше предишният — не гневен, изплашен или тъгуващ, а този Стефан, когото обичаше. А Деймън беше жив, в безопасност и с тях. Всичките ѝ приятели бяха около нея.

Тя наистина най-сетне си бе у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.